

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

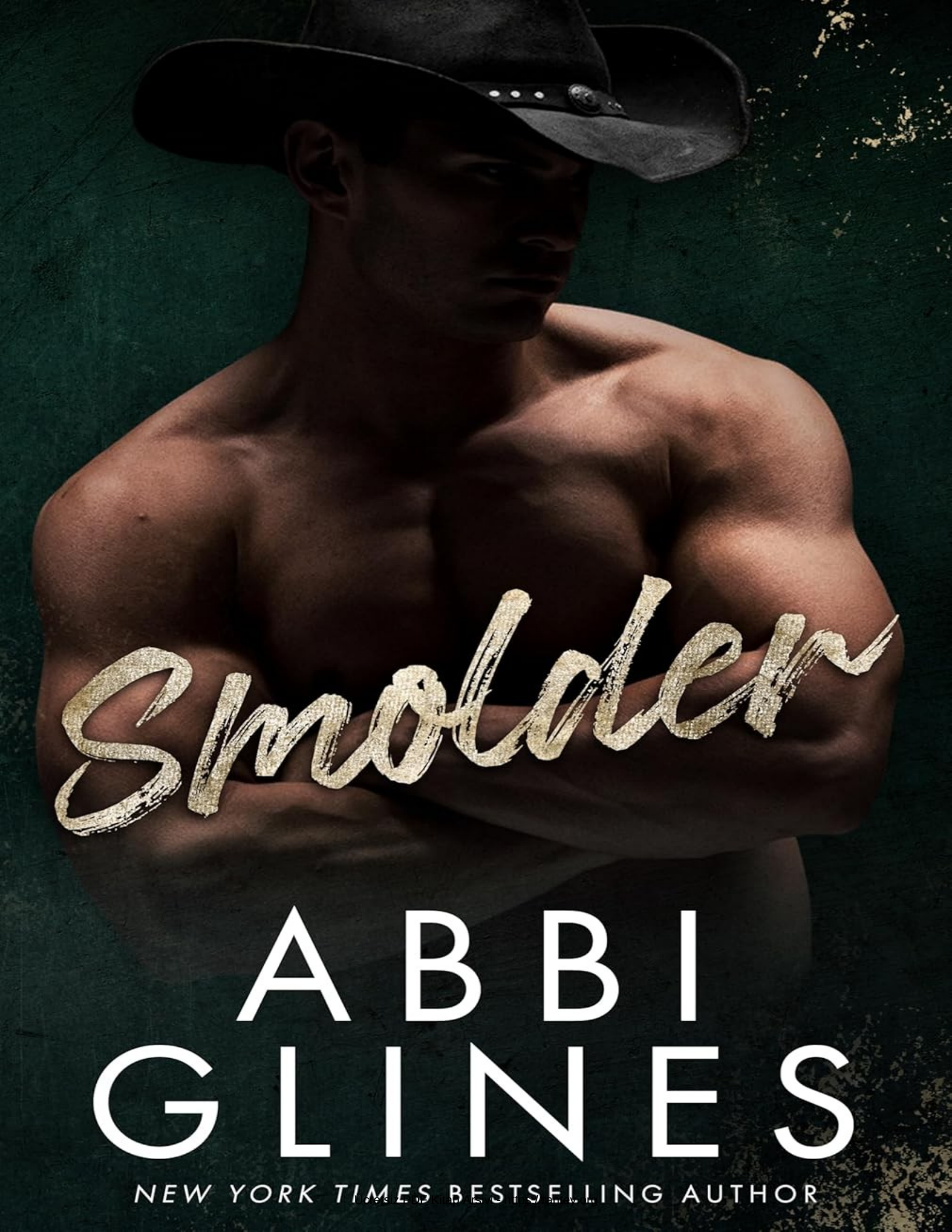
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A muscular man wearing a black cowboy hat, shirtless, with his arms crossed. The background is dark green with some light-colored speckles.

Smolder

ABBI
GLINES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

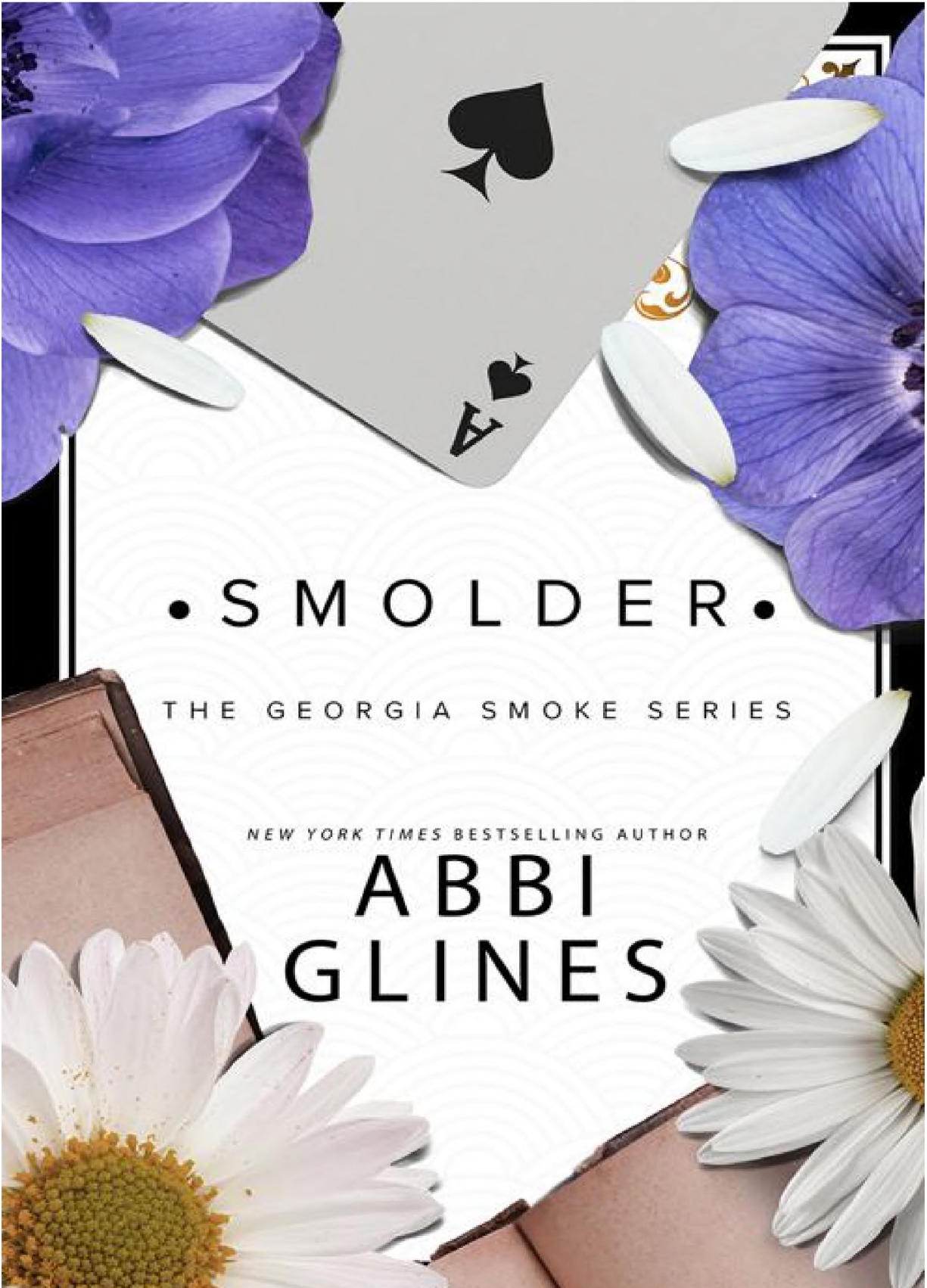
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Smolder

Georgia Smoke Serisi Copyright ©

2024 by Abbi Glines Tüm hakları

saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: <https://abbiglinesbooks.com>

Kapak Tasarımcısı: Sarah Sentz, [Enchanting Romance Designs](https://www.enchantingromancedesigns.com)

Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Biçimlendirme: Melissa Stevens, The Illustrated Author,

www.theillustratedauthor.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

gözden geçirin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

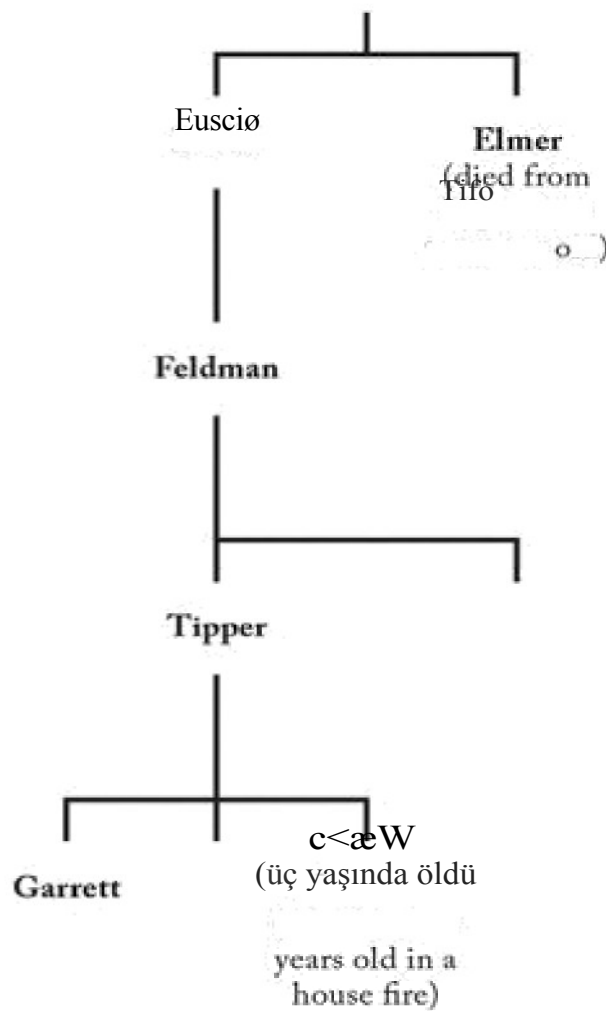
- Telif Hakkı -
- Aile -
 - Hughes -
 - The Shephards -
 - The Shephards (con't) -
 - The Kingstons -
 - The Kingstons (con't) -
 - The Houstons -
 - Levines -
 - The Presleys -
 - Salazarlar -
 - Jones -
 - The Rices -
 - The Carvers -
 - The Cashes -
 - The Savelles -
 - Bowens -
- Çalma Listesi -
- Teşekkür -
- Bir -
- İki -
- Üç -
- Dört -
- Beş -
- Altı -
- Yedi -
- Sekiz -
- Dokuz -
- On -
- On bir -
- On iki -
- On üç -
- On dört -

- On beş -
- On altı -
- Seventeen -
- On sekiz -
- On dokuz -
- Yirmi -
- Yirmi Bir -
- Yirmi İki -
- Yirmi Üç -
- Yirmi Dört -
- Yirmi Beş -
- Yirmi Altı -
- Yirmi Yedi -
- Yirmi Sekiz -
- Yirmi Dokuz -
- Otuz -
- Thirty-One -
- Otuz İki -
- Otuz Üç -
- Otuz Dört -
- Otuz Beş -
- Otuz Altı -
- Otuz Yedi -
- Otuz Sekiz -
- Abbi Hakkında -

• THE FAB'YILY -

*started by Jediah Hug with horse racing, moonshine,
and illegal arms in the early 1900s*

Jediah Hughes

- HUGHES -

H be

co "x n "øt*++ ectss :"\>>u1-sj
W de: Fawo Parker žžughcc W 5 Q2tC

Blaise Hughes (Current BOSS/oldest son)
WIL & Misdellne Walsh žžugh<s
(peænoæEMeMedkJdwdLMm
VY'n1słiZPmsidønt cifJudgmcrit MC)

Trev Hughes
Fiancée: **Gypsi**
Parker (also
stepsister) →
FIRECRACKER

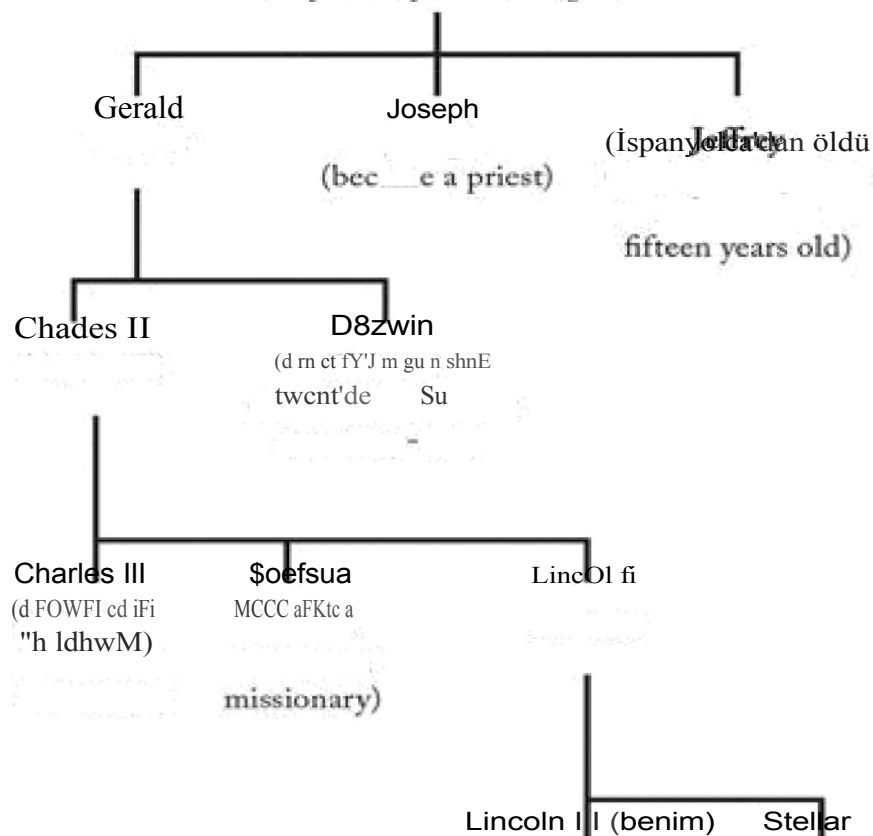
Czec EEiss Hughes -3-
sažo "žix "ron"<a
FIREBALL

• SH EPITARDS -

Oldest family inside the southern mafia older than the Hughes

Charles Livingston Shephard
Best friend of Jediah Hughes

Mississippi Branch

Linc Shephard

(left Florida to run Mississippi Branch when **Levi** was twenty-two)

Florida Branch

Levi Shephard

Wife: **Aspen Chance Shephard** → *WHISKEY SMOKE*

Georgia Branch

Shephard Ranch

Stellar SzepJ and

Tvi'i. kra "d:Ly" çoban

*2020-2021 season: 1.5 million
in 2020-2021 season*

Thatcher
→ *DEMONS*

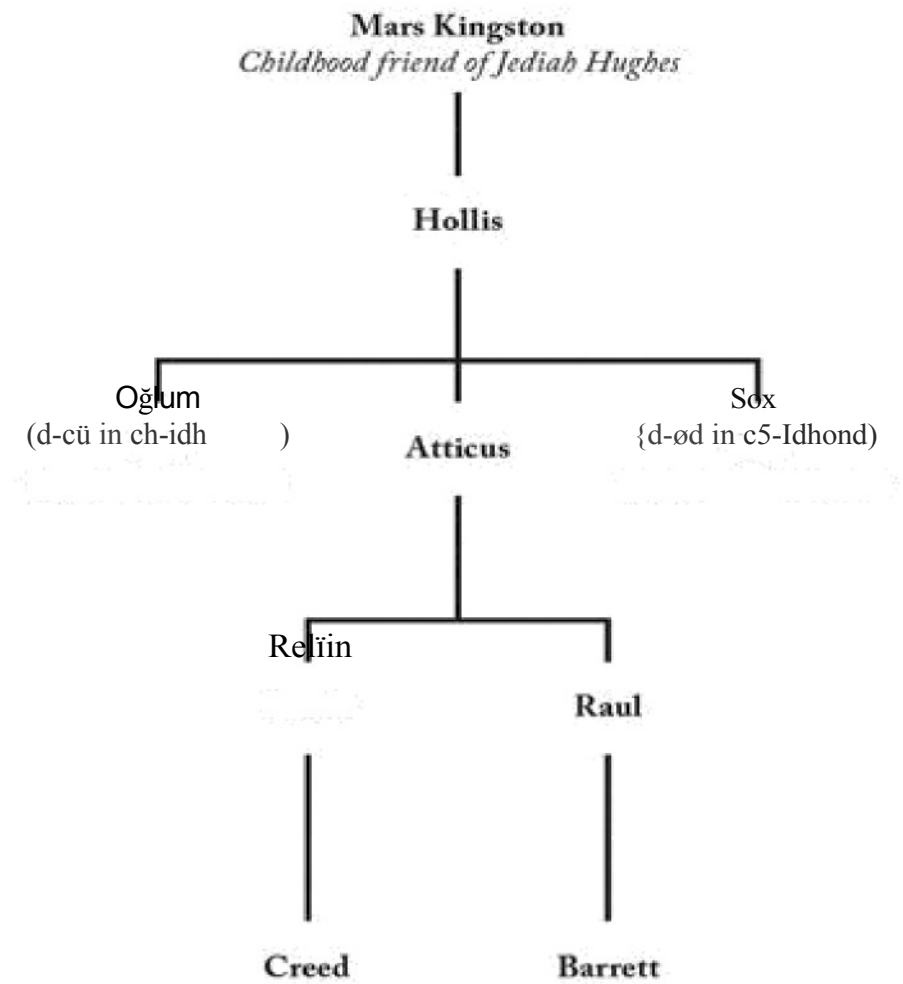
Bebariixn
+swoa.ore

*2020-2021 season: 1.5 million
in 2020-2021 season*

• THE KINGSTONS •

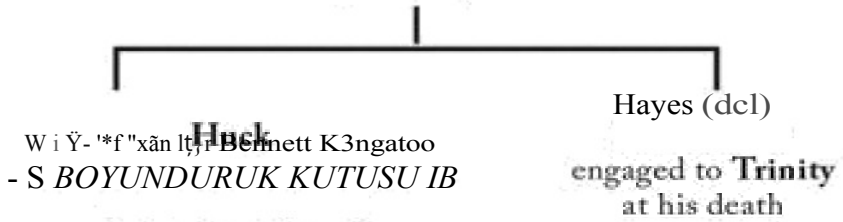
Mars Kingston *ed the famt* 1921

Creed Kirigsto it ldes)
w:r.:aaig"" icq">" (d "d)

Georgia Branch
Barzetž lCingecon
Geniş: Ari neCte šCingston

- IMEHOUSIONS -

Joined t i ing in 1938

Keooeth Ł-žooetoo Geniş: hβelaaze Łlooøæzt

Moses Mile Ra b

Saxon Houston

Wife: Haisley Slate Houston →
SMOKIN' HOT

• THELEV1i '4E8 -
J' family in

Alister Levine

Mississippi Branch

Lxr w kev x
W-Wide: Clztoe WaM
(Kye ayrıldığında Flofida'ya taşındı)

Florida Branch

Kye Levine
Wir.: Genesis Stoll Levtn, + at/a;V

Jagger Henley Levine

- BAŞKANLAR -

Joined the family after graduation

Gage Presley

Best friend of Blaise Hughes in high school

Wife: Shiloh Carmichael Presley → STRAIGHT FIRE

• SALAZARS -

Joined the family through horse racing in 1958

Georgia Branch only

Eşi: Marne Selsxur

Renoir 5atszar
Wife: JZtpifer S:RfiaBRr

King Salazar
→ *SLAY* and
SLAY KING

Birdie
w/Eski Eşi: EstcJa 5zlszar

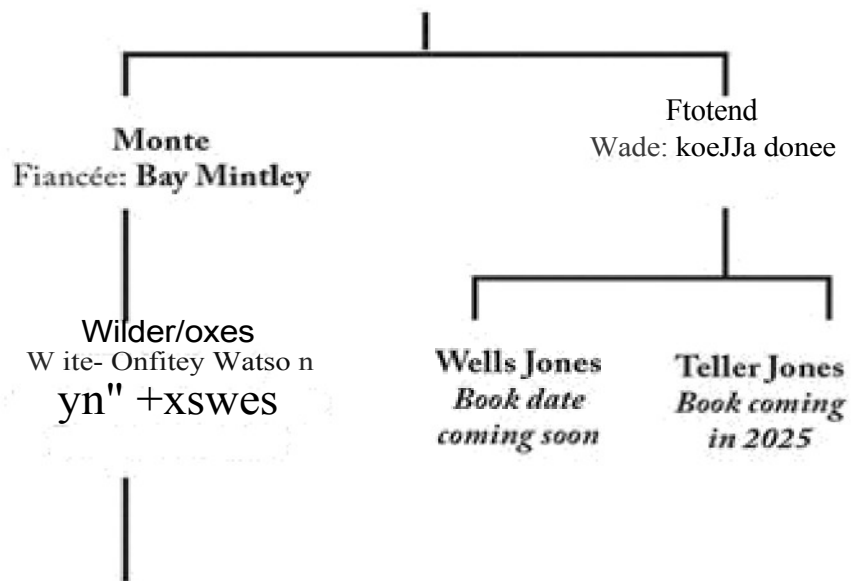

• JON ES-

Joined the family 1) sabit reaf- aracılığıyla estate in 1966

Georgia Branch only

Hoyt Jones

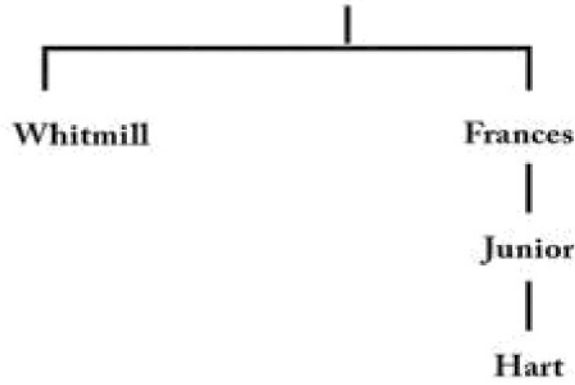

-THERICES-

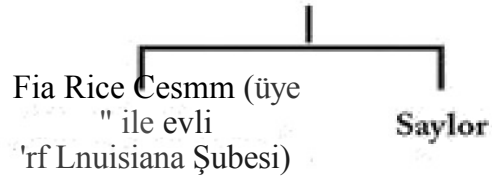
Oldest family in Mississippi Branch m Rice left Ocala in 1912 to move to Madison, Mississippi and run a speakeasies in Jackson and one on Madison both Jediah Hughes had purchased. Illegal gambling as well as moonshine was sold inside the bars.

Mississippi Branch

Hiram Rice

Gannon (Mic "ixsippi Bach'ın eski başkanı). Psrkinsun'un gelişimi, 12 yıl önce ölmek zorunda kalana kadar devam etti. Linc Shepherd Mississippi Şubesi'nin başına geçmek için oraya taşındı.} Sıfıf: F Pirinç

• THE CARVERS •

Awbrey Carver joined the family in 1928 through bootlegging and running illegal gambling rings.

Mississippi Branch only

Awbrey Carver

Robert

Hale

Wife: Lethia Carver (dead)

Ransom

Opal

Than

-THE tmSHES -

1b

Mississippi Branch only

tahotand Weed zt3O
jmsmold

William

Wife: Grissele Cash

Bane
→ *TORE UP*

(*TORE YUKARI*)
(dies in prologue)

• THE SAVELLES •

Savelle Stables

Mississippi Branch

Oz Savelle

joined the Family in 1967 through horse racing

Jonas

Wife: Ellender Savelle

Oz

Forge

Kash

Alabama Branch

Kash Savelle

moved to Alabama Branch when he turned 21

•BOWENS -

Lewis Bowen joined the family in 1975

Mississauga Branch

Lewis Bowen

Oz Saville's first wife childhood

'Mal'

Ex-Wife: Celeste

Locke

Celeste

• PLAYLIST -

Royals

Lorde

Mavi Senin Rengin Değil

Keith Urban

Siz Söyleyin

Lauren Daigle

Sen güzelsin

James Blunt

Çalıntı Dans

Sütlü Şans

El bombası

Bruno Mars

Arka Yol Gibi Vücut

Sam Hunt

Yağmuru Ateşe Ver

Adele

Grace

Lewis Capaldi

Senin Olmak İstiyorum

Arctic Monkeys

İyi ki Varsın

Foo Fighters

Beni Sadece Sen Böyle Sevebilirsin

Keith Urban

• TEŞEKKÜRLER -

Bu hikayenin gerçekleşmesi için acı çeken, boşlukta duran ve sihirli bir şekilde çalışan insanlara:

Britt her zaman ilk bahsettiğim kişi çünkü o olmasaydı evimiz kelimenin tam anlamıyla yıkılabilirdi.

Emerson, bensiz hayatta kaldığı için. Şikayet etmedi diyeceğim ama bu yalan olur. Her zaman ofisimin kapısında dikilip bana kaşlarını çatarak bakan bir sürü insan oluyor.

Başka eyaletlerde yaşayan büyük çocuklarım aradılar, mesaj attılar ve onlar da görmezden gelindi. Kendimi kötü hissettim ama "Son teslim tarihini yazıyorum. Bitirince arayacağım." Aldırmadılar ama aramaktan ve mesaj atmaktan da vazgeçmediler, yani... neyse.

Editörüm, Unforeseen Editing'den Jovana Shirley, sadece ilk teslim tarihini değil, ikincisini de kaçırmam konusunda anlayış gösterdi. Sıkışık programımla çalıştı ve o olmasaydı mahvolurdum. O bir nimet. (Bu her ay oluyor gibi görünüyor, bu yüzden bunu kopyalayıp her Teşekkür bölümüne yapıştırabilirim).

Biçimlendiricim, Melissa Stevens, The Illustrated Author'da. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Benim için her zaman hızlı bir geri dönüş yapıyor-aylık olarak ekleyebilirim. Kitaplarımın içini güzelleştiriyor. Çalışmaları, kitaplarımda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi biçimlendirme. Her biriyle ne yaptığını görmek beni her zaman heyecanlandırıyor. Her kitap bir öncekinden daha iyi görünüyor!

Wordsmith Publicity'den Autumn Gantz, beni aklımı kaybetmekten kurtardığı ve artık yetişemediğim her şeyi devraldığı için. Onun yardımı hızlı yazmamı sağlıyor. Bana yapmam gereken şeyleri hatırlatıyor. O olmasaydı bu ayda bir kitap programına ayak uydurabileceğimi sanmıyorum.

Her seferinde yanımda olan beta okuyucularım Jerilyn Martinez ve Vicci Kaighan-hepinizi seviyorum!

Sarah Sentz, Enchanting Romance Designs, kitap kapağım için. Yine çok başarılı oldu. Bu konuda ona yardım edecek görsel yaratıcılığım yok. Ama o her seferinde bayıldığım bir şey yaratmayı başarıyor.

Abbi'nin Ordusu, bana destek olduğunuz ve beni neşelendirdiğiniz için. Hepinizi seviyorum!

Okuyucularım, kitap yazmama izin verdiğiniz için. Siz olmasaydınız, bu

mümkün olabilir.

Aylık yayının için gün sayan tüm okuyucularıma. Eğer sizin heyecanınız olmasaydı, bunu sürdürebileceğimi sanmıyorum! Sizin orada olduğunuzu bilmek, her gün bilgisayarın başına oturmamın nedeni.

• BİR -

"Yiyecek yemeğiniz ve başınızı sokacak bir eviniz olmasının sebebi benim."

ROYAL

Dün aldığım yepyeni mısır gevreği kutusu, kullanılmamış iki bardak, bir kavanoz fıstık ezmesi ve ocakta unutulmuş bir kutu sütle birlikte mutfak tezgahının üzerinde açık bir şekilde duruyordu. İşin iyi tarafı, büyükannem ocağı açmamıştı. İki elimle yüzümü ovuşturarak inledim. Altıdan sonra uyumamalıydım. Asla iyi bir fikir değildi. Büyükannem serbestken olmazdı.

"Görüyorum ki aç uyanmışsın," diye seslendim, sonra sütü almak ve bozulmadan önce buzdolabına geri koymak için yürürken esnememi gizledim. Neyse ki hâlâ soğuktu.

Oturma odasından mutfığa doğru gelen ayak sesleri onu rahatlattı. En azından evden dışarı çıkmamıştı. Kapı kollarındaki yeni çocuk kilitleri çalışıyordu. Cezveye su ekledim. Kafeine ihtiyacım vardı. Hafta boyunca ilk dersimin saat ondan önce başlamadığı tek günümüdü. Bu dönem yediye kadar uyumak planımdı ama büyükannem kahvaltısını hazırlamaya başlayacaksa bu bir seçenek olmayacaktı. Saat altı olmak zorundaydı.

"Kanepede bir adam var," diye fısıldadı arkamdan yüksek sesle.

Gözlerimi kapatıp iç geçirdim, sonra kahve telvesini makineye koydum ve seksen iki yaşındaki büyükanneme bakmak için geri döndüm. O günlerden biri olacaktı. Oğlunun -babamın- kim olduğunu hatırlamadığı günlerden. Bazen ben de onu unutabilmeyi diliyordum.

"Sorun yok büyükanne," diye onu temin ettim. "O sadece babam. O senin oğlun, Vin, hatırladın mı?"

Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırırken kaşlarını çattı ve arkasına baktı. "O benim oğlum değil. Vinson iyi bir çocuktur. İçerideki adam," dedi artritlen nasırlaşmış parmağıyla kapıyı göstererek, "içki kokuyor."

Evet, büyükanne, o hep içki kokardı.

Çoğu gece onu arka odaya götürmeyi başarıyordum, böylece sabah onu görmeyecekti. Dün gece çok zorlanmıştı, bu yüzden bana yumruk atmaya karar vermeden önce onu oturma odasında bıraktım.

"Dün gece Miller's Bar'daydı, büyükanne," dedim ona, bugün şekerle kaplamak istemediğimden.

Derse gitmem gerekiyordu ve o geçmişte yaşarken bunu yapamazdım. Yine de babamın iyi bir çocuk olduğundan şüpheliydim.

"Huysuzlaşıp kavga çıkarana kadar içti," diye devam ettim. "Glenn gelip onu almam için beni aradı."

Demlenen kahvenin kokusu küçük mutfakı doldurdu ve derin derin içime çektim. Bu kokuyu seviyordum. Bana geçmişi hatırlatıyordu. Büyükanneimin kafası hala berrakken burada büyüdüğüm hayatı.

"Hımm," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "O böyle bir şey yapmadı."

Mısır gevreğini işaret ettim. "Kendine ne yemek hazırladın?" Konuyu değiştirmek iyi olacaktı. Onunla tartışmak anlamsızdı. Yakında onu orada unutacaktı.

Arkasında bıraktığı dağınıklığa kaşlarını çatı. "Bilmiyorum."

Bir kahve fincanına uzandım ve ağzına kadar doldurdum. "Babamı kaldırıp duş aldıracağım. Neden masaya oturmuyorsun? Sana güzel bir fincan kahve ve tam sevdiğin gibi bir tost hazırlayayım." Neredeyse yanmak üzere olan bir dilim ekmeğe çok fazla tereyağı sürmüştü.

Oturma odasına doğru ilerlemeden önce söyleneni yapıp yapmayacağını görmek için beklemedim. Ev küçüktü ve muşamba zeminde masaya doğru kayan terliklerini rahatlıkla duyabiliyordum.

Oturma odası dağınık bir haldeydi. Dün gece yatmadan önce temizlemiştim. Büyükanne bu sabah pek çok şey yapmış görünüyordu. Babama bir şeyler fırlatmak da buna dahildi. Etrafında ona ait olmayan birkaç eşya vardı. Sırtarak, ona fırlattığı kaşığın kafasına çarpıp bir yumru bırakmasını umdum.

Babama baktım. Kollarından biri, bir zamanlar çiçek desenli kadife olan soluk kanepenin kenarından sarkıyordu. Şimdi birkaç yeri koli bandıyla yamalıydı ve hala babamın evde sigara içtiği zamanlardan kalma sigara kokusunu taşıyordu.

Açık ağızından hafif bir horlama sesi geldi ve salyaları dün gece üzerinde uyumak için bulduğu yastığa aktı. Ona doğru ilerledim ve

Büyükannemin odanın köşesinde duran plastik kaplı yeşil koltuğunun yanında süt içermeyen yulaf gevreği dolu bir kâseye baktım. Umarım mısır gevreğine iğrenç bir şey yapmamıştır. Zıyan etmek için çok fazlaydı. Daha dün yiyecek almıştım.

Babamın kolunu tutmak ve onu sarsmak için eğildim.

"Uyan," dedim sertçe. "Kahvem var."

Homurdandı, sonra gözlerini kısarak açtı. "Neden beni bu kadar erken uyandırırıyorsun?"

Kolunu çekiştirmeye devam ettim. "Çünkü büyükannem sarhoş bir yabancının kanepemizde olduğunu düşünüyor, benim derse gitmem gerek ve senin de duş alman lazım. Şimdi, iç."

Ayağa kalktı ve bardağı almak için elini uzattı. Ona verdim ve bırakmadan önce içtiğinden emin oldum. Çoğu zaman onu tokatlamak isteyebilirdim ama üçüncü derece yanığa neden olmak istemedim. O iyi bir baba değildi.

-Hatta iyi bir insan bile değildi ama o benimdi.

"Saat kaç?" diye sordu, sonra bir yudum aldı ve diline çarptığında yüzünü buruşturdu. "Yediyi on geçiyor. Büyükanneme yiyecek bir şeyler getireceğim, sonra da giyin ve git. Böceği de ben alıyorum," dedim ona, bu konuda söyleneceğini zaten biliyordum.

"Neden Anya seni almıyor? Arabaya ihtiyacım var," dedi hemen.

"Çünkü Anya üniversiteye gitmiyor baba. Bunu biliyorsun. Ve zaten bir saattir işte."

Anya benim en iyi arkadaşımdı ve tüm hayatım boyunca da öyle olmuştu. Ailesi iki ev aşağıda oturuyordu ve bizimkiyle aynı büyüklükte olmasına rağmen babası evleriyle gurur duyuyordu. Boyaları soyulmamıştı, pencerelerinin üzerinde plastik örtü yoktu ve ön verandada çürümüş ahşaptan delikler yoktu.

"Sen de üniversiteye gitmiyorsun," diye kaşlarını çatarak bana karşılık verdi. "Senin gibi devam etmek zaman kaybı. Belki bir işin olursa kendi arabayı alabilirsin. Boşu boşuna sınıflarda oturup zaman kaybetme."

"Arabaya ihtiyacım yok. Vespa'm var" diye bilgi verdim.

İki yıl önce kendi zor kazandığım paramla almıştım. Elma şekeri kırmızısı tekerleklerimi seviyordum ama son zamanlarda sürekli arıza yapıyordu. Şimdi olduğu gibi. Dükkana geri dönmüştü.

"Hayır, yok. O bok parçası artık burada değil, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sana bir iyilik yapıyorum. Eğer tekrar direksiyon başında yakalanırsanız, parmaklıkların arkasına geri dönersiniz. Askıya alınmış ehliyet demek

Araba kullanmak yok," diye cevap verdim ve mutfaka geri dönmek için arkamı döndüm. Büyükanne mi yeterince uzun süre yalnız bırakmıştı.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin!" diye bağırdı.

"Bana karşı ağır ol, ihtiyar," diye seslendim ona. "Yiyecek yemeğin ve başını sokacak bir evin olmasının sebebi benim."

Mırıldandığı küfürleri duydum ve sııttım. Buna verecek bir cevabı yoktu. Büyükanne minin devletten aldığı aylık çek, onun sayesinde Miller's Bar'da harcanıyordu. Yıllar önce onun bir iş bulup çalışmasından ümidimi kesmiştim. Becerikli olmayı erken öğrenmiştim.

Büyükanne masada oturmuş, elleri kucığında pencereden dışarı bakıyordu. Yüzünde kaybolmuş bir ifade vardı. Onu böyle görmek hiç kolay değildi.

Bahçesinden topladığı taze sebzelerle yemek pişirirken bu mutfakta ilahiler söylediğini hatırladım. O benim sahip olduğum tek anneydi. Beni doğuran kadın, ben altı aylıkken ayrılmıştı. Büyükanne sahip olduğum tek istikrarlı, güvenilir ebeveyn di - ta ki lise son sınıftayken aklı gitmeye başlayana kadar. O zamanlar ufak tefek şeylerdi ama ben on dokuz yaşına geldiğimde yemek yapmayı ya da bahçeyle uğraşmayı unutmuştu.

"Kahve için hazır mısın?" Ona sordum.

Döndü ve bana baktı. Buruşuk yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sanırım."

En sevdiği fincanı indirip doldurdum. O da şeker ya da krema almadı. Bardağı alıp önüne koyduğumda gözleri beni takip etti.

"Seni kendine getirecek sert bir fincan kahve," dedim parlak bir sesle.

Kolumu okşadı. "Sen iyi bir kızsın, Royal. Seni aşağı çekmesine izin verme. Sen ondan daha iyisin. İkisinden de daha iyisin."

Görünüşe göre hafızası canlanmıştı ve babamın kim olduğunu tekrar hatırlıyordu. Rahatlamam gerekirdi, ama anılarla birlikte hayal kırıklığı da geldi.

Eğildim ve yanağından öptüm. "Kraliçeden öğrendim," diye takıldım ona. "Bildiğim her şeyi bana sen öğrettin."

Ondan küçük bir kıkırdama geldi ve bu göğsümdeki gerginliği hafifletti.

"Şimdi, yaptığın her şey için bana övgü yağdırma," dedi ve beni tekrar okşadı. "Bunun için minnettarım. Tanrı biliyor ya, sen olmasaydın nerede olurdu bilmiyorum ama sahip olduğun o anlayış benden kaynaklanmıyor."

Gülümsedim ve tekrar doğruldum. "Babamdan değil. Bir yerden gelmiş olmalı."

Bana hayat veren kadından hiç bahsetmedim. Hiçbirimiz bahsetmedik. "Dün gece hesabımı ödedin mi?" Babam sordu.

Döndüğümde onu mutfağın içinde, üstü başı dağınık, saç baş dağınık, sakalını kaşıyarak dururken gördüm. Ben doğduğumda kırk yaşındaydı. O zamanki fotoğraflarını görmüştüm ve hâlâ yakışıklıydı. Artık o kadar değil.

Yaşadığı hayat zor bir hayattı. Annemle hiç evlenmemişti ama ondan önce evlenmişti. Büyükanнем o zamanlar onun iyi bir adam olduğuna yemin ederdi. Karısı kötü bir grip vakası yüzünden genç yaşta ölmüş. Akciğeri zaten zayıfmış ve zamanında yakalayamamışlar. Öldüğünde sadece iki yıllık evliydim. Büyükanнем, babamın onu kaybettikten sonra pek iyi olmadığını söylemişti.

Annem yıllar sonra gelmişti. Onunla bir gece barda tanışmış, sarhoş olmuşlar ve korunmasız seks yapmışlar. Annem ondan çok daha gençti.

Bu evde onun bir fotoğrafı vardı. Büyükanнем onu saklamıştı. Bir gün onu isteyebileceğimi söylerdi. Ama istemedim ve asla da istemeyeceğim. O fotoğrafa bakmayalı yıllar olmuştu ama bana sarılarak kameraya gülümseyen görüntüsü beynime kazınmış gibiydi. Onun gözlerine, ağzına ve saç rengine sahiptim.

Büyükanнем yaşlı bir adamla yaşamak istemediğini, ama benim için denediğini söyledi. Babamla başa çıkmak kolay değildi. Ona çok uzun süre tahammül edememişti ama muhtemelen en iyisi o zaman gitmesiydi. Böylece onunla ilgili hiçbir anım ve bağlılığım kalmamıştı.

"Evet," dedim ona. "Neden bu gece evde kalmıyorsun? Akşam yemeğini getiririm."

Önce annesine, sonra bana baktı. "Ne zaman istersem o zaman giderim."

Ki bu her gece oluyordu.

"Tamam. Gelip seni almam için bir çağrı aldığımda, bunu görmezden geleceğim. Barın zemininde ya da parmaklıkların arkasında uyuyabilirsin. Ve hesabını kendin ödersin."

Bana kaşlarını çatı. "Derse gitmen gerektiğini sanıyordum. Neden hâlâ buradasın, gevezelik ediyorsun?"

"İyi dedin," diye cevap verdim ve tekrar pencereden dışarı bakan büyükanнемeme baktım. "Bu akşam görüşürüz. Belki biraz daha

sevdiğin tavuk ve köfte, kara lahana ve peynirli makarna ile birlikte."

Başını salladı ama bir şey söylemedi. Babam onu sık sık bu ruh haline sokardı. Belki de bu sabah anılarında yaşamasına izin vermeliydim. Şimdiki zaman onu çok üzüyordu.

"Gidip hazırlanayım. Kalktığına ve yapacak başka bir işin olmadığına göre ona biraz tost yap," dedim yanından geçip büyükannemle paylaştığım yatak odasına doğru ilerlerken.

"Bunu yapacağını sanıyordum?" diye bağırdı bana, sinirlenmişti. "Derse gitmem gerekiyor, unuttun mu?" Sırıtarak cevap verdim.

Saat neredeyse sekizdi ve Modern Edebiyat dersimden önce birkaç yere uğramam gerekiyordu. Denemeler bugün teslim edilecekti ve Profesör Brereton çok keskin biriydi. Kampüste hiç ödev bırakmadım. En azından onun sınıfına.

Dolabı açarak en üst rafta duran kutuyu indirdim. Eşyaları büyükannemin ulaşamayacağı bir yerde tutmanın bir zorunluluk olduğunu fark etmiştim. Eşyaların yerini değiştirir ve onları yanlış yere koyardı. Kutunun kapağını açtım ve içindeki üç denemeyi saydım. İkisi sağlam bir A alırken, biri orta B olacaktı. Sınırlarını bilen bir adama saygı duyardım. B olan ödev zekiceydi. Profesör Brereton, parti düşkünü Drace'in A ödevlerinden birini yazdığına asla inanmazdı.

Kutuyu kapatıp rafa geri koydum ve üzerini katlanmış kot pantolonumla örttüm, ardından giyinmeden önce kâğıtları çantama koydum. Bu dersten keyif alıyordum. Bu çeyrekte katıldığım diğer derslerden daha çok. Howison Koleji'ne gerçekten kayıtlı olmadığım için, bu bir sonraki en iyi şeydi. Denemeler yapmam ve para kazanmam gerekiyordu. Derslerden ya da başkaları için yazmak zorunda olduğum ödevlerden her zaman keyif almadım. Ama çoğu zaman eğitim için minnettardım.

Aileleri onları özel üniversiteye göndermeye gücü yeten zengin çocuklar, Yunan yaşamıyla, partilerle, sosyal etkinliklerle daha çok ilgileniyorlardı. Derslerini geçmenin beraberinde getirdiği gerçek çalışmayı umursamıyorlardı. Şanslarına ben vardım. Amerika'nın gelecekteki politikacılarının, avukatlarının, CEO'larının ve Howison'daki sosyetiklerin zamanında mezun olmalarını sağladım. Hükümet ve ekonomi daha da kötüye gidemezdi.

• İKİ -

"Böylesine eğlenceli bir performans için bahşış bile ekledim."

SEBASTIAN

Gözlerimi bilardo masasından ayırmadan barmenin önüme koyduğu birayı aldım. Çok eğlenceliydi.

Babamın bu kadar basit bir işi halletmem için beni King ve Storm'la birlikte buraya göndermesine sinirlenmiştim. Kardeşimi bunu tek başına yapması için gönderebileceğinden emindim. Almaya geldiğimiz herif üçümüz için de yeterince büyük bir tehdit değildi.

Ama birlikte bilardo oynadığı iki adamı baştan çıkardığına emin olduğum bu afet, beni benden almıştı. Demek istediğim, onun görünüşünden nasıl etkilendiklerini anlıyordum, ama kahretsin, biraz aptal olmaları da gerekiyordu. Bu işte gerçekten çok iyiydi, hakkını vermeliyim. Koyu renk kirpiklerini kırpıştırması ve dış halkaları kayrak taşıyla çevrili buz mavisi gözleriyle onlara bakması çok güçlüydü. Lanet olası sikim buradan etkilenmişti.

Boyalı olmayan, hafif bir parlaklıkla doğal bir renge bürünen dudakları da olabilirdi. Onun ortalamanın üzerindeki sunumunu takdir etmediğim zamanlarda bakışlarım sürekli dudaklarına takılıyordu. Görünüşe göre burada buna dikkat eden tek kişi ben olmalıydım.

Storm yanımda, "Biraz daha sert bakarsan onun oyununu bozacaksın," diye söylendi.

Gözlerimi ondan kısa bir süreliğine ayırıp ona baktım. Yüzünde bir sırıtışla viski bardağından bir yudum içiyordu.

"Sen de gördün mü?" Ona sordum.

Gözlerini bana çevirdi. "Ne dedin? O iki moronu temizleyiciye götüren sarışını görüyor musun? Evet, görüyorum."

Alt dudağını ısırıp gülerken bakışlarım tekrar ona döndü. Kahretsin, bu çok hoş bir sestti. İnsanın daha da yaklaşıp içine çekmek isteyeceği boğucu bir tınısı vardı.

Storm alçak sesle kıkırdayarak, "Dönüşmek üzere," dedi. "Briar bunu izlemeye bayılırdı."

Briar onun nişanlısıydı ve eğer bir kadın aceleciliğe saygı duyuyorsa, o da duyuyordu.

"OH!" dedi iki adamdan daha büyük olanı topu batırdığında.

Gözleri kocaman oldu ve heyecandan parıldıyor gibiydi. Birinin bu kıza Oscar vermesi gerekiyordu.

"Burada işiniz bitti mi? Çünkü ben eve, kızlarımın yanına dönmek istiyorum," dedi King eliyle omzumu kavrarken. Kızları, karısı Rumor ve kızları Cosette'ti.

"Şerefsizin gelmesini bekliyorum. Ben de eve gitmek istiyorum ama o burada değil," diye cevap verdi Storm.

King, "Ne için burada olduğumuzu yanlış anladınız, ama hepiniz ateşli sarışının o masayı işiymiş gibi çalışmasını izlemekle meşgulsünüz," diye fısıldadı.

Storm gerildi. "Onunla ilgilenmiyorum amına koyayım," diye hırladı, aksini ima ettiği için King'in kafasını koparmaya hazır görünüyordu.

Konu Storm ve nişanlısı olduğunda, biraz deliriyordu. Daha beş dakika önce telefonunu çıkarmış, evlerindeki kameralardan birinde onu izliyordu.

King gözlerini devirerek, "Öyle olduğunu söylemedim," diye cevap verdi. "Briar'la ne kadar psikopat olursan ol, birden fazla kuku için vaktin yok. Ben sadece dikkatinin nerede olduğuna işaret ediyordum. Hadi şu işi bitirelim," dedi ve sırtına bir tokat attı.

Dikkatimin dağılmasını istemediğim için bir kez daha baktım ve sarışının bir top daha batırdıktan sonra ellerini havaya kaldırıp ciyakladığını gördüm. Keşke bitişi izleyecek zamanım olsaydı. Zaten onlara iki yüz dolar kaybetmişti, berbatmış gibi davranıyordu. Ama önerdiği üçlü ya da hiç, ona bunu dört yüz dolarla geri kazandırmıştı.

"Dancastle bizimle burada buluşmayacak mı?" King'in az önce neden burada olduğumuzu yanlış anladığını söylediğini fark ederek sordum.

"Hayır. Stellan bunu nazıkçe halletmemizi istedi. Dancastle çok sevilen bir senatör. Eğer bu iş güç kullanmadan halledilebilirse, daha az karışıklık olur. Neye ihtiyacımız olduğunu gördük. Gidebiliriz."

Storm ona sinirli bir bakış fırlattı ve ayağa kalktı. King'in bizden bir şeyler saklaması hiç hoş değildi. Babam normalde bir işin ayrıntılarını ana hatlarıyla anlatırdı ama King'in bizi bilgilendireceğini söylemişti. Gördüğümüz şey neydi?

Bara bir yüzlük attım ve Storm'la birlikte King'i çıkışa kadar takip etmeden önce barmene başımı salladım. Küçük seksi dolandırıcının gösterisinin sonunu kaçıracaktım. Kapıya varmadan hemen önce yaptığı zafer tezahüratı, dışarı adım attığımızda beni sırttırdı. Onun kadar asabi d e ğ i l d i m .

Fırtına. King bir şeyler atlamış olabilir ama eninde sonunda bize anlatırdı. Keşke orada daha fazla kalabilseydik. Onlar seksi sarışını takdir etmeyebilirdi ama ben ettim.

Dikkatim hemen içerideki sarışından, bizden sadece birkaç metre ötede duran adama kaydı.

"Stellan'a parayı gelecek hafta getireceğimi söyledim!" Nathan Byars ağzından kaçırdı. Çılgına dönmüş gibiydi, bize borcu olduğunu bilmiyordum ama eğer varsa, çılgından daha fazlası olmalıydı. Bir düzine kuru temizlemecisi varmış ve yasadışı uyuşturucu kaçakçılığı da yapıyormuş.

Sıkıştığında ve biraz paraya ihtiyacı olduğunda bir sonraki ödemesine yetiştirmek için bize geldi. Borcunun vadesinin geldiğini tahmin etti.

Ama bunun Dancastle ile ne ilgisi var?

King derin bir iç çekti. "Gördüğün gibi, Nate dog, mesele şu ki, bize borcunu ne zaman geri ödeyeceğine dair bir tarih veremezsin. Bu size işlem gerçekleştiği anda verilir ve bu son tarih dündü."

Kızıl saçlı adam geri geri giderek yeni lacivert Ford F150'sine yaklaştı. "Bazı ödemelerin yapılması gerekiyor. Hepsi bu," diye kekeledi.

Biz ona ulaşmadan kamyonetine binebileceğini düşündüğü belliydi. Elindeki anahtarlıktan kapıların kilidinin açılma sesi dikkatsiz bir hareketti. Thatcher burada olsaydı, Nathan çoktan kanlar içinde yerde yatıyor olurdu. Kardeşimin hiç sabrı yoktu.

Storm, Glock'unu çıkarıp aptalın kafasına doğrultmadan önce, "Görünüşe göre o yeni, parlak kamyonet için yeterince paran varmış," diye söylendi. Onu öldüreceğinden değil. En azından bize olan borcunu ödeyene kadar.

Kamyonetinin kapı koluna uzanmadan önce bir an durakladı.

Storm'un silahından çıkan susturucu mermiler ön ve arka sol lastiklerini patlattı. "Hadi a m a . Gerçekten bu şekilde kaçabileceğini mi d ü ş ü n d ü n ? Kolay mı?" diye sordu.

King, "Bu parayı nereden bulabileceğinizi iyice düşünmek isteyebilirsiniz," diye öneride bulundu.

Nathan artık patlak lastiklerle kaçamayacağını bildiği için sapsarı kesilmişti. "Dinle, bayilerimden biri kötü bir olay yaşadı. Bazı mallarını kaybetti. Geri alacak. Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var."

King bana baktı. "Duydun mu Sebastian? Sadece birkaç güne daha ihtiyacı var. Kaçıp kardeşinden saklanabilir mi sence?"

Herkesi Thatcher ile tehdit etmek amacına ulaşmıştır.

"O ilk olurdu," diye cevap verdim. "Deli orospu çocuğu. Nathan'ın burada olduğundan şüpheliyim."

Thatch'i dahil etmek istiyor."

Nathan omzumun üzerinden arkaya bakıp kendini ele vermemiş olsaydı bile misafirimiz olduğunu anlardım. Onları çoktan duymuştum. Storm bana bakmadı ama başını hafifçe sallayarak onun da arkamızda biri olduğunu bildiğini söyledi.

Araya girecek kadar aptal olan her kimse onunla yüzleşmek için döndüğümde silahımı kılıfından çıkarırken Storm'un silahının tıkırtısını ve Nathan'ın acı dolu çığlığını duydum. Nathan'ın vücudunun bir kısmını vurmuştu.

Sarışın dolandırıcıyı izlediğim iki salak da bize katılmıştı. Bu Nathan'ın yedeği miydi? Cidden mi? Daha iyi adamlar bulamaz mıydı?

Büyük olanın gözleri, Storm'un az önce arkamda yaptığı şeye bakarken genişledi, ama diğeri silahını bana doğru doğrulttu. Pek zeki olmadığı için ne yapmayı planladığını görmek için beklemedim. Ön koluna bir kurşun sıktım ve acıdan dizleri bükülürken silahının yere düşmesine neden oldum.

Arkadaşı, King'in adamın sağ kalçasına ateş etmesiyle neredeyse aynı anda yere düştü.

"Ortalık karışmak zorunda değildi. Bize ne yaptırdığına bir bak," dedi King başını sallayarak. "Lanet olsun. Üçünüzü kim götürecektir? Ve şimdi, bütün bu kan var."

"Ben bakarım!" Nathan haykırdı. "Stellan'a hafta sonuna kadar alacağımı söyle. Sadece birkaç güne ihtiyacım var."

Sırttım ve kamyonetinin arkasına yaslanmış, bileğinden kaldırıma kan damlayan adama baktım. "Thatcher bir dahaki sefere onun için gelecek. Hazırlamanızı öneririm."

"Yapacağım," dedi acıdan yüzünü buruşturarak. "Yemin ederim."

King'in vurduğu adam hepimize ters ters baktıktan sonra Nathan'a doğru topallamaya başladı. Dikkatimi diğer adama çevirdim. Bu beni ilgilendirmezdi ama emin olmalıydım.

"İçerideki sarışına borcunu ödedin mi?" diye sordum.

Bakışlarını bana dikti. "O küçük kaltağa hiçbir şey borçlu değildim. Bizimle oynuyordu. Sadece onu becermek istedim."

Bu beni kızdırdı. Tekrar söylüyorum, beni ilgilendirmez ama o para için çok çalışmıştı. Eminim eğlenmişimdir.

"İçeri girip ona borcun olan altı yüz doları ve iyi oynadığın için fazladan bir yüz doları ödemen için sana altmış saniye veriyorum," dedim.

Silahı bu kez kalçasına doğrulttu. "Yoksa arkadaşınıninkine benzer bir topallama veririm sana."

Bana ters ters baktı. "Ne oluyor lan?!"

Storm'un alçak sesle kıkırdaması adamı daha da sinirlendirmiş gibiydi. "Sadece yap şunu!" Nathan ona bağırdı.

"Ben olsam gidip kıza ödeme yapardım. Sebastian şövalyelik konusunda çok iyidir. Bunun peşini bırakmayacaktır," dedi Storm eğlenerek.

Adam küfretti ve kolunu kaldırdı. "Kurşun yarasıyla kanlar içinde içeri girmemi mi istiyorsun?"

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Storm. "Bizi daha fazla rahatsız etmenize gerek yok. Sadece parayı ondan alın ve kendiniz teslim edin."

Parayı ödemededen çıkıp gidecek olan piçle aramdaki mesafeyi kapatırken silahımı belimdeki kılıfına geri soktum. Ona yaklaşırken gözleri ihtiyatla beni takip etti.

Eğilerek silahını aldım ve Storm'a doğru fırlattım. "Şimdi bana hangi cebinde olduğunu söyleyecek misin, yoksa sana dokunmamı mı istersin?"

Adam burnundan nefes alırken dişlerini sıktı. Acı ve öfke arasında bir yerde duran bir yüz ifadesiydi bu. Görünüşe göre ikisi de birincilik için mücadele ediyordu.

"Ön sağ."

O daha da gerilirken elimi içeri uzattım ve cüzdanını çıkardım. Açınca ehliyetini gördüm. Calvin Cebourn Edwards.

"Lanet olsun, ailen senden nefret ediyordu Calvin Cebourn," diye düşündüm, sonra bir tomar parası olduğu için yedi yerine sekiz yüz dolarlık banknot saydım. Mükemmel performansı için kıza uygun bir bahşiş de verebilirdim.

Cüzdanı onun önünde yere, kan gölünün tam üstüne bıraktım. "Elimi tekrar kotuna sokmazsam anlarsın," dedim ve bilardo salonunun kapısına doğru yöneldim.

Kapının üzerindeki ışıklı tabelada *RAILHOUSE* yazıyordu ama *E* harfi yanıp sönüyordu. Birinin bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Kapıyı iterek açtım, binaya girdim ve barmenle konuşan sarışını görene kadar etrafı taradım. Adamın söylediği bir şeye gülüyordu ve keşke bunu duyabilecek kadar yakın olsaydım. O eşsiz gözler bana kilitlendiğinde neredeyse ona yaklaşmıştım. Beni inceledi, ona doğru gidip gitmediğimden emin değildi.

Barmen ona bir şeyler söyledi, o da gözlerini kırptırdı, sonra barmene baktı

dikkatini tekrar bana çevirmeden önce. Pembe dilinin ucu dudaklarını hızlıca yalamak için dışarı çıktı. Onları ben de tatmak istedim. Ne yazık ki bu gece halletmem gereken bir işim vardı.

Parayı önündeki barın üzerine bıraktım. "Bu senin," dedim ona.

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

Başımı daha önce kullandığı bilardo masasına doğru salladım. "O kadar güzel kandırdığın adamlar sana ödeme yapmadan gittiler."

Hâlâ paraya dokunmuyordu ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, kırgın bir ifadeyle bana bakıyordu. Çok tatlıydı.

"Ben kimseyi dolandırmadım. Paranı da almayacağım."

Gülmek istedim ama gülmedim çünkü beni daha çok sevmesini istiyordum. "Bu benim param değil. Dediğim gibi, oynadığın ve dövdüğün siklerden geliyor."

Bakışları paraya kaydı ve bana bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Eğer onlarınsa nasıl aldın? Onları tanıyor musun?"

Omuz silktim. "Tam olarak değil. Ama yemin ederim paraları doğrudan küçük olanın cüzdanından aldım. Böyle eğlenceli bir performans için bahşiş bile ekledim."

Sanki bunun bir gösteri olduğunu söylemem onu aşağılamış gibi vücudu gerildi. Bu kız çok alıngandı. Melek gibi görünüyordu ama para için erkekleri dolandırıyordu. Buna saygı duydum. Kim duymazdı ki? Çok seksiydi.

"Neden onu bana getiren sensin?" diye sordu, hâlâ eline almamıştı.

"Çünkü o senin ve diğer adamlar"-durakladım-"şu anda rahatsızlar."

Gözleri büyüdü ve birine bira doldururken beni izleyen barmene doğru kaydı. Genç bir kızdı. Yasadışı genç değildi, ama muhtemelen benim için çok gençti. Bu da onun için çok genç olduğu anlamına geliyordu. Benden birkaç yaş büyüktü.

"Bununla ne demek istediğini bilmek istiyor muyum?" diye sordu kollarını kavuşturup nihayet parayı eline alarak.

Sırıttım. "Muhtemelen hayır."

Saydı, sonra gözlerini benimkilere dikti. "Bu iki yüz çok fazla." Bana iki banknot uzattı.

Başımı salladım. "Hayır, Ace," dedim. "İpucu bu."

Sonra döndüm ve kapıya yöneldim. Çoktan gitmiştim.

Sahip olamayacağım bir kızla bir şeyleri uzatmaya gerek yoktu - en azından bu gece. Dışarı adımımı attığım anda King'in gözleri üzerimdeydi. Diğer adamlar gitmişti ve onlardan geriye kalan tek şey kanlarıydı. kaldırım.

King, "Storm güvenlik kamerası görüntüleriyle ilgilenmeye gitti," dedi ve sonra gözlerini tekrar bara dikti. "Kıza parasını verdin mi?" diye sordu.

Gergin ifadesinden ne anlam çıkaracağımı bilemediğimden başımı salladım.

Derin bir nefes aldı. "Sanırım bu, ona kimin yaklaşacağını belirliyor."

İçim daraldı. Az önce ondan duyduğum şey hoşuma gitmemiştir. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada olmamızın sebebi o. Nathan'ın adamlarının ortaya çıkması ve onu uyarması sadece bir bonus oldu. Daha sonra onu görmeye gidecektik. Bizi bir yolculuktan kurtardı." King omzumu okşadı, sonra da sıktı. "Kusura bakma. Ondan hoşlandığımı anlayabiliyordum ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o çoktan kapıldı. Dancastle'ın oğluyla çıkıyor. Ve tek yaptığı şeyin bilardodaki insanları kandırmak olduğunu sanmıyorum. Stellan'ın Dancastle'ın elini neye bulaştırdığını öğrenmek için kullanmamızı istediği kişi o. Nathan'ı kullandığını zaten biliyoruz ama ne kadar büyük ve derin olduğunu bilmemiz gerek. Sarışın en kolay giriş yolumuz."

Düşündüm de, çalışmadığım zamanlarda gelip onu görmeye karar vermişim bile. Kahretsin, kadınları seçmekte gerçekten kötüydüm. Sadece bu kız değil, aynı zamanda tehlikeli bir işin içindeydi.

Tekrar kapıya baktım. "O olduğuna emin misin? Bir senatörün oğlunun bilardo salonunda erkek avlayan bir kızla çıktığına inanmak zor."

King başını salladı. "Stellan'ın Wilder'a çektirdiklerine bakılırsa, Dancastle'ın oğlu için onayladığı biri değil. Ama görünüşe göre asi bir dönemden geçiyor. Onu yeraltı kaçakçılığında kullanmanın ve buradaki üniversitelere uyuşturucu sızdırmanın bir yolunu bulmuş olabilir. Eğer Miltos'u kapatmamıza neden olan halüsinasyonlara ve yamyamlığa neden olan bağlanmış boksa, Federallerin devreye girmesi sadece bir zaman meselesi. Onları cebimizde tutmak hayati önem taşıyor. Daha fazla ilerlemeden bunu durdurmalıyız."

"Vay be. Bu iş hiç tahmin etmediğim bir hal aldı," dedi Storm güvenlik kameralarının görüntülerini temizlemekten dönerken.

"Bu yüzden mi gelmek zorundaydım? Babam Thatcher yerine beni gönderdi çünkü ben bekarım. Wells'in de öyle olduğunu biliyorsun. Neden Wells'i göndermedi?"

Storm yerine?" Sinirlenerek sordum.

Ona bakmadan önce bana söylememişlerdi ve bir an için tanımaya değer olabileceğini düşündüm.

"Wells? Hadi ama Sebastian. Sence Stellan bu konuda Wells'e güvenir mi?" King sordu.

Bunun bir rica olmadığını biliyordum ve başka seçeneğim yoktu.

"King piyasadan çekildiğine göre elimizdeki en iyi Romeo sensin," diye karşılık verdi Storm gülerek.

Ona ters ters baktım ve şakalar başlamadan önce ikisinin de yanından geçerek otoparka doğru yürüdüm. Havamda değildim. Planı önce bana söyleselerdi, o zaman ondan etkilenmezdim ve kirli olduğu için yaşadığım hayal kırıklığı göğsümde can sıkıcı bir sızı olmazdı.

• ÜÇ -

Her zaman kötü şansla başladım ve yeterince sarhoş olduklarında şansım hep döndü.

ROYAL

Petra bana yaklaşırken, geçen yıl bir konsinye mağazasından aldığım soluk bordo kanvas çantayı açarak, din ve dinin Kolonyal Amerika üzerindeki etkisi üzerine iki makale çıkardım. İpeksi, uzun, koyu kahverengi saçları yüksek at kuyruğundan ileri geri sallanıyordu ve kahverengi gözleri muziplikle parlıyordu.

Petra'yla erkek arkadaşı Spence aracılığıyla tanışmıştım. Tipik Yunan yaşamı öğrencileriydiler, ama onlar için ödevlerini yapmasam bile, onlardan hoşlanıyordum.

Bana ulaştığında "Tanrım, hayatımı kurtardın," dedi. "Bu aptal denemeyi yaptığımızı tamamen unutmuşum."

İki kâğıdı da ona uzattım. "Sorun değil. Sen mesaj attığında Spence'inkini çoktan bitirmiştim. Seninkini bitirmek fazla zamanımı almadı. Sen daha çok dinin aile değerlerine odaklanıyorsun, Spence ise dinin siyasi yönünü öne çıkarıyor."

İnledi. "Bu dersten nefret ediyorum. Kolonyal Amerika kimin umurunda?"

Ben okudum. İlginç bulmuştum ama bunu kendime saklamaya karar verdim. "Al," dedi ve parayı elime tutuşturdu.

"Teşekkürler."

Kağıtları Louis Vuitton sırt çantasına koydu, sonra bana baktı. "Yarın akşamki Alpha Epsilon Tau partisine gidiyor musun?"

Evet, ama onun düşündüğü şekilde değil.

"Milo bahsetti," dedim ona.

Milo, Epi Taus'la ve bu kampüsteki ve şehirdeki üniversitedeki diğer birkaç kardeşlikle *bağlantım* vardı. Kart oyunlarının planlanmasıyla o ilgilenirdi, ben de oynardım. Onunla liseden mezun olduktan sonraki yaz tanışmıştım. Railhouse'a gelmişti ve bilardo oynarken ondan biraz para kazanmıştım. Ama o buna kızmak yerine

etkilendim.

Sonra bana Texas Hold'em'de ne kadar iyi olduğumu sordu.

Ona o kadar da kötü olmadığımı söylediğimde güldü ve beni bir oyuna davet etti. Dostça ya da yasal bir maça değil. Kampüste, yaz aylarında bile Alpha Epsilon Tau evinin bodrumunda oynadıkları bir yeraltı oyununa. O gece herkesin parasını almamı izledi.

O zamandan beri, kazancımın yüzde yirmisi için kendisinin de oynadığı oyunlar düzenliyordu. Zengin kardeşlik çocukları ne kadar çok içerse, o kadar kaypaklaşıyorlardı, bu da işi daha da kolaylaştırıyordu. Her zaman kötü şansla başladım ve onlar yeterince sarhoş olduklarında şansım dönerdi.

"Merce dün gece senden bahsetti," dedi, sanki Merce Dancastle'ın adını anmak beni bir sarmala sokacakmış gibi ihtiyatla beni izliyordu.

"Çok yazık," dedim çantamın askısını omzuma geri takarken. "Konuşacak daha iyi şeyleri olduğunu sanırdım."

Petra sıırttı. "Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum."

Hayır, yoktu. Babasının parası olmadan asla hayatta kalamazdı.

"Daha yüksek hedefler için çabalamalısın," diye cevap verdim ve gülmesine neden oldum. "İşte tam burada, sen tam bir baş belasısın.

Muhteşem. Kimseye ihtiyacın yok. Sanırım seni bu yüzden seviyor," dedi ve sonra durakladı. "Gerçekten seviyor, biliyorsun... seni seviyor."

Merce beni sevmediğini birden fazla kez kanıtlamıştı. Ama ben yine hiçbir şey söylemedim.

"Sosyal Teori'ye gitmeliyim," dedim ona, binam geride kaldığı ve bu konuşmadan kaçabildiğim için mutluydum.

"Yarın gece görüşürüz o zaman?" diye sordu ben uzaklaşmaya başlarken.

Belki birkaç dakikalığına, ama aslında partide hiç üst katta kalmadım. Sadece oyun için oradaydım.

"Evet," diye el sallayarak seslendim.

Yarınla ilgili korktuğum tek şey Merce'yi görmektir. İki hafta önce benden ayrıldığından beri onu görmemiştim. Kumarhanenin yeniden faaliyete geçmesiyle birlikte onunla karşılaşmak, muhtemelen bir ya da daha fazla oyun oynamak zorunda kalacaktım.

Merce, Alpha Epsilon Tau'nun başkanıydı. Tıpkı ondan önceki ağabeyi ve babası gibi.

Dancastle'lar güçlü bir politik aileydi. Benden ayrılmasının nedeni babasının yaklaşan seçim kampanyasıydı. Ben öyle biri değildim.

kıza ihtiyacı vardı. Babası ona benimle ilişkisini bitirmesini söylemişti, o da öyle yaptı.

Çıktığımız sekiz ay boyunca onun evine hiç gitmemiş ya da ailesiyle tanışmamıştım. Beni onlardan tamamen ayrı tuttu.

Geçtiğimiz hafta sonu Campus Happenings web sitesinde ve sosyal medyada onun ve Güney Carolina valisinin kızı Opal Dalton'ın DC'deki bir yardım galasında çekilmiş fotoğraflarını görene kadar beni sır olarak sakladığını fark etmemiştim. İkilinin çıktıklarına dair spekülasyonlar gerçek bir makaleydi. Fotoğrafımın çekilmesini ve aşk hayatımın tüm dünyayla paylaşılmasını istemiyordum ama onun bizim daha fazlası olmamızı hiç istemediğini fark ettim. Ben pes edip onunla ilk randevuma çıkmadan önce neden bir yıldan uzun bir süre beni bu kadar çok takip ettiğini anlayamıyordum.

Beni incitmemişti, gerçekten incitmemişti. Gururumu incitti. Ama hepsi bu kadardı. Merce'ye aşık olmamıştım. Sadece eğleniyorduk. Sonra, o bitirdi. Ki bu en iyisiydi.

Bir ilişki yaşamak ve hayatımı sürdürmek zordu. Odaklanmak zorundaydım.

Bu dönem, gerçekten kayıtlı olan bir öğrenci için izin verilenden daha fazla ders alıyordum. Ama ne kadar çok derse katılırsam, o kadar çok makale ve ödev yazabilirdim. Paraya ihtiyacım vardı.

Geçen dönem derslerimden birinde tanıştığım futbolculardan biri olan Tad, binanın kapısına varmadan önce bana el salladı. O koşarak yanıma gelirken ben olduğum yerde kaldım. Bu dönem birlikte bir dersimiz vardı: Fikirler Tarihi.

"Hey, Royal," diye seslendi durmak için yavaşladığında. "Numaranı kaybettim. Yazın yeni bir telefon aldım. Eskisi okyanusta feda edildi, uzun hikâye ama işin içinde bira vardı," dedi sırtarak.

"Kulağa trajik geliyor," diye cevap verdim.

Kıkırdadı. "Evet, biraz öyleydi. Ben de seni arıyordum. Ders bittiğinde sen gitmiştin ve yardıma ihtiyacım vardı."

"Fikirlerin felsefi dağılımı makalesi," dedim, zaten söyleyeceği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Başını salladı. "Evet. Page'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. O gözlüklerin ardından burnunu onaylamaz bir şekilde kırıştırarak bakması beni korkutuyor."

Profesör Page üniversitenin en iyilerinden biriydi. Öğretmenlik yapıyordu.

Otuz yıldan fazladır burada. Burada öğrenci olmadığımı bildiğinden oldukça emindim ama hiçbir şey söylemedi.

"İki elli olacak. Bu kolay bir görev değil ve epey araştırma gerektiriyor," dedim.

Başını salladı. "Tabii, evet, ne olursa. Eğer bunu benim için yapmazsan, başarısız olacağım ve bu bursa ihtiyacım var."

Buradaydı çünkü top yakalamada ve koşmada yetenekliydi. Başka bir şey için değil. Ondan hoşlanıyordum ama lisedeki not ortalamasının ne olduğunu merak ediyordum. Kafasının içinde çok az bilgi dönüyor gibiydi.

"İki hafta içinde teslim edilecek. İki gün önce elinizde olur," diye teminat verdim. "Sen en iyisisin," dedi ve benim için kapıyı açtı. "Sonra görüşürüz," dedi.

Ben içeri girerken ekledi.

Cevap olarak bir el salladım ve bir sonraki dersime yetişmek için acele ettim.

• DÖRT -

"Hayatımda bir sapığa ayıracak zamanım yok."

SEBASTIAN

Wilder'ın Crown "Royal" Shelton hakkında bulduğu ayrıntılar sınırlıydı. Adını bir Kanada viskisinden -hem de berbat bir viskiden- aldığı gerçeğinin üstesinden gelmem birkaç dakikamı aldı ve arka plan bilgisinin ne kadar eksik olduğunu fark ettim. Genelde Wilder araştırmasını yaptıktan sonra bir kişinin hayatıyla ilgili her detaya sahip olurdu. Hemen bulabileceklerinin bu kadar olduğunu söylemişti ama hâlâ araştırıyordu. Kendi adına banka hesabı bile yoktu. Gerçi lise transkripti etkileyiciydi ve başka eyaletlerdeki üniversitelerden birkaç burs teklifi almıştı ama hiçbirini kabul etmemişti.

Ev adresi bilgilerde vardı, ben de oradan başladım. Bakılacak pek bir şey olmadığı kesindi. Ev dökülüyordu.

Ön kapıdan çıktığında rahatlamıştım. Wilder yanlış mı anladı diye merak etmiştim.

Merce Dancastle benim babamla gitmek zorunda kaldığım birçok davete katılırdı. Kolunda her zaman seçkin bir sosyetik vardı. O kadınların çoğunun babaları da onun gibi politikacıydı. Bu kız o kutulardan hiçbirini işaretlemiyordu.

Kırmızı bir Vespa'nın arkasına tırmandı ve bir an kendimi onun güvenliğini sorgularken yakaladım, sonra onu korumak için burada olmadığımı hatırladım. Fark edilmeyecek kadar geride durdum, ancak onu kimin takip ettiğine dikkat ettiğini sanmıyordum. Mesafeyi daraltarak, diğer arabaların çok yaklaşmadığından emin olarak, spor arabalı bir herif neredeyse onu yoldan çıkaracaktı. Elimde değildi. O elektrikli scooter, onun yaptığı gibi ana yollara çıkmak için yeterince güvenli görünmüyordu.

Dancastle dangalağı neden onun sürmesine izin veriyordu?

Neden bir arabası olmadığını sorgulardım, ama evinin görünüşüne bakarak, parasının yetmediğini varsaydım. Dancastle Junior'ın sahip olabileceği başka bir şey

ona kolayca verildi.

Howison Koleji kampüsüne döndüğünde şaşırdım. Bırakın seçkin bir özel üniversiteyi, herhangi bir üniversiteye gittiğine dair hiçbir kayıt yoktu. Burası pahalı bir üniversiteydi. Park yerlerini dolduran lüks araçların arasında Vespa'nın yeri yoktu.

Merce'nin tüm bilgilerini gerektiği gibi gözden geçirmemiştım. Belki de gittiği yer burasıydı.

O park ettiğinde ben de aynısını yaptım ama birkaç sıra ötesine. Etrafında olup biten her şeyden habersiz görünüyordu. Birisi onunla çevresine dikkat etmesi konusunda konuşmalıydı. Fen binasına doğru ilerlerken onu takip etmeye başladım.

İçeri girmek yerine büyük bir meşe ağacının yanında durdu ve sırtını ağaca yaslayarak elindeki yıpranmış çapraz askılı çantayı karıştırmaya başladı. Kayışın göğüslerini yukarı iterek dikkat dağıtıcı bir dekolte ortaya çıkarmasına çok fazla odaklanmamaya çalıştım. Kıcı o kotun içinde harika görünse bile buraya şehvet duymaya gelmemiştim.

Bir adam ona yakın bir yerde yavaşladı ve kadın birkaç kâğıt çıkarıp adama uzattı. Adam sırt çantasına sokmak için onları çabucak kaptı. Onunla konuşurken yüzündeki sırıtiş sinir bozucuydu. Elini tekrar kıza doğru uzatırken bakışları kızın göğüslerine kaydı. Elini çekip ön cebine sokmadan önce sinsice avucuna sıkıştırmaya çalıştığı para bu durumu daha da ilginç hale getirdi.

Ona uzattığı kâğıtlar için ödeme mi yapmıştı? Bu işlemin başka bir nedeni yoktu.

Şaşkınlıkla yaklaşmaya çalıştım.

Biri gittikten sonra iki adam daha uğradı ve aynı süreç tekrarlandı. Kadın kâğıtları uzattı ve onlar da kadına para verdiler. Kağıtlarda ne olduğunu göremedim ama bir üniversite kampüsündeydik, bu da bana ya onlara testlerin cevaplarını sattığını ya da gerçek ödevlerini yaptığını düşündürdü.

Görünüşe göre tek işi havuz değildi. Çok kolay bir şekilde ödevlerini ya da makalelerini yazabilirdi. Lise not ortalamasını görmüştüm, birkaç üniversiteden tam burs teklifi almıştı.

Son adam da uzaklaşınca kaldırıma geri döndü ve başka bir binaya doğru ilerlemeye başladı. O yavaşlayıp dönene kadar olduğum yerde kaldım. Gözlerimi ondan ayırmadan, bir binaya girdiğini görene kadar takip ettim.

Tarih binası.

Orada ne işi vardı? Burada okula gitmiyordu. Kayıtlı olmadığından emindim. Bu Wilder'ın gözden kaçıracağı bir şey değildi. Sadece kağıt dağıtmak ve para almak için burada olduğunu düşündüm.

Birkaç dakika bekledim ve ortaya çıkmadı, ben de onu kontrol etmek için içeri girmeyi düşündüm. Onu bilardo salonuna kadar takip edip tekrar "karşılaşmayı" planlıyordum.

Derslere giriyor muydu? Muhtemelen onlara oturuyordu? Ama neden kredi almadığı bir derse girsin ki? Sadece başkaları için ödev yazmak için mi? Bu bir cehennem hayatı gibi görünüyordu. Para kazanmanın daha iyi yolları vardı. Onun hakkında bildiklerime göre, sistemi hackleyip satmak için test cevapları alması daha olası görünüyordu.

Kapıya ulaşmadan önce içeri girmenin çok riskli olduğuna karar verdim. Onu takip ettiğimi bilmesini istemiyordum. Bu işleri karıştırabilirdi. Bunun yerine, gölgede oturmak için bir yer bulmaya gittim, bu da beni kısmen gözden uzak tutuyordu.

Royal'in Howison
Koleji'ne kayıtlı olup
olmadığını iki kez
kontrol edin.

Mesajı Wilder'a gönderdim. Muhtemelen onu sorguladığım için bana hakaret edecekti ama bilmem gerekiyordu.

O değil. Ama bana
bir dakika ver, ben
de onların
sistemi ve kayıtları
kontrol edin.

O asla yanılmazdı. Bunu biliyordum ama eğer üniversite derslerine girecekse, bu benim ona bakış açımı değiştirecekti. Onun birkaç şey olduğuna odaklanmaya çalıştım. Bir dolandırıcı, bir yalancı, bir uyuşturucu satıcısı, ama kredi almasa bile öğrenmek isteyen biri değil. Bu daha fazlasını gerektiriyordu ve ben onun buna sahip olmasını istemiyordum.

Sonunda beni hayal kırıklığına uğratacaksa olmaz.

Kız kayıtlarında yok
ama erkek arkadaşı
var. Gerçi size bu
bilgiyi zaten
vermiştim. Eğer
kampüsteysen, onu
görmek içindir. Bunu
takip etmelisin. Ne
yaptıklarına bak.

Hadi canım. Bu yüzden buradaydım. Ama haklıydı, içeri girmem
gerekiyordu.

Öyley
im

Telefonumu cebime geri koyarak tarih binasının girişine yöneldim. Eğer
içeride Merce'yle birlikteyse, bu mantıklı olabilirdi. Onun düşündüğümüz gibi
biri olmadığına dair gizli umutlarımın beni ele geçirmesine izin veriyordum.
Belki de babam Wells'i göndermeliydi. Görünüşünü görmezden gelip
hareketlerine odaklanamadığım açıktı.

Eski binanın içi çam ve limon kokuyordu. Etrafa bakındım, koridorlar boştu
ama birkaç kapalı kapı vardı. Burası sadece birinci kattı. Onu bulana kadar her
lanet odayı kontrol etmem gerekecekti. Onu içeri kadar takip etmeliydim.
Neyse ki çoğu kapının içeriyi görebilmek için bir penceresi vardı. Onlardan
başladım.

Koridorun sonuna ulaştığımda Royal'i bulamamıştım ama bir konferans
salonu bulmuştum. İçeride yüzlerce insan vardı ve ikinci kata kadar çıkıyordu,
orada da bir giriş vardı. Geri adım attım ve daha önce geçtiğim merdivenlere
yöneldim. Bu noktada neredeyse otuz dakikadır binadaydım ve derslerin
başlamasına en az kırk beş dakika kaldığını biliyordum. İkinci kat birinci kata
benziyordu ama daha az sayıda pencereli kapı vardı.

Konferans salonunun kapısını yavaşça açtım ve içeri süzüldüm.

Fark edilmeden etrafı taramak için arka duvara yaslandım. Tanıdık sarışın kafayı fark etmem uzun sürmedi, arka tarafa yakın bir yerde oturmuş, profesör konuşmaya devam ederken ciddi bir ifadeyle defterine bir şeyler yazıyordu.

Birkaç dakikada bir durup başını kaldırıyor, not almaya geri dönmeden önce adamın Kolonyal Amerika hakkında söylediklerinden büyülenmiş gibi görünüyordu. Bir öğrenci gibi görünüyordu. Alabileceği tüm bilgileri özenle almaya çalışan birine. Merce'den hiç iz yoktu. Hatta herhangi bir adamın yanında bile oturmuyordu.

Onu doğrudan görebileceğim bir yere oturarak kalıp izlemeye karar verdim.

Bir saat otuz dakika sonra kendisine en yakın kapıdan çıktı. Kimseyle konuşmadı ya da geçerken onu izlemek için dönen kafaları fark etmedi. Onu kitle iletişim binasına kadar takip ettim ve ben de içeri girmeden önce arkasından birkaç kişinin içeri girmesine izin verdim. Onu fark ettiğimde bir sınıfa giriyordu ve bu sefer geride kalıp burada beklemeye karar verdim. Odaya giren diğer herkese de dikkatle baktım ama hiçbirisi Merce değildi. Koridor boşaldıktan sonra dışarı çıktım ve kapıyı izleyebilmek için daha az belirgin bir yer buldum.

**Dancastle'ın iki saat
sonra Siyaset
Teorisi dersi var.**

Wilder'ın gönderdiği mesajı okudum ve bunun için bekleyeceğimi düşündüm.

Bakalım o zaman ona gitmiş mi?

Bir saat yirmi üç dakika sonra dışarı çıktı, sol tarafında gözlüklü ve kısa kahverengi saçlı bir kızla konuşuyordu. Derste konuştukları bir konuyu tartışıyor gibiydiler ve Royal elleriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu. Ne dediğini duyabilmeyi çok isterdim. Merce'den hiçbir iz yoktu ve eğer yaklaşan dersi için kampüsteyse, onu bulmak için buraya gelmemiştir.

Royal otoparka doğru ilerlerken esmer kız el salladı ve uzaklaştı. Onun soluna doğru ilerleyerek aramıza bir sıra araba yerleştirdim.

O Vespa'sına ulaşana kadar benimkine ulaşmış olurdum. Farkındalık eksikliği beni rahatsız etmeye devam etti. Arkasından caddeye çıktığımda bana doğru bakmadı bile. Merce'yle çıktığına göre etrafına dikkat etmesi gerekiyordu. Özellikle de babası Stellan'ın sandığı gibi kafayı yemişse.

Kütüphanenin dışına park ettiğinde, bunun biraz zaman alacağını anladım. O içeri girdiğinde ben de arkasından yaklaştım. Kapılar kapanır kapanmaz kitap kokusu burnuma çarptı ve keşfe çıkma isteğimle savaşmam gerekecekti. Bu kokuyu en az iyi bir kitabı sevdiğim kadar seviyordum.

Başka bir zaman.

Etrafı tararken, onu tezgâhın arkasından birkaç kitap çıkarıp ona uzatan kızıl saçlı bir kızla konuşurken buldum. Sessizce konuştular ve sonra Royal sırtarak tezgâhın etrafından dolaşip kızı arka tarafa kadar takip etti. Orası giriş kartı olanlar dışında yasak bölgeydi. Yine de geçebileceğimi biliyordum ama yine de çok riskliydi.

Beklemek için bir yere oturmadan önce kurgu kitapların sırasına göz attım.

Orada oturduğum üç saat içinde dört farklı kadın bana yaklaştı.

Bir tanesi bana yurt odasına gitmek isteyip istemediğimi soracak kadar cesurdu.

Wilder, Royal hakkında bulduğu daha fazla bilgiyi gönderdi. Annesi o altı aylıkken kaçmış.

Jill Brinkley Clifton şimdi kocası Eli ve on yaşındaki oğlu Alvie ile Little Rock, Arkansas'ta yaşıyordu. Görünüşe göre Eli ile evlenmeden önce üç kocası olmuştu ama sadece iki çocuğu vardı. Orta sınıf bir alt mahallede, iki katlı tuğla bir evde, çikolata rengi bir laboratuvar köpeğiyle birlikte yaşıyorlardı. Fotoğraflara bakılırsa, Royal'in yaşadığı bok çukurundan çok daha iyi bir yerdi.

Royal elinde kitaplarla yeniden ortaya çıkıp kızıl saçlıya kitapları geri verdikten sonra çantasına bir yığın kâğıt sıkıştırıp çıkışa yöneldiğinde annesinin hayatının geri kalanını daha fazla öğrenememiştim. Onu takip etmek için ayağa kalktığımda gözlerim kızıl saçlıyla karşılaştı. Sinirli bir şekilde gülümsedi, sonra kızarıırken başını eğdi. En azından Royal'i takip ettiğim gerçeğine dikkat etmiyordu.

Royal evine doğru gitmek yerine şehir merkezine doğru ilerledi. Birkaç araba ona çok yaklaştı ve yine, her birini lanet olası yoldan çıkarmak için koruyucu bir dürtü hissettim. Tepkimin kesinlikle olması gereken yerde değildi. Bununla değil.

Alıkonulan kadınlar benim hayattaki şanssızlığım gibi görünüyordu. Ama geçmişte sadece duygusal olarak ele geçirilmişlerdi. Bu seferki sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda bir hedefti. Bilgi almak için kullanmam gereken biriydi. Ondan hoşlanmak bir seçenek değildi.

İki bina arasındaki dar bir alana girdi ve görüş alanımdan kayboldu.

Arabamı yakın bir yere park edebildim ve ara sokakta durup durmadığına ya da kestirme bir yol olarak kullanıp kullanmadığına bakmak için dışarı çıktım. Kırmızı Vespa'sını park halinde gördüğümde onu kaybetmediğim için rahatlamıştım. Bir kapının önünde duruyordu, önünde durduğum binaya dönüp baktığımda buranın bir lokanta olduğunu fark ettim -Rise and Dine. Daha çok kahvaltı ve öğle yemeği veren açık büfelerden biriydi.

Kapı açıldığında onu izlemeye devam ettim ve çene hizasında saçları olan bir sarışın dışarı çıktı, Royal'e büyük bir plastik torba uzatmadan önce arkasına baktı.

O aldı ve sarışın onu kovaladı ve sonra kapıyı kapatmadan önce Royal'i gülümsetecek bir şey söyledi.

Çantada ne vardı? Paket değildi.

Bu, onun uyuşturucu kaçakçılığına karıştığına dair gün boyunca gördüğüm ilk işaretti. Boğazımda ekşi bir yanma hissettim.

Royal çantayla birlikte Vespa'ya geri döndü ve ben de onun başka bir çıkıştan değil de bu yoldan geri dönmesini umarak arabama doğru yola çıktım. Rise and Dine'a baktığımda neredeyse iki saat önce kapandığını gördüm.

Kahretsin, Royal, tam da senin bu işte masum olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Vespa dışarı fırlayıp ters yöne doğru giderken Porsche'ye tırmandım.

Arkamı dönerek onu tekrar görene kadar hızlandım. İkinci dönüşünden sonra evine doğru gittiğini biliyordum. Bilardo salonuna gitmesini umuyordum, böylece onu takip etmeyi bırakabilir ve onunla konuşmak için bir fırsat yakalayabilirdim. Onu bir ara sokakta şüpheli bir şey alırken yakaladığıma göre bu topu yuvarlamaya başlayabilirdim.

Kenara çektim ve birkaç ev öteye park ettim. Çantayı evin içine taşımasını izledim. Burada oturmak anlamsız görünüyordu ve ona rahatça yaklaşabileceğim bir yere gidene kadar onu takip etmek için sürekli geri gelemezdim.

Tam gitmeye karar vermiştim ki kapısı tekrar açıldı ve dışarı çıktı.

İşte başlıyoruz.

şimdi Merce'ye mi gidiyordu?

Yine de çantasını içeri götürmüştü ve yanında hiçbir şey taşımıyordu. Vespa'sının olduğu yöne doğru hareket etmedi. Yola doğru yürüyordu.

Hayır. Bana doğru geliyordu.

Lanet olsun.

Bunu beklemiyordum ve bunun bir sorun olup olmadığından emin değildim. Doğrudan arabama doğru ilerlerken kalçaları hafifçe sallanıyordu. Üzerindeki kot pantolonun yerine bacaklarını tamamen gösteren kısa bir eşofman altı giymişti. Uzun, pürüzsüz, bronzlaşmış ...

Kendime gelmem gerekiyordu. Cazibemi gösterme zamanı.

O yaklaşırken camımı indirdim ve beklemeye başladım.

Durdu ve eğildi, sonra gözlerimin içine baktı. "Sen," dedi yüz ifadesi aydınlanırken.

"Ben," diye cevap verdim, arkama yaslandım ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde bundan zevk aldığımı fark ettim.

Görünüşe göre özensiz davranmışım. Ne zaman dikkatsiz olmuştum ki? İnsanları düzenli olarak izlerdim ve hiç yakalanmamıştım. Ama bu kız beni fark etmişti. Storm öğrenirse, aylarca bana gülerdi. Hayır, *yıllarca*.

"Ne oldu? Ne istiyorsun? Kimsin sen? Ve neden beni takip ediyorsun?" İpeksi saç telleri sağ omzunun üzerinden düşerken başını yana eğdi. "Polis misin? Bu yüzden mi? Çünkü Railhouse'da gördüğün şey sadece bir kerelik bir şeydi. Bunu onlar istedi."

Gülecektim. Beni polis sandı. Tanrım, bu paha biçilemezdi. "Belki, ama başkalarının ödevlerini yapmak ya da testlere cevap vermek Para için Howison'ın hoşuna gitmeyecektir," dedim kendimi tutamayarak.

Bunu kendi lehime nasıl çevireceğimden hâlâ emin değildim. Önce onu atlatırım diye düşündüm.

Gözlerindeki panik titreşimi keşke bunu söylemeseydim dedirtti.

"Kanıtınız yok," dedi savunmacı bir tavırla. "Ve ben hiç kimseye bir test için cevap vermedim. Bunu nereden bulacağımı bile bilmiyorum."

Sesinde suçlu bir titreme yoktu, sadece korku ve kararlılık vardı.

"Aslında isteseydim bunu kolayca kanıtlayabilirdim. Ama sizin iyiliğiniz için, işlemlerinizi kampüs dışında halletmeniz daha iyi olur."

Gözlerini kırıştırdı ve şaşkın bakışları sırtımama neden oldu. Yüzümdeki ifadeyi koruyamadım.

"Ben polis değilim," dedim ona. "Polis olabileceğimi düşündüğüne inanmıyorum."

Omuzları gevşedi ve bakışlarını arabamın üzerinde gezdirdi. "Şey, emin değildim. Bunun gibi bir Porsche'nin bir polisin maaşına yeteceğini sanmıyorum ama gizli görevde olsaydın Howison'a yakışır." Gözleri tekrar bana döndü. "O zaman ne yapıyorsun, beni mi takip ediyorsun?"

Aslında onu takip ediyordum ama onun inandığı sebeplerden dolayı değil. Ona ilgi duyan bir psikopat olduğumu düşünmesine izin vermek muhtemelen aleyhime işleyecekti ama gerçeklerden daha iyiydi.

"Tam olarak değil," diye cevap verdim. "Merak ettim."

Gözlerini tekrar bana dikti. "Ne hakkında?" "Senin hakkında."

Beni incelemek için bir an durdu.

"Dinle," diye başladı. "İçeri dönmem ve büyükanneimin yemeğini saklamak ya da çamaşır makinesinde yıkamaya çalışmak yerine yemesini sağlamam gerekiyor. Buraya geldim çünkü kütüphaneden beri beni takip ediyorsun ve bunun bir nedenini öğrenmek istedim. Ya bana ne istediğini söyle ya da beni rahat bırak."

"Çamaşır makinesi mi?" Hâlâ bu yorumu anlamaya çalışırken sordum.

Başını salladı. "Yemek ve her şey. Karalahana ve mısır tanelerini çamaşır makinesinden çıkarmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı salladım. Ağzından çıkan her şeyin bu kadar büyüleyici olması mı gerekiyordu?

Güldü. "Tabii ki bilmiyorsun. Çamaşır makinesinin nasıl çalıştığını bile biliyor musun? Hayır! Boş ver. Umurumda değil. Hayatımda bir sapığa ayıracak vaktim yok. Sana benzeyen ve böyle bir araba kullanan birine bile."

Yüksek elmacık kemikleri hafifçe pembeleşirken kaşlarımı kaldırdım.

"Kim bana benziyor?" Bu yorumdan fazlasıyla memnun olmuş bir şekilde sordum.

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neye benzediğini biliyorsun."

Yani, evet, ama bana neye benzediğimi düşündüğünü söylemesini istedim. Belki de tek ihtiyacım olan buydu. Kadınların bir erkeğe ilgi duyduklarında aptalca şeyler yaptıklarını fark etmiştim.

"Şart değil," diye mırıldandım.

Bana bakarken dudaklarını büzdü. "Benden ne istiyorsun?"

Onu becermek istiyordum. En azından onu bilardo salonunda gördüğümde tek istediğim buydu. Ama şimdi, işler kötüye gitmişti ve bu olmayacaktı. Yine de onu becermek istiyordum.

"Yarın gece için planın var mı?" Ben sordum.

Ağzını açtı, sonra kapattı. Bu onun için gerçekten şaşırtıcı mıydı? Erkekler bütün gün onunla flört ediyordu. Bunu izlemiştim. Yanından geçerken gözleri onu takip ediyordu.

"Evet," diye kestirip attı.

"Bilardo oynayarak daha fazla adamın parasını mı çalacaksın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Muhtemelen Merce ile planları vardır, diye düşündüm ekşiyerek.

Gerçi bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetmemişti. Ya onu koruyordu ya da benden kurtulmak için onu kullanmayı planlıyordu.

"Planlarınızı değiştiremez misiniz?" Ben sordum.

Düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırды, sonra başını salladı. "Yapamam."

Evet. Merce ile planları vardı. Onları takip etmem ve daha tedbirli olmam gerekiyordu. Onları birlikte görmek istediğimden emin değildim ama bu yüzden buradaydım.

"Pekâlâ o zaman," dedim başımı sallayarak. "Umarım iyi bir gece geçirirsin, Royal." Kaşlarını çattı. "Adımı biliyor musun?"

Omuz silktim. "Bütün gün seni takip ettim."

Burnu buruştu. "Kütüphanede başladığını sanıyordum." "Hayır.

Sabah sekizde burada başladım."

Nefesini içine çekti. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Google," diye yalan söyledim.

"Peki ya benim adım?"

"Bilardo salonundaki geveze garson."

Kızgın bir yüz ifadesiyle içini çekti. "Eminim kim olduğunu tahmin edebilirim."

Ona adımı söylersem Dancastle'ı uyarır. Bir Shephard'ın neden aniden Atina'ya geldiğini ve kız arkadaşının etrafını kokladığını sorgulardı. Buna izin veremezdim. Ne kadar az şey bilirse, ondan o kadar çok şey öğrenirdim.

Arabanın camından elimi uzattım. "Amory Blaine," dedim ona, en sevdiğim romanlardan birinden bir isim kullanarak.

Elime baktı, sonra yavaşça elini benimkinin içine kaydırarak sıktı. Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık vardı. "Amory Blaine, sana *Cennetin Bu Yakası*'ndaki kahramanın adını vermeyi seçen annen ya da baban mıydı? Yoksa içlerinden biri Fitzgerald hayranı mıydı?"

Lanet olsun. Gülümsemek istedim. İyi okumuştı. Ne okuduğunu hatırlıyordu, bu da hoşuna gittiği anlamına geliyordu.

"Babam," diye yalan söyledim.

Ağzının sağ köşesi yukarı doğru çekildi. "Soyadı Blaine'di, o da ona uygun olarak Amory'yi seçti. Ya da Amory Blaine senin adın ve göbek adın ve soyadını bilerek mi atlıyorsun?"

Birçok şeyi bilerek atlıyordum. "Soyadı Blaine. Babam bu yüzden bana Amory adını vermek istemiş."

Elini benimkinden çektiğinde evini işaret ettim; iyi bir elektrik süpürgesine, boyaya ve yeni pencerelere -en azından buradan görebildiğim kadarıyla üç pencereye- ihtiyacı vardı.

Bana kendimle ilgili daha fazla soru sormasına fırsat vermeden, "Seni yemeğe bırakayım," dedim.

O akıllıydı ve benim de daha akıllı olmam gerekiyordu. Ona olan ilgimi kontrol altına almakla başlayabilirdim. Güzel kadınları severdim ama iyi okumuş, zeki kadınlara bayılırdım. Bu kızın dikkatimi dağıtmasını engellemek için, beni cinsel açıdan doyuracak başka birine ihtiyacım olacaktı.

Başını salladı ama beni yakından izlerken hiçbir şey söylemedi. Çok anlayışlı.

Camımı açarken göz kırptım.

Geri adım attı ve sonra evine doğru yürümeye başladı, bahçeye ulaştığında sadece bir kez arkasına baktı. Elimini sallayarak kaldırdım, sonra yola çıktım ve arabamı sürerek uzaklaştım. Onu arkamda bıraktım ve düşüncelerimi başka bir yere yönlendirdim.

Annemin beni sürekli zorladığı Dolvin Kozmetik varisine çıkma teklif etme zamanım gelmişti. Hattie Dolvin zengin bir sosyetik olduğu için

biraz modellik yapması onu sığ yapmadı. Ona bir şans vermeliydim. Bu mükemmel bir zaman gibi görünüyordu.

• BEŞ -

"Yani, her şeyi söyledin. Ben de duydum. Hayat devam etti."

ROYAL

Şimdiye kadar şanslıydım. Ben yukarıda, Alpha Epsilon Tau partisinde yüzümü gösterirken Merce'yi gören olmamıştı.

Milo beni meraklı bir Omega Theta'dan kurtarmıştı - adının Becky olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Bir yıldan uzun bir süredir Merce'nin peşinden koşuyordu ve benden ayrıldığı haberi onu çılgına çevirmiş gibiydi.

Dernek evinin bodrumuna ulaştığımızda rahat bir nefes aldım. Üst kattan gelen gürültü azalmıştı ve odanın rutubet kokusundan başka tek şey yuvarlak poker masası ve yanına kurulmuş, pahalı burbon, cin ve konyakla dolu bardı.

Cody, Witt ve Julian içkilerini masaya koymuşlardı bile. Cody'nin ağzında kendine özgü purosuna vardı ama henüz yakmamıştı. Her zaman ilk el oynanana kadar beklerdi. Batıl inançlarından biri. Bu oyunları her zaman kazanmazdım. Eğer kazanırsam, o zaman hileyi anlarıydı. Kazanmalarına izin verdiğim geceler, Milo bana oynamam için para vererek kaybımı kapatırdı.

Bu gece o gecelerden biri değildi.

Hepsini temizlemek için buradaydım.

Milo bana "Yeni okul yılına bir patlama ile başlayabiliriz," demişti.

Witt beni görünce kaşlarını kaldırdı. "Royal, bu gece seni burada görmeyi beklemiyordum. Merce ile aranızın nasıl olduğunu görünce," dedi.

Cody onu itti. "Siktir, dostum," diye kaşlarını çattı. "Bu çok sert." Witt omuz silkti. "Ne? Hepimiz bunu düşünüyorduk."

"Değildim," dedi Julian, sonra bana göz kırptı. "Küçük kart köpekbalığımızın hâlâ buralarda olacağını umuyordum. Oyun gecelerini çok daha eğlenceli hale getiriyor."

Cody homurdandı. "Şimdi böyle söylüyorsun ama beş bin dolarınla dışarı çıktığında ona ve sahip olduğu tüm akrabalarına küfrediyor olacaksın."

Julian ona ters ters baktı. "Kapa çeneni ve şu lanet puroyu yak. Ağzından böyle sarkarken bir morona benziyorsun."

Bu tipikti. Hepsi.

"Ben de hepinizi özledim," diye cıvıldadım parlak bir sırıtışla.

İki el omuzlarıma indi ve sıktı. "Sen geldin. İşte benim kızım."

Sesi tanıdım. Landon McGill'di. Babası büyük bir beyaz eşya şirketinin CEO'suydu.

"Merce'den kurtulduğunu duydum," dedi kulağıma çok yakın bir sesle. "Şimdi sıra bende. Sen paramı almadan önce."

Milo kolumu tuttu. "Pekâlâ Landon, fazla kullanılmış, hastalıklı penisini şuraya götür. Buraya siz sikiklerden biriyle daha uğraşmaya gelmedi. Oynamak için burada."

Landon son merdivenden inerken Milo'ya yaklaştım ve bana sırıttı. Landon bir tür korsan gibi güzeldi. Onda bir Jack Sparrow havası vardı. Ama Milo haklıydı; Landon kadınlar arasında da popülerdi ve bir gecede birkaç kişiyle yattığı biliniyordu - çoğu zaman aynı anda. Erkeklerle kâğıt oynadığınızda, onların seks hayatları hakkında her şeyi öğrenirdiniz.

Landon bara doğru yürürken Milo'ya, "O seni aşar Baset," dedi.

"O senin tüm liglerinin dışında." Merce'nin sesi gerilmeme neden oldu.

Merdivenlere hızlıca bir göz attığımda Merce'yi orada dikilmiş, gözleri bana kilitlenmiş halde buldum. İçinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde gülünç görünen bir yalvarış vardı. Sanki ondan ben ayrılmışım gibi. İlişkimizi bitiren oydu. Ona sıkı bir gülümseme verdim, sonra dikkatimi meraklı erkeklerden oluşan masaya geri çevirdim.

"Başka kimi bekliyoruz?" Ben sordum.

Witt'in gözleri Merce'den bana kaydı. "Sadece Topher. Diğerleri sıraya girmiş."

"Sevdiğin köpüklü limonatayı getirdim," dedi Milo bana. "Bir şişe ister misin?"

Başımı salladım. Buraya partilere gelmeye başlayana kadar hiç karbonatlı limonata içmemiştim. İlk kez denediğimde aşık oldum. Görünüşe göre kızlar bunu votkaları için karıştırıcı olarak kullanıyorlardı. Alkol kullanmadığımdan beri maç geceleri içmek için tercih ettiğim içki haline gelmişti. Babam içki içme fikrini

benim için tatsızdı. Nadiren dokunurdum ve hiç çakırkeyif olmamıştım.

Bardaki mini buzdolabından soğuk şişeyi bana uzattığında ona "Teşekkürler," dedim.

"Kraliyet."

Merce'nin sesi beni tekrar gerdi.

Neden buradaydı? Kartlarda berbattı.

Eğer onu görmezden gelirsem, umursuyormuşum gibi görünecekti. Beni incitmiş gibi. Onun ya da diğerlerinin böyle düşünmesini istemedim. Dönüp ona baktım ama hiçbir şey söylemedim. Eğer arayı düzeltmek istiyorsa, tamam. Bitir şu işi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Bir zamanlar etkilendiğim yeşil gözleri artık üzerimde herhangi bir güce sahip değildi.

"Bunun için gerçekten zaman yok Merce," diye cevap verdim.

Gözleri masaya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Sadece konuşmak istiyorum," dedi. "Uzun sürmez."

Neden? Konuşmuştuk. Bitmişti. Söyleyecek başka bir şey yok.

"Eh, söylememiz gereken bir şey aklıma gelmiyor. Yani, her şeyi söyledin. Ben de duydum. Hayat devam etti." Bizi canlı aksiyon filmi gibi izleyen diğerlerine baktım. "Sizce de öyle değil mi?"

Landon sandalyesinde arkasına yaslanırken gözlerinde eğlenceli bir pırıltıyla sırtıyordu. Burbon bardağını kaldırdı. "Bunun şerefine dostum," dedi.

Julian bana doğru bilmiş bir bakış atarak, "Ona katıldığımı söylemeliyim, dostum," diye ekledi.

Cody ellerini kaldırdı. "Buna dokunmak yok. Yatak odası benimkinin karşısında. Onu hepinizden daha fazla görmek zorundayım."

"Ne kaçırdım?" Topher sordu ve merdivenlerden bodruma inerken tüm gözler ona çevrildi.

Koyu kızıl saçları ve İskoç aksanı onu kampüs çevresinde popüler yapmıştı. Sadece bir İskoç eteğine ihtiyacı vardı.

Merce'nin yanından geçip masaya otururken, "Sadece oyun zamanının geldiğini kabul ediyorum," dedim.

"Cehennem gibiydin," diye cevap verdi. "Dramayı kaçırdım, değil mi? Kahretsin." "Drama yok," dedi Milo ona.

"Royal, lütfen," dedi Merce arkamdan, sanki salonda sadece biz varmışız gibi.

Oda.

"Gördün mü!" Topher haykırdı. "Biliyordum!

Kaçırmışım!" "Kapa çeneni," diye söylendi Cody.

Arkamı döndüğümde Merce'nin hâlâ onu bıraktığım yerde durduğunu ve gözlerini benden ayırmadığını gördüm. Onu sevmiş olsaydım, bu çok zor olurdu. Bir şeyler hissederdim. Ama göğsümde kıpırdayan bir şey yoktu.

"Dediğim gibi, her şey söylendi," dedim ona, sonra Milo'ya başımı sallayarak bu işi başlatmaya hazır olduğumu bildirdim.

• ALTI -

Hadi, Ace. İsteddiğini biliyorsun.

SEBASTIAN

Hattie Dolvin şu anda babasının kozmetik markası için Paris'te bir fotoğraf çekimindeydi. Gelecek hafta dönecekti ve beni babasının ürünlerinden birinin yeni çıkış partisine davet etmişti. Şu anda modellik yaptığı ürünün aynısı. Her şey çok kolay olmuştu. İkimizin de katıldığı farklı etkinliklerde biraz flört etmiştik ama daha fazlası olmamıştı. Görünüşe göre benden beklediği tek şey bir telefonda.

Önümdeki içkiyi bitirdim ve barmen döndüğünde masaya bıraktım. Royal bu gece için planları olduğu konusunda bana yalan söylememişti. Bilardo salonunda değildi. Hattie'ye kancayı takmak için Royal'den çok daha az uğraşmam gerekmişti. Onu tekrar takip edemeyecektim. Bir dahaki sefere arıyor olacaktı. Bir plana ihtiyacım vardı ve şu anda aklıma bir bok gelmiyordu.

"Bir tane daha?" diye sordu barmen.

Geçen hafta sonu Royal ile konuşan oydu. Beni hatırladığını söyleyebilirim.

"Geçen hafta sonu bilardodaki erkekleri dolandıran sarışın," diye başladım.

Yüz ifadesi gerildi ve viskimi doldurmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi.

"Buraya sık gelir mi?"

İçkimi önüme koydu. "Buraya bir sürü sarışın gelir. Hepsiyle konuşurum."

Sırıttım. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Havuz dolandırıcısı."

Etrafına bakındı ve sonra gözleri tekrar benimkilere döndü. "Burada dolandırıcılık olmaz."

Yalancı. O adamları kandırdığını çok iyi biliyordu. Onu koruyordu. O lanet yüz ve vücut erkeklere aptalca şeyler yaptırıyordu.

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Sadece merak ediyorum. Hepsi bu."

İki elini de barın üzerine koydu ve çenesi dişlerini sıkıyormuş gibi öne çıktı. Onu kızdırıyordum.

"Ben Rodney McVeagh. Burası bana ait. Dediğim gibi, bir sürü sarışın gelir

Buradan. Geçen hafta o kız her kimse-"

"Royal." Adını söyledim ve o da bunu bildiğim için acı çekmiş gibi göründü.

İyi bir palavracı değilsin, Rodney.

"Adını biliyorsun," dedi, sonra derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bak, Royal iyi bir kız. Üzerinde çok yük var ve bunu tanıdığım çoğu erkekten daha iyi idare ediyor. Senin gibi birinin etrafına dolanmasına ihtiyacı yok."

Ahh. Rodney'e ne yapmıştım ben?

"Benim gibi biri tam olarak ne oluyor Rodney?" diye sordum, sonra bardağımdan bir yudum aldım, adamın benden hoşlanmamasına neyin sebep olduğunu merak ediyordum.

Gözleri tekrar etrafı taradı. Tedirgindi. "Biliyorsun..." dedi.

Rodney'nin benim hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Önemi yoktu. Sadece Royal'in o kapıdan ne zaman girebileceğine dair bana bir fikir vermesini istiyordum. Onu güvende olduğuma ikna edebileceğimi düşündüm.

"Safkan at yetiştiren ve yarışan bir aileden geliyorum. Pazar günleri ailenin geri kalanıyla birlikte büyükannemin evinde brunch yaparız. Büyük, birbirine sıkı sıkıya bağlı Güneyli bir grup. Aile işinde çalışmak üzere yetiştirildim. Atları ve yarışları seviyorum.

"Sadece Royal'i merak ediyorum. İlgimi çekiyor. Onu tanımak istiyorum."

Her şeyi ortaya dökmüştüm. Gerçeği aldım ve kulağa hoş gelmesini sağladım.

Kaşları birbirine çatıldı. "Durum böyle olabilir ama Royal, o korunmaya değer. Zaten senin gibi biriyle uğraştı. Zengin, elitist, neler yaşadığını ya da yaşamak zorunda bırakıldığı hayat hakkında hiçbir fikri olmayan biri. Royal'i daha fazla acıdan korumaya çalışmazsam nişanlım boğazımı keser. Küçük kız kardeşi Royal'in en iyi arkadaşı. Birlikte büyüdüler. Tüm hayatı boyunca Royal'ın mücadelesini izledi. Sizin gibiler onu asla hak ettiği şekilde anlamayacak ya da saygı duymayacak."

Ondan bahsederken yüzündeki sert ifade ona inanmak istememe neden oldu. Ama dünyanın karanlığı çoğu zaman kandırmak için güzel bir pakete sarılırdı. Güzellik karşısında kör olmak göze alamayacağım bir hataydı.

"Tamam," dedim. "Buna saygı duyabilirim. Ama beni hâlâ tanıımıyorsun."

Ayaklarını kaydırды ve yutkunurken adem elması sallandı. "Hayır, bilmiyorum. Tıpkı otoparkımdaki kan lekelerinin nereden geldiğini bilmediğim gibi. Bilmeliydim de ama güvenlik kameralarım bunu gözden kaçırmış gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Güvenlik kameraları mı?"

Storm bir şeyi gözden kaçırmıştı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Bu adam ne görmüştü? Kahretsin, onu öldürmekten nefret ediyordum ama eğer bir görgü tanığıysa ya da elinde herhangi bir görüntü varsa, asla konuşmamasını sağlamalıydım. Bunun için Dancastle'ın izine çok yaklaşmıştık.

Başını salladı. "Evet. Dışarıdaki güvenlik kameraları. O gece kanın nereden geldiğini bana göstermeleri gerekirdi. Sen ve arkadaşlarının burada olduğu gece. Ama göstermiyorlar. Bir saniye önce kaldırım normal, sonra birkaç yerde küçük kan birikintileri var. Garip, değil mi?"

Göründüğünden daha zekiydi. Storm'un hatası buydu. Adamı hafife almıştı.

Omuz silktilim. "Bana daha önce otoparkınızda kan olmadığını söyleyemezsiniz."

Tekrar yer değiştirdi. "Evet, ama diğer seferlerde buna kimin sebep olduğuna dair görüntülerim vardı." Rodney içini çekti ve bana temkinli bir bakış attı. "Burada bela istemiyorum. Royal'den başka biri olsaydı, sorun yaratmadığından emin olmak için sorularını yanıtlayabilirdim. Ama ona sahip çıkan kimse yok. O zavallı babası..." Durakladı ve dişlerini sıktı. "O..." Tekrar durakladı, sonra gözleri arkamdaki bir şeye kilitlenince bir küfür mırıldandı.

Onu bu kadar geren şeyin kim olduğunu görmek için arkama baktım ve onu gördüğüm anda rahatladım. Royal bu yöne doğru yürüyordu - ta ki bakışları benimkilerle buluşana kadar. Durdu ve bana bakarken omuzları bir yükselip bir alçaldı.

Hadi, Ace. İsteddiğini biliyorsun. O güzel gözlerinden okunuyor.

Tekrar yürümeye başladığında, bunu hissedebiliyordum. Bu gece içeri girecektim. Rodney'e göre zor bir hayatı olmasına rağmen zayıflık göstermeyi sevmezdi. Bu insanı sertleştirirdi. Tam olarak neler yaşadığını ya da saçmalayıp saçmalamadığını ve Rodney'nin onun hikâyelerine inanıp inanmadığını öğrenecektim. Adam belli ki şu anki erkek arkadaşının bir senatörün oğlu olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre ona sadece bilmesini istediği şeyleri söylemişti.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi, bir elini kalçasına koyup bana sert bir bakış attı.

Tamamen arkamı döndüm ve onunla yüzleştim. "Ben de seni burada görmeyi beklemiyordum. Bilardoda erkekleri dolandırmayı içermeyen planların olduğunu sanıyordum."

Ağzının köşesi seğirdi. "Yaptım. Texas Hold'em'de bir grup öğrenci birliğini dolandırma planlarım vardı. Ne yazık ki çok fazla içtiler, bu yüzden beklediğimden çok daha hızlı bitti."

Şaşırmış bir kahkaha attım. "Sen ciddisin."

Başını salladı. "Çok," dedi ve yanıma gelip tabureyi çekti. "Şimdi söyle bana Amory Blaine, neden buradasın?"

Rodney boğazını temizledi ve kadın bakışlarını ona doğru çevirdi.

Yüzüne yumuşak bir gülümseme dokundu. "Sorun yok. Eğil oğlum. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Bunu biliyorsun."

"Biraz bilardo oynamak isteyebileceğini düşündüm. Şu ikisi buradan geçiyor. Konuştuklarını duydum. Üniversitedeki bir arkadaşlarını görmek için burada duracaklar, sonra da kuzeye doğru gidecekler."

Etrafımdaki bilardo masalarına bakmak için eğildi. "Ralph Lauren mağazasından çıkmış gibi giyinmiş genç olanlar mı?"

Rodney, "Bu onlar olmalı," dedi.

Doğruldu ve bana baktı. "Seni Google'da arattım. Hiçbir şey çıkmadı. Sosyal medya yok. En ufak bir şey bile yok. Bu çok garip," dedi gözlerini kısarak. "Benden ne istiyorsun?"

Açık sözlü. Kahretsin, bu çok seksiydi. Diğer şeyler olmasa da seksi olurdu. Ama o şımarık ağzı ve saçma sapan yaklaşımı ferahlatıcıydı. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. En azından ateşli bir kadınla. Yine de bunun beni etkilemesine izin vermeyecektim. Hattie de muhteşemdi ve hiçbir şey saklamıyordu.

Bu Merce'nin olamayacağı kadar tehlikeliydi. Bunu biliyordu ve Merce onun silahıydı. Bu olmalı.

"Bunu planlamamıştım," diye cevap verdim. "Genelde bir kadın bana hayır dediğinde geri dönmem." Bu doğrudu ama onunlayken başka seçeneğim yoktu.

Sonra güldü. "Sana hayır diyen kadınlarla çok deneyimin mi var? Ben bu konuda saçmalıyorum. Hatta bahse girerim ki ben ilkim. Muhtemelen bu yüzden buradasın. Ben bir anormalim. Yoksa kovalamaca mı? Senin hiç kovalaman gereken biri olmadı ve bu heyecan verici."

Kahretsin, eğlenceli olurdu. Neden bir illüzyon olmak zorundaydı ki?

"Kovalamaca fikrinden hoşlandığımı söyleyemem. Ama dikkatimi çektin ve kendimi seni düşünmekten alıkoyamazken buluyorum. Eğer beni uzaklaştıracak bir şey yapsaydın, belki o zaman giderdim. Bunun yerine, durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Neyse ki bara yeni müşteriler geldi ve Rodney ayrılmak zorunda kaldı.

içkilerini almaya gittik. Onun varlığı olmadan onunla konuşmak istiyordum. Onun benimle ilgilenmesini sağlamalıydım ama şu an itibarıyla, birilerini cezbeden tek kişi o gibi görünüyordu.

"Beni tanısaydın, zamanını boşa harcadığını fark ederdin. Benim tarzım senin gibi bir adamın hayatında isteyeceği türden bir şey değil. Güven bana. Güçlü bir ailesi olan zengin bir adamla çıktım ve babası ona bunu söylediği anda beni bıraktı." Uzanıp bardağımlı aldı ve bir yudum içti.

"Evimi gördünüz. Ben sizden biri değilim. Babam neredeyse her gece Miller's Bar'dan alıp eve götürmek zorunda kaldığım bir sarhoş. Annemi tanımıyorum ve tek gerçek ebeveynim olan büyükannem de yavaş yavaş deliriyor. Hâlâ ilgileniyor musun?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

Bardağımlı elinden aldım ve tam ağzının olduğu yerden bir yudum içtim, ardından dudaklarıma bulaşan dut aromalı parlatıcısının tadını yaladım. Bakışları ağzıma kaydı ve bir an nefes almadı.

Bana yalan söylüyordu ve ben hâlâ sertleşiyordum. Lanet olsun ona. "Kaç yaşındaydı?" Ona sordum.

Bu oyunu ne kadar ileri götürecekti?

Gözlerini kırıştırdı ve gözleri benimkilerle buluşmak için tekrar yukarı fırladı. "Kim?" Tek kelime nefes nefese çıkmıştı.

Sonunda dikkati dağılmıştı. Onu biraz da olsa etkilemişim. Ya da belki bu da rolünün bir parçasıydı.

"Babası ona ne yapması gerektiğini söyleyen ibne."

Derin bir nefes verdi ve omuzları çöktü. "Yirmi bir." Sırıttım. "Sorun da bu zaten. Sen bir çocukla çıkıyordun. Ben bir erkeğim." Sinirli bir kahkaha attı. "Bunu görebiliyorum."

Uzandım ve başparmağımın ucuyla yanağına dokundum. "Kaç yaşındasın?" Sadece yaşını değil, doğum gününe dört hafta kaldığını ve yirmi bir yaşına gireceğini de biliyor olmama rağmen sordum.

"Yirmi bir-şey, birkaç hafta içinde olacağım," diye cevap verdi.

Bazı şeyler hakkında dürüsttü. Bildiğim iyi oldu. Alışılmış bir yalancıyla uğraşmıyordum. Sadece yapması gerekenleri örtbas eden biriyle.

"Peki ya sen, ihtiyar?" diye takıldı. "Kaç yaşındasın?" "Yirmi dokuz," diye cevap verdim elimi tekrar bara doğru bırakarak.

"Kahretsin, yakında bir yürüteç için hazırım." Bunu söylerken gözleri parlıyordu.

Böyle devam edersen, Ace, seni sistemimden atmak için sikebilirim.

Omzumun üzerinden baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Buraya içmeye ve yaşlı adamlarla flört etmeye gelmedim," dedi. "Gidip şu ikisi bir tur oynamak istiyor mu diye bakabilirim."

Son oyunu bitirişini izleyememiştim ama o zaman onun ne ve kim olduğunu bilmiyordum. Artık biliyordum. Onu incelemek ve anlattıklarını öğrenmek iyi bir koz olacaktı.

"Elbette. Eğlencenin tadını çıkaracağım."

Ayağa kalkarken dudaklarını kıvrarak gözlerini devirdi.

Onun ilgisini çekmiştim. Bir sonraki adım onun güvenini kazanmaktı. Onu becermenin neden bunun bir parçası olamayacağını anlamıyordum. Tüm bu olanlardan zevk de alabilirdim.

• YEDİ -

"İskambil oynayarak erkekleri dolandırmak gibi mi çalışıyorsun?"

ROYAL

Royal bir lakap mı?

Elimdeki aptal telefona bakıp gülümsüyordum. Amory Blaine'le numaramı değiştirmeyi kabul etmemeliydim. Evet, Merce'den yaşlıydı ama Porsche'si vardı ve tasarımcı kotları giyiyordu. Onun hayatına asla uyum sağlayamazdım. Bu onun için bir oyundu. Sadece neden oynadığını anlayamıyordum.

Hayır. Bu benim

Sanki biri bana böyle bir lakap takacakmış gibi. Hayatımdaki hiçbir şey asil değildi.

Mutfaktan gelen tencere sesleri, derslerimden biri için kitap okuduğum koltuktan fırlamama neden oldu.

"Orada ne yapıyorsun büyükanne?" Mutfığa doğru giderken seslendim.

"Oh, sadece tavuklu güveç yapıyordum. Vinson'ımın ne kadar bayılır. İşten eve döndüğünde güzel ve sıcak bir şeyler isteyebileceğini düşündüm."

Ona babamın yıllardır çalışmadığını söylemek için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Yine geçmişte yaşıyordu ve belki de bu onun için daha kolaydı.

Ekranımı aydınlatan metin sordu:

İlk isim mi, ikinci
isim mi?

Annemin bana verdiği isimden utanmayı uzun zamandır bırakmıştım. Bu benim hikayemin bir parçasıydı.

Büyükannem tencerelerin arkasında duran güveç kabını çıkarırken ona baktım.

"Şu anda tavuklu börek için gerekli malzemelerimiz yok. Neden gidip bize yiyecek bir şeyler getirmiyorum?" Düşmeden önce kolundan tutup doğrulmasına yardım etmek için yanına gittim.

"Daha dün market alışverişine gittiğime emindim," diye cevap verdi kaşlarını çatarak.

Büyükannem lise son sınıftan beri market alışverişine çıkmamıştı. Alışverişini ben yapardım ve akşam yemeği için para harcamamaya çalışırdım. Bu, üzerimdeki diğer yüklere ekleyemeyeceğim bir masraftı. Kapanış saatinde artık yemeklerini alabileceğim birkaç yerde bağlantılarımın olması, masada sıcak yemek kalmasına yardımcı oldu. Aksi takdirde her akşam ızgara peynir ve domates çorbası konservesi yiyor olurduk.

"Gelmeyi planlıyordun ama gelededin," diye yalan söyledim ve onu oturma odasına geri götürdüm. "Çarkıfelek başlamak üzere ve bunu kaçıramazsın," diye hatırlattım ona.

Gözleri parladı. "Ah, neredeyse unutuyordum!"

Yeşil sandalyesine ulaşana kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi. Bir zamanlar yaptığı yorganı bacaklarına örttükten sonra televizyonu açtı.

"Kim bu adam? Pat nerede?" diye sordu, neredeyse çıldırmış gibi görünüyordu.

Ryan Seacrest programda Pat Sajak'ın yerini aldığından beri neredeyse her gece ona bunu açıklıyordum ama nadiren hatırlıyordu.

Amory'nin mesajı okundu:

O kadar da kötü
alamaz

Sırıttım. Hiçbir fikri yoktu.

Tekrar büyükanneme baktım. "Pat emekli oldu, Grams. Bu Ryan Seacrest. Yeni ev sahibi o."

Kaşlarını çatı. "Çok yazık. Pat hala gençti. Bunu neden yapsın ki?"

Onunla bu işe girmemem gerektiğini biliyordum. Adamın neredeyse seksen yaşında olduğuna inanmayı reddetti çünkü seksen iki yaşında olduğunu fark etmemişti.

Crown Royal.
Annemden sonra

Babam ve
beni doğuran kadın
bir barda sarhoş
olmuşlar. O gece
Crown Royal
içiyormuş ve
korunmadan seks
yapacak kadar
dikkatsiz olmasının
tek sebebinin bu
olduğunu söylemiş.
Bu yüzden ben
doğduğumda,
adımın bu olmasına
karar vermiş. Sence
o kadar kötü olamaz
mı?

Gönder'e bastım, sonra büyükannemin hâlâ televizyona kaşlarını çattığını
görmek için yukarı baktım.

Sen ciddisin.

Bir kahkaha attım.

Neden böyle bir şey uydurayım ki? Bunu kabul etmek yeterince kötü.

Bu eşsiz, ama sen
de öylesin. Bu gece
ne yapıyorsun?

Öğrencilere verdiğim iki ödevi bitirmek için okumam gereken kitabıma
baktım.

Çalışıyoru

Hemen yanıtını yazmaya başladı ve bunun beni sersemletmesi kırmızı bir bayraktır.

İşkambil oynarken mi çalışıyorsun? Yoksa bu gece bilardo masasında mı çalışacaksın?

Ukala.

İkisi de değil. Derslerimden biri için bir kitap okuyorum, böylece bir erkek öğrenci birliği üyesi ve bir futbolcu için iki

Bir duraklama oldu, acaba mesaj atmayı kesecek mi diye düşündüm ama sonra noktalar tekrar belirdi.

Ne kitabı?

"PENCERE!" diye bağırdı büyükanne televizyona. "Pencerede bir mum var, sizi aptallar!"

O programdaki cümleleri anlayabiliyordu ama kendi dişlerini nasıl fırçalayacağını nasıl hatırlayamıyordu, bilmiyordum.

Duvardaki saate baktığımda, Bruce'un evimizden yaklaşık bir mil ötedeki servis istasyonu Zoom Way'deki yemek tezgahını kapatmaya başlamasının neredeyse zamanı geldiğini biliyordum. Rise and Dine saatlerdir kapalıydı ve hepsinin çoktan gitmiş olduğunu biliyordum. Orada çalışan arkadaşşıma büfede kalanlar için mesaj atamazdım. Ama Zoom Way'in müdürü Bruce, günün sonunda kalan pizzaları, sıcak kanatları, patates salatasını, sosisli sandviçleri ve patates kızartmalarını her zaman bana verirdi.

Bruce'a bir mesaj gönderdim, sonra Amory'ninkine cevap verdim.

Sıkıcı bir tane.

Kitabı kapattım ve ayakkabılarımı giymeden önce yan masaya koydum. Büyükannem televizyonla ilgilenirken, akşam yemeği için iyi bir zamandı.

**Tamam, o zaman
hangi sınıf için?**

Sırtarak, kapıya doğru yürürken yazdım.

Sosyal Teori.

"Yemekle hemen döneceğim, büyükanne!" Arabaya doğru yola çıkmadan önce seslendim.

Bekleyip Amory'nin bana ne göndereceğini görmek istiyordum ama Bruce cevap verdi ve hepsini benim için paketleyeceğini söyledi. Acele etmem gerekiyordu. *Çarkıfelek'in* sadece yirmi dakikası kalmıştı.

• SEKİZ -

"Beni aptal gibi göstermesine izin veremezdim."

SEBASTIAN

King elinde bir yığın kâğıtla babamın ofisine girdi. "Wilder az önce bunları gönderdi," dedi ve bana baktı. "Görünüşe göre paçayı kurtardın."

Kaşlarımı çatarak bir açıklama bekledim. *Paçayı kurtardım da ne demekti?*

"Mükemmel zamanlama," diye ekledi. "Makyaj prensesi ile randevun yaklaştığına göre."

Hattie hakkında tek kelime etmemeliydim. Artık hepsi bu konuda benim işime karışacaktı. Annem yeterince kötüydü. Onların da bunu yapmasına ihtiyacım yoktu.

Babam kâğıtları aldı, sonra masasının arkasına oturup onları gözden geçirdi.

King kendine bir bardak viski doldurmaya gitti, sonra bana baktı. "Bir tane ister misin?"

Başımı salladım. "Neden paçayı kurtardım?" Ona sordum.

"Kanada viskisi," diye cevap verdi ve karşımdaki yüksek arkalıklı deri koltuklardan birine oturdu.

Bu Wells'in dikkatini çekti ve telefonundan başını kaldırdı. "İyi miyiz o zaman? Toplantı bitti mi?"

King'in bakışları ona dönerek yanlış bir şey söylediğini belli etti.

"Ne?" diye sordu. Wells sordu, sonra gözlerini küçümseyerek ona doğru bakan babama çevirdi.

Wells ne zaman çenesini kapatıp bekleyeceğini hiç bilemedi.

"Çok mu vaktinizi alıyorum?" Babamın sesi o kadar soğuktu ki çeliği çatlatabilirdi.

Wells başını iki yana salladı. "Hayır... efendim," diye cevap verdi.

"Merce Dancastle kızla ilişkisini birkaç hafta önce bitirdi ve Vali Dalton'ın kızıyla birkaç kez görüldü. Ancak bu fotoğrafta iki gün önce Royal'in birkaç metre yakınında görülüyor ve tüm dikkati kızın üzerinde. Dün çekilen bu fotoğrafta da aynı şey var.

Ve bunlar, onu bir öğrenci yurdundan çıkarken takip ediyor, açıkça kız uzaklaşırken onun dikkatini çekmeye çalışıyor." Fotoğrafları masasının üzerine bıraktı. "Kendisine söylendiği gibi Dalton'un kızıyla çıkıyor olabilir ama Crown kızıyla işi henüz bitmedi. O bizim adamımız. Bu iş daha bitmedi."

Babamın gözleri benimkilerle buluştuğunda King'in ne söylediğini anladım.

Merce ondan ayrılmış mıydı? Babasının söylediği kişi o muydu? Bu mantıklı olurdu ve bana bu konuda yalan söylemediğini kanıtlardı.

"Bana bir adamın, babası söylediği için ondan ayrıldığını söyledi," diye babama bilgi verdim. "Bana kim olduğunu söylemedi ve ben de Merce ile artık birlikte olmadıklarını fark etmemiştim."

"Kızla nasıl ayrıldınız?" diye sordu bana.

Omuz silktim. "İyi. Yani, daha yeni konuşmaya başlamıştık. Çok dikkatli ve zeki biri. Yanından pek bir şey geçmesine izin vermez."

Babam sandalyesinde arkasına yaslandı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Onun hakkında öğrendiğim şeyleri ona -herhangi birine- anlatmak yanlış geliyordu. Sanki onun özel hayatını paylaşıyormuşum gibi. Oysa bu bizim için normaldi. Etrafımızdaki herkesin mahremiyetini ihlal ediyorduk. Koruduğum kişi o değildi. Bunu aklımda tutmam gerekiyordu.

"O bir dolandırıcı, bunu zaten biliyordun. Sadece bilardoda erkekleri dolandırmakla kalmıyor, aynı zamanda üniversitedeki bir yeraltı poker çetesine de dahil oluyor. Kayıtlı olmadığı halde orada derslere giriyor ve para karşılığında başkaları için ödevler yapıyor.

"Ve"-bunu itiraf etmekten gerçekten nefret ediyordum ama onun zeki olduğu kadar anlayışlı olduğunu fark etmesi de önemliydi-"onu takip ettiğim gün beni fark etti. Sokağındaki arabama kadar yürüdü ve benimle yüzleşti."

King kahkahasını gizledi, ben de onu görmezden geldim. Bunun onları eğlendireceğini biliyordum. Çocuklar, babam değil. O eğlenmemişti. Ona göre her şeyi berbat etmiştim.

Babam derin bir nefes aldı. "Bu da demek oluyor ki, Merce babasının ne yaptığını biliyorsa, o da biliyordur. Özellikle de Wilder bunu bulduğuna göre," dedi ve kâğıttan bir parça alıp bana doğru itti.

Uzandım ve aldım. Yaşlı bir adam vardı, saçları dökülmüştü, düş almaya, tıraş olmaya ve birayı bırakmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Merce ile birlikte Royal'in evinin önünde duruyordu.

Babam bunun üzerine bir resim daha attı. Bu resimde başka bir adam Royal'in garajının önünde duran Volkswagen Beetle'a bir kutu yerleştirirken Merce de elini saçları dökülmüş adamın omzuna koymuş konuşuyordu.

"Yanındaki adam kim?" Fotoğraftan başımı kaldırıp babama bakarak sordum.

"Vinson Shelton," diye cevap verdi, sonra bir kaşını kaldırdı.

Bu ismi Royal'in geçmiş araştırmasında görmüştüm. Royal'in babasıydı. Lanet olsun.

King, "Olay örgüsü gerçekten çok kalınlaştı," diye mırıldandı.

Burnunun dibinde böyle bir şey olamayacak kadar zekiydi. Bunu biliyor olmalıydı. Kutunun on sentlik çantalar gibi bir şey olma ihtimali her zaman vardı ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Hayatının derinliklerine inecektim. Evet, onu becermek istiyordum ve bu da bunun bir parçası olacaktı ama onun güvenini kazanmam gerekecekti. Bunu yapmak onun etrafında çok fazla olacağım anlamına geliyordu.

"Aramam gereken birkaç iyilik var. Sabah Atina'ya dön ve saat 11:15'te Modern Edebiyat dersinin dışında ol. Ders bitecek ve öğrenciler çıkmaya başlayacak ama profesör onunla konuşmak için onu içeride tutacak. Onu öğrenci olmamakla suçlayacak ve diğer öğrenciler için yazdığı ödevlerden bahsedecek. İçeri girip kendini George Blaine'in oğlu olarak tanıtacaksın ve onun kışını kurtaracaksın. Bu birinci adım. Babasından bir telefon aldığı anda neredeyse bir sonraki dersine varmış olacaksınız. Babası ehliyeti iptal edilmiş bir şekilde araba kullanmaktan tutuklanmış olacak. Büyükannesi de evde yalnız olacak ve kullandığı kırmızı scooter'ın iki lastiği patlamış olacak."

Onun bana ihtiyaç duymasını sağlıyordu.

"Boktan bir günden bahsediyoruz," diye mırıldandı Wells.

"Çaresiz kalacak ve sen de orada olacaksın," diye yanıtladı babam, sonra King'e döndü. "Thatcher nerede? İkinizin Atlanta'da halletmeniz gereken bir iş var."

İşte bu kadar. Yirmi dört saat içinde Royal'in benim onun kahramanı olduğumu düşünmesini sağlayacaktı.

Başımı dik tutmak öncelikliydi. Onu bir odada çalışırken izlemiştim. Bu işte iyiydi. Hatırlamam gereken şey buydu. O benim için bir işti ve beni aptal gibi göstermesine izin vermeyecektim. Eğer odaklanmazsam beni geçebileceğinden hiç şüphem yoktu.

• DOKUZ -

"Anladığım kadarıyla seni etkilemek için geldiğime inanmayacaksın?"

ROYAL

Nefes almak biraz zordu. Terliyordum. Ellerim o kadar nemliydi ki not almakta zorlanıyordum. Ne zaman başımı kaldırıp Profesör Brereton'un bakışlarını üzerimde bulsam kalp atışlarım hızlanıyordu. Bu sınıftaki hiç kimseyle fazla ilgilenmemişti. Ben hep arkada otururdum, hiç soru sormazdım, kalabalığa karışırdım. Bugün ise sadece ve sadece beni görüyordu.

Sınıfı dağıttığında kendimi biraz hasta hissediyordum. Eşyalarımı topladım, ona doğru bakmamaya çalışıyordum ama gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

İhbar edilmişti. Birini kızdırmış mıydım? Bugün beni aniden fark etmesini sağlayacak kadar farklı olan şey neydi?

Monoton sesi ve herkesten sıkılmış gibi görünmesi benim için çok iyi çalışıyordu.

"Affedersiniz, Bayan Shelton, öyle mi?" diye sordu.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Adımı biliyordu. Bu da sınıf listesinde olmadığımı bildiği anlamına geliyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Hızlı düşünmem gerekiyordu. Bir şeyler bulmalıyım.

Katıldığım tüm dersleri öğrenebilirdi. Gazeteler için aldığım paraya ihtiyacım vardı, ama bu aynı zamanda diploma almasam bile eğitim alma yolumdu. Bu hoşuma giden bir şeydi. Bana teklif edilen bursları alamayacağımı kabul etmeme yardımcı oldu çünkü okullar evde yaşamam için çok uzaktaydı. Büyükannemin bana ihtiyacı vardı. Ayrılmak bir seçenek değildi.

Omuzlarımı dikleştirip derin, sakinleştirici bir nefes alarak, kitaplarımı göğsümde tutarken ve Profesör Brereton'a bakmak için dönerken soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. Tahminimce ellili yaşlarının sonlarındaydı ve gümüş rengi saçlarını düzgünce kesmişti. İtici değildi ama çekici olduğu da söylenemezdi. Sadece öyleydi.

"Evet efendim," diye cevap verdim, sanki endişelenmem için bir neden yokmuş gibi gülümseyerek.

Muhtemelen tutuklanacağım. Bunun için tutuklanabilir miydim? Yaptığım şey yasadışı mıydı? Elbette, diğer öğrencilerin kağıtları kötüydü ama hapse girecek kadar değil. Hiç düşünmedim. Neden bunu kontrol etmedim?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Her zaman burada, sınıfın en arkasında olmanız bana garip geliyor, ancak aslında bu sınıfa kayıtlı olmadığınızı fark ettim. Aslında, biraz araştırdıktan sonra Howison'a kayıtlı bile olmadığınızı öğrendim. Açıklamak ister misiniz?"

Kusacaktım. Tam buraya, ayaklarının dibine. Sonra da muhtemelen güvenliği çağırıp beni kampüsten çıkarırken bayılacaktım. Sakin kalmak genelde iyi olduğum bir şeydi. Mükemmel bir poker suratım vardı, bu konuda bu kadar iyi olmamın nedenlerinden biri de buydu. Ama şu anda, bu teknik binayı terk etmişti. Tam bir panik modundaydım. Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazımı sıkı panik yüzünden tek bir ses bile çıkaramıyordum.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye sordu.

İki gri kaşını da bana doğru kaldırdı. Sol kaşının üzerinde bir ben vardı. Kontrol ettirip ettirmediğini merak ettim. İyi görünmüyordu.

Neden onun benini düşünüyordum?

Bir şey söylemem gerekiyordu. Kendimi bu karmaşadan kurtarmalıyım. Çantamda üzerinde saatlerimi harcadığım dört yüz dolar değerinde kâğıt vardı. Bu parayı elektrik faturası ve telefon faturasının bir kısmı için kullanmayı planlamıştım.

"Ben, uh..." Kelimeler kekeleyerek çıktı.

"Evet, bu konuda söyleyeceklerinizi ve öğrenciler için bir ücret karşılığında deneme yazdığınızı duymak isterim. Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sizce de öyle değil mi?"

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Nasıl öğrendi?

İyi bir yalana ihtiyacım vardı -hayır, olağanüstü bir yalana- ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Odanın kapısının açıldığını duydum ve bakıp bakmamam gerektiğinden emin olamadım.

Ya kampüs güvenliği ya da daha kötüsü polis olsaydı?

Gözyaşlarımın eşliğinde nefesimi içime çektim.

"Profesör, böldüğüm için özür dilerim," diyen derin ve tanıdık bir ses beni irkiltti. Amory'nin bize doğru yürüdüğünü görmek için arkamı döndüm.

Onun burada ne işi vardı? Beni ispiyonlayan o muydu? Hayır, kesinlikle değil. Yani, eğer üniversite için gizli çalışmıyorsa. Ellерinde

Buradakiler mi? Neden gelsinler ki? Neden bu adama güvenmiştim?

Gülümsemesi bana kaydı. Nefesimi tuttum, bundan sonra olacaklardan korkuyordum. Yanlış kişiye güvenmiştim. Çok şey biliyordu. Onu bir randevu için geri çevirdiğim için miydi? Eğer öyleyse, bu biraz sert bir yanıttı. Bir süredir mesajlaşıyorduk. Arkadaşçaydı. Ona başka ne söylemiştim?

"Bir durumla ilgileniyorum, Bay ..." Profesör Brereton sert bir şekilde cevap verdi.

Amory'yi tanımiyordu ama bu beni ispiyonlayan kişinin o olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Evet, bunu görebiliyorum. Ancak sorun şu ki, ziyarete geldiğim arkadaşımı bekletiyorsunuz ve yakında bir dersi daha var."

O zaman beni ispiyonlayan Amory değil miydi? Yoksa öyle miydi?

Dikkatini tekrar profesöre çevirmesini şaşkınlıkla izledim. "Görünüşe göre arkadaşınızın başı biraz dertte," diye başladı profesör.

Amory başını salladı. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Özür dilerim ama siz kimsiniz ve neden sınıfıma girip bana ne olup ne olmadığını söyleme yetkisine sahip olduğunuzu düşünüyorsunuz?" diye çıkıştı profesör.

şu anda en büyük sorunum deodorant olmasa da, benimkinin bu tür bir terleme için donanımlı olmasını umuyordum. Eğer önümüzdeki beş saniye içinde panik atak geçirmezssem, bu bir mucize olurdu.

"Bağışlayın beni," diye cevap verdi Amory. "Kendimi tanıtmam gerekirdi. Ben Amory Blaine. Sanırım babam George'u duymuşsunuzdur."

Profesör Brereton'a bakarken gözlerindeki parıltıda kibar bir kibir vardı. Bu da beni kısa süreliğine endişelerimden uzaklaştırdı.

Profesör etkilenmiş bir ses tonuyla, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

Bakişlarımı şimdi gergin görünen profesöre çevirdim. Neler oluyordu?

Amory'nin babasından bahsetmesi

Brereton bu kadar hızlı değişebilir mi?

Profesör boğazını temizledi. "Bayan Shelton'ın aile dostunuz olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten de öyle ve eğer lütfedip" -sırıtarak bana baktı, sonra tekrar profesöre- "onu bu kadar sinirlendiren her neyse affedip unutursanız ailem çok memnun olur. Onu böyle üzgün görmekten nefret ediyorum, özellikle de katılması gereken başka bir ders varken."

Daha önce nutkum tutulduysa bile şimdi tamamen dilsizdim. Tek yapabildiğim

yapabileceğim tek şey orada durup şok ya da dehşet içinde izlemektir.

Profesör Brereton bir adım geri çekilerek, "Evet, elbette," diye yanıtladı. "Gitmekte özgürdür."

Bekle. Ne?

Ona baktım, şaka yaptığını söylemesini ya da güvenliği aramak için bir telefon açmasını bekliyordum.

Bana şöyle bir baktı. "Ödevini çok iyi yapmışsın," dedi, ödevimi teslim etmemiş olmama rağmen.

İki öğrenci daha benim onlar için yazdığım ödevleri teslim etmişti ama ikisinde de benim adım yoktu.

"Mükemmel," diye yanıtladı Amory ve ben de ona dönüp baktım. Kolunu bana doğru uzattı. "Hazır mısın?"

Hayır. Hazır değildim. Profesör Brereton ne yaptığımı biliyordu. O kapıdan çıkıp gitmek beni beladan kurtarmayacaktı. Hayır, dışarıda bununla yüzleşmek ve başa çıkmak zorundaydım.

Neden Amory ile gitmeme izin verdiğini anlamıyordum ama Amory'nin bir sonraki derste burada olmayacağını da biliyordum.

"Ben, yani Profesör Brereton..." Sözlerimi toparlayamıyordum, tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim ama bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

"Seni buraya kayıtlı olmamakla ve diğer öğrencilerin ödevlerini onlar için yapmakla suçluyordu," dedi Amory bakışlarını tutarken.

Gözlerinde bir muziplik pırıltısı vardı ve bir kez daha bunu onun yapıp yapmadığını merak ettim. Beni ispiyonladı. Ama bunu yaptıktan sonra neden babasının adını bir silah gibi kullanarak buraya gelsin ki? Anlayamadım.

"Evet." Sesim fısıltının biraz üzerindeydi.

Amory bakışlarını tekrar profesöre çevirdi. "Eminim Profesör Brereton tüm bunları unutmuştur. Siz unutmadınız mı?"

Profesörün başını sarsakça sallayışını izledim, yüz ifadesi biraz asıktı.

"Gerçekten mi?" Bunun gerçekten düşeceğine inanmadığım için sordum.

"Evet," diye yanıtladı Profesör Brereton. "Sen mükemmel bir öğrencisin ve olağanüstü."

"Doğru gibi görünüyor," diye cevap verdi Amory. "Eğer arabadan bir milkshake, yani sizin kahve dediğiniz şeyden almak istiyorsanız acele etmeliyiz. Bir sonraki dersine geç kalmamalısın."

Belki şoktan belki de şaşkınlıktan ama başımı salladım.

Amory önünden yürümem için elini salladı ve kapıya doğru ilerlerken şükürler olsun ki bacaklarım hareket etmeye başladı. Binadan tamamen çıkıp birkaç metre uzaklaşana kadar durmadan yürümeye devam ettim.

Arkamı döndüğümde aval aval ona baktım. Gözlerine biraz fazla uyan dar mavi gömleği, solmuş kot pantolonu, kahverengi deri kemeri ve botlarıyla orada öylece duruyordu.

"O da neydi?" Kimsenin bizi duymasını istemediğim için nefesimin altında sordum.

Bana biraz daha yaklaştı. "Buna kışını kurtarmak denir. En azından çoğu kişi böyle düşünür."

Başımı salladım ve dudaklarımdan kısa, alaycı olmayan bir kahkaha döküldü. "Bu- nasıl- nereden geldin? Söyleyen sen miydin? Neden buradaydın?" Kafam bir sürü soru ve duyguyla dolmuştu. Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyordum.

Kara kaşları birbirine çatıldı. "Ben mi? Birine söylediğimi mi düşünüyorsun? Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama sen tam oradaydın. İçeri daldın ve babanın adını söyleyerek adamı korkuttun - bu arada ben de bir açıklama istiyorum. Olanların hiçbiri mantıklı gelmiyor."

Amory kitaplarıma uzandı. "Dur, bunları ben taşıyayım," diyerek kollarımdan aldı. "Hadi yürüyelim de sen kafeinini al, ben de suçlayıcı sorularına cevap vereyim, her ne kadar acıtsalar da."

Arkasındaki binayı işaret ettim. "Sen oradaydın. Ne düşünmemi istiyorsun? Süpermen gibi içeri dalıp beni kurtardığını mı? Üzgünüm, o kadar saf değilim."

Kıkırdadı. "Hayır, kesinlikle öyle değilsin. Anladığım kadarıyla seni etkilemek için geldiğime inanmayacaksın. Sen sınıftan çıktığında dışarıda bekliyordum. Bir sonraki dersine yürürken seni kahve almaya götürdüm."

Başımı salladım. "Çok fazla tesadüf."

Başıyla yolu işaret etti. "Gitmen gereken yöne doğru ilerlerken konuşacağım. Yine de binanıza ulaştığımızda beni durdurmanız gerekecek. Hangisi olduğunu bilmiyorum."

Yürümeye başladı ve ben de kitaplarım onda olduğu için arkasına takıldım. Haklıydı; geç kalmama gerek yoktu. Az önce olanlardan sonra sınıfa en son girmek beni öne çıkaracaktı. Yine de kalbimin bugün bir dersi daha kaldırılabileceğinden emin değildim. Kabullenmek için biraz zamana ihtiyacım olabilirdi.

hapse girmeyeceğimi anladım.

"Gerçek şu ki, seni etkilemek için geldim. Bütün hafta sonu aklımdaydın ve benimle çıkmayı kabul etmeni sağlamaktan vazgeçmeye hazır değildim. Her şeyi planlamıştım. Ortaya çıkacaktım, belki seni güldürecektim. Dersler arasında seninle biraz zaman geçirecektim. İyi planlanmış bir girişimdi.

"Ama sınıf topluluğu çıktığında binadan çıkmayınca, içeride olup olmadığınızı görmeye karar verdim. Bugünkü sınıfını yanlış anlamış olabileceğimi düşündüm. Vespa'nızın birkaç araba ötesine park ettim, böylece burada olduğunuzu biliyordum. Kapıya ulaştığımda içeri baktım ve profesörün sana kaşlarını çatarak onaylamadığını gördüm, senin de betin benzin atmıştı. Bu üniversiteye kayıtlı bir öğrenci olmadığın halde profesörün seninle konuşmasının kötü bir şey olduğunu da biliyordum." İçini çekti, sonra durup bana baktı.

"Babam sadece Howison Koleji mezunu değil, aynı zamanda futbol stadyumunu da onun bağışıyla yaptırdı. Kolej başkanıyla düzenli olarak golf oynar. Sizi sınıfa götürür götürmez babamı arayıp olanları anlatmam gerekecek, böylece o da bana yardımcı olabilir ve hasar kontrolü yapabilir, ama onun adı profesörü yapmak üzere olduğu şeyden vazgeçirmeye yetti. Anlık olarak. Bu konuda daha yukarılara çıktığında duvara toslayacak ve bu da onun sonu olacak."

Kulağa çok kolay geliyordu. Ben kolay olana güvenmezdim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Babanı ararsan bana yardım edeceğini mi sanıyorsun? Burada parasını ödemediği sınıflarda oturan ve diğer öğrencilerin ödevlerini ücret karşılığında yapan bir kız mı?" Bunu yüksek sesle söyleyince daha da olasılık dışı göründü. Boku yemiştim.

"Teknik olarak yaptığınız şey bir öz denetimdir. Hatta birçok üniversite buna izin veriyor. Bu kurslara ücretsiz olarak katılıyor olabilirsiniz, ancak kurslar için bir derece ya da kredi almıyorsunuz. Ücret karşılığında yaptığınız işe gelince, ben buna becerilerinizi kullanmak, güçlü yönlerinizle çalışmak derim; bu girişimciliktir. Babam bir girişimciye saygı duyar."

Bir kahkaha daha attım ve başımı salladım. Çok ciddiye. İfadesinde alaycı bir gülüş yoktu. Söylediklerine inanıyordu. Öte yandan benim babasına o kadar inancım yoktu. Bir de kalp atışlarım hâlâ normale dönmemişti. Eve gidip yeniden toparlanmam gerekiyordu. Nasıl devam edeceğime karar vermeliydim.

"Eğer saçmalıyorsan, o zaman teslimatta gerçekten iyisin," dedim ona.

Ağzının kenarı çarpık bir sırtışa dönüştü. "Teşekkürler. Sanırım. Ama saçmalamıyorum. Şunu açıklığa kavuşturalım."

Her neyse. Başım ağrımaya başlamıştı. Doğru zamanda orada olduğunu ve beni geçici de olsa kötü bir durumdan kurtardığını kabul etmek zorundaydım.

"Bir sonraki derse gitmeyeceğim. Başım çatlıyor, kalbim hala hızlı atıyor ve düşünmeye ihtiyacım var. Geldiğiniz ve orada yaptıklarınız için teşekkürler. Seninle çıkmam için harcadığın çabaya değdiğimi düşünemiyorum. Muhtemelen bir hayal kırıklığı olacağım konusunda seni uyarmalıyım. Benim hakkımda düşündüklerin gerçeklerden çok daha az ilginç. Ama beni kurtardın ve sana borçluyum. Bu yüzden, bana daha sonra mesaj at - yarın, ne zaman olursa - ve sana o tarihi vereceğim, böylece beni kovalamanın zamanına değmediğini görebilirsin."

Gülümsemesi derinleşti ve adama öylece bakmamak elde değildi. Adam muhteşemdi. Bir metreyi aşkın boyu, kaslı yapısı, geniş omuzları, aristokrat yüz hatlarını daha erkeksi gösteren kare çene çizgisi. Aksi takdirde, tamamen fazla güzel olurdu.

"Anlaştık. Seninle Vespa'na kadar yürüyeceğim," diye cevap verdi.

Yakınıma park ettiği için onunla bu konuda tartışmak için bir neden yoktu. Aynı yöne gidiyorduk.

"Şu içmeyi sevdiğin kahveli milkshake şeyinden istemediğine emin misin?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Göz kırptı. "Stalker, hatırladın mı?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve gerginliğim yavaşça azaldı. Belki de bu üniversite kariyerimin sonu değildi. Babasının bu konuda bana yardım edeceğine inanıyor gibiydi. Bu konuda zorlanıyordum ama benimki gibi bir babaya sahip olduğum için ebeveyn figürlerine pek inancım yoktu.

Telefonum cebimde titredi ve yürümeyi bırakıp onu çıkardım. Ders için sessize almıştım ama büyükanneme bir şey olursa diye yanımda bulundurmalıyım. Tanımadığım bir numara ekranda belirdi. Bu hiç iyi bir şey değildi.

"Alo?" En kötü senaryoyu düşünmemeye çalışarak telefona "Alo?" dedim.

Bugün ben dönene kadar babam büyükannemle evdeydi. *İyiymiş. O da iyiymiş.*

"Royal Shelton mı?" diye sordu bir adam.

Telefonu sıkıca kavrayarak gerildim. Gözlerim Amory'ninkilerle buluşmak için kalktı. "Evet," diye cevap verdim.

"Ben Çavuş Phillips, karakoldan arıyorum. Memurlarımdan biri yirmi dakika kadar önce babanız Vinson Shelton'ı ehliyetine el konulmuş bir şekilde araba kullandığı için getirdi. Sizi aramamızı istedi. Büyükanneniz evde yalnız ve demans hastası olduğunu söylüyor. Oldukça zor davranıyor, yoksa sizi kendisi arardı. Eğer buraya gelip ödemek isterseniz serbest bırakılması için bir para cezası var."

Tekrar park yerine doğru yürümeye başlamıştım, neredeyse koşuyordum. *Büyükannem ne zamandır evde yalnızdı? Onu ne zaman terk etmişti? Neden araba kullanıyordu? Vespa'mı değil, arabayı almalıydım. Benzinden tasarruf edersem olacağı buydu. Lanet olsun ona.*

"Ne kadar?" Hiçbir şey söylemediğimi fark ederek sordum.

"Bu suç için bin dolar. Bir dahaki sefere hapis cezası da dahil olmak üzere daha yüksek olacaktır."

Kahretsin! Şu anda buna harcayacak o kadar paramız yoktu. Faturaların vadesi geliyordu. Hepsini karşılayacak kadar param vardı ama o kadar da kalmamıştı.

"Tamam, şimdilik orada kalması gerekecek. Büyükanneme gitmem gerekiyor. Bir yolunu bulacağım," dedim Vespa'm görüldüğünde.

Memur, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

Telefonumu cebime sokarak aramayı sonlandırdım, sonra Amory'nin yanımda olduğunu görmek için ona baktım. Kitaplarım hâlâ ondaydı.

"Gitmem gerekiyor. Onlara ihtiyacım var" dedim ve onlara uzandım. "Sorun ne?" diye sordu, endişesi yüzüne yansımıştı.

Ona da söyleyebilirdim. Buraya gelip benimle çıkmak için elinden geleni yapan oydu. Hayatımın ne kadar boktan olduğunu görseydi, hemen geri adım atardı.

Bana kitaplarımı vermedi.

"Babamın ehliyetine el konuldu ve önce kenara çekildi, sonra da tutuklandı. Evde yalnız olan ve kim bilir ne kadar zamandır yalnız olan büyükannemle birlikte olması gerekiyordu. Ona ulaşmam gerekiyor, sonra da onu dışarı çıkarmak için nasıl para bulacağıma karar vermeliyim, gerçi onu orada bırakmak isterdim. Büyükannemin ben evde yokken yanında birine ihtiyacı olmasaydı bırakırdım." Kitaplarımı almak için uzandım. "Lütfen, gitmem gerek. Acele etmem gerek."

Kitaplarımı uzattı ve çantamı açarak içine yerleştirdi, sonra Vespa'ya döndü.

"Seni bırakabilirim. Daha hızlı olur. Bu kadar yorgunken araba kullanmanın güvenli olduğundan emin değilim. Özellikle de o şeyle."

Hayır. Ona gerçeği söylemişim ama buna ilk elden tanık olmak istemiyordu.

Başımı salladım ve Vespa'ya döndüm. "Teşekkürler, ama ben iyiyim." Ki bu doğru değildi. Bu gün daha da kötüye gidiyordu.

"Hayır, değilsin. Görünüşe göre ön lastiğin patlamış," dedi ve gözlerim lastiğe kayınca midem anında bulandı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

"Sırtın da alçak görünüyor. Bu sabah buraya gelirken bir şeyin üzerinden geçmiş olmalısın. Gel hadi. Arabam hemen şurada."

Harika. Başka seçeneğim yoktu. Amory Blaine tüm sorunlarımı çözmek için devreye giriyordu. En azından bazılarını.

Başımı salladım, artık itiraz edemiyordum. Büyükanne gitmem gerekiyordu.

Beni parlak gümüş Porsche'sine götürürken "Teşekkürler," dedim.

Kapıya ulaştığımızda kapıların açıldığını duydum ve sonra benim için yolcu tarafını açtı.

"Sadece burada olduğum için mutluyum," dedi.

Bazen kaderin benden nefret ettiğinden emin oluyordum. Bugün, bana biraz acımış gibi görünüyordu ve bana atılan bazı bokları daha az zorlaştırmak için bana seksi, zengin, uzun boylu bir adam fırlattı. Bu küçük mola için ona teşekkür edecektim ama hâlâ hapisteki babamla ve büyükanne evi yakmış olma ihtimaliyle uğraşmak zorunda olduğumdan, henüz o kadar cömert davranmayacaktım.

Amory sürücü koltuğuna geçmek için etrafımda dolanırken ben de emniyet kemerimi taktım. Arabayı çalıştırıp park yerinden geri geri çıkarken ellerim kalçalarımda yumruk olmuştu. Bugün bir ara buraya dönüp lastiklerle uğraşmam gerekecekti. Burada bırakmak ihtiyacım olmayan bir ilgiye neden olacaktı. Bu da harcamam gerekmeyen daha fazla para harcamak anlamına geliyordu.

"Evi arayabilir misin? Büyükanne kontrol eder misin?" diye sordu ana yola doğru ilerlerken.

Başımı salladım. "Ev telefonu yok. Cep telefonu kullanmayı reddettiği için birkaç yıl önce bir tane vardı ama durumu kötüleşince çalan telefonun sesi kafasını karıştırdı ve üzülmesine neden oldu."

Emniyet kemerime baktı. "Kemerini sıkı bağladın mı?" diye sordu.

Başımı salladım, araba hareket edip beni pürüzsüz deriye bastırana kadar neden sorduğunu bilmiyordum. Yavaş giden bir arabanın etrafından dolandığında gözlerim kapandı - onun gittiği hızda her araba daha yavaş gidiyordu.

"Eğer hız yapmaktan hapse girersek, bunun büyükanneme bir faydası olmaz," dedim.

Derin bir kıkırdama gözlerimi açıp ona bakmamı sağladı. Sanki yasaların üstündeymiş gibi eğleniyor gibiydi.

"Yapmayacağız. Güven bana."

Garip bir şekilde, ona güvenmeye başladığımı fark ettim. Güvenen biri değildim ama Amory ona inanmamı ve teslim olmamı kolaylaştırıyordu. Bugün her şey çok daha kötü olabileceksen yanımda olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Belki de yasaların üstündeydi. Başkalarını kendi isteklerine boyun eğdiriyor gibiydi. Beni bile.

"Günün mantrası bu gibi görünüyor," diye cevap verdim. Gözlerini bana dikti. "Ne?"

Yolu işaret ettim. "Lütfen, bu arabayı çalmış gibi sürecekseniz, gözünüzü yoldan ayırmayın. Hapse girmeyebiliriz ama ölüm ihtimalimiz var."

Sırıttı ama şu anda olması gereken yere bakıyordu.

"Sana güvenmek," dedim ona. "Mantra. Sana güvenmekten başka seçeneğim yok."

Başka bir arabanın etrafından dolanmaya başladı ve güvenli bir şekilde onların önüne geçene kadar nefesimi tuttum.

"Beni pişman etme," diye ekledim.

Çünkü daha önce güvenmiştim ve yanmıştım. Hem de birçok kez. Beni hayal kırıklığına uğratan arkadaşlarıma güvenmiştim; bana küçük yaşta kendisine hiçbir konuda güvenmemem gerektiğini öğreten babama güvenmiştim; ve sonra Merce'ye güvenmiştim.

Düşüncelerim Merce'ye gitti. Beni ispiyonlayan o olabilir miydi? Bunu yapar mıydı? Ondan ayrılmamıştım. İlişkiyi bitiren oydu. Ama Cuma gecesi kardeşlik derneğindeki diğer erkeklerin önünde onunla konuşmayı reddetmiştim. Tüm maç boyunca orada kaldı, sonra beni takip ederek dışarı çıktı ve açıklamasına izin vermem için yalvardı. Açıklayacak bir şey kalmamıştı. Her şey bitmişti. Benden ne yapmamı bekliyordu? Hayatıma devam ediyordum. Bana bunu söylemişti ve ben de yapıyordum.

Rushmore Dağı büyüklüğünde bir egosu vardı. Onunla konuşmamam bu şekilde misilleme yapmasına neden olur muydu? Böyle bir şey yapacağını düşünmek istemedim.

Beni açıkça bu kadar incitmişti, ama sonra ona güvenilemeyeceğini öğrenmişim, değil mi?

"Her ne düşünüyorsan, umarım içinde ben yokumdur," dedi

Amory. Bakışlarımı ona çevirdim. "Neden?"

"Yüzünüzdeki çatık kaşlar çok sert."

Derin bir nefes aldım ve sıkılı yumruklarımı gevşetmeye çalıştım. "Sana gözlerini yoldan ayırmamanı söylemişim."

"Sadece bir bakıştı," dedi savunmacı bir tavırla.

Neredeyse varmıştık. Kalbim biraz daha hızlandı. Ya büyükannem yaralandıysa? Bir şeyler pişirmeye çalışmış ve kendini yakmış olabilirdi. Düşmüş olabilirdi. Camı kırıp elini kesebilir ve kan kaybından ölebilirdi.

"Kolay. Bir dakikadan daha az. Bana panik atak geçirme. Önce seni içeri götürelim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olalım." Amory'nin sesi beni biraz rahatlattı ama yeterince değil.

Eve yaklaştığımızda arabayı yavaşlattı ve kenara çekilmememiz tam anlamıyla bir mucizeydi. Amory tanıdığım en şanslı insan olmalıydı. İşler hep onun istediği gibi gidiyordu. *İyi biri olmalı.*

Araba durur durmaz kemerimi çözdüm, arabadan fırladım ve ön kapıya doğru koştum, koşarken çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Amory'nin arkamdan çıktığını duydum ama onu durduracak zamanım yoktu. Eğer içeri girecekse, öyle olsun. Zaten burada yardıma ihtiyacım olabilirdi. İçeride ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapıyı iterek açtım, anahtarları kilitte asılı bıraktım ve içeri koştum. "GRAMS!" Televizyonda en sevdiği pembe dizinin oynadığını duyduğum boş oturma odasının önünden koşarak seslendim.

Ayak seslerini duyduğumda mutfaktaydım. Bakışlarımı küçük koridora çevirdiğimde onun bana doğru geldiğini gördüm ve neredeyse dizlerimin üzerine çöküp rahatlayarak ağlayacaktım. Kan yoktu. Hiçbir şey pişmiyordu. İyi görünüyordu.

"Büyükanne!" Yanına giderek söyledim. "İyi misin?" Herhangi bir sorun belirtisi var mı diye vücudunu taradım.

"Elbette iyiyim," diye mırıldandı. "Sadece yatakları topladım ve Vin'in çok sevdiği elmalı turtayı yapmaya başlayacaktım. İşten döndüğünde bir dilim ister diye düşündüm. Neden gidip ellerini yıkamıyorsun? Ben kabukla uğraşırken sen de elmaları soyarsın." Kolumu okşadı,

gölümseyerek, geçmişte kaybolmuş bir halde yanımdan geçip gitti. "Şimdi onları iyice fırçala. Okulda nelere dokunduğunu bilemezsin."

Duvara yaslandım ve derin bir nefes aldım, sonra bıraktım. Her şey yolundaydı. O iyiydi. Ters gidebilecek her şey ters gitmemişti. Başımı ahşap panellere yasladım ve yapmak üzere olduğu karışıklığı durdurmak için peşinden gitmeden önce bir an durdum. Bırakın turta yapmak için gerekenleri, elmamız bile yoktu. Olsaydı, bir tane yapmasına yardım edebilirdim. Babam yiyeceğinden değil tabii. Zaten malzemeler için fazladan param da yoktu. Yakın zamanda eve gelecekse binlik yapmam gerekiyordu.

Başımı mutfığa doğru çevirdiğimde Amory'nin orada durmuş beni izlediğini gördüm. Beni içeri kadar takip ettiğini unutmuştum. Doğrulurken, evimizin utancını düşüncelerimden uzaklaştırdım. Oraya gitmeyecektim. Bir daha gitmeyecektim. Merce buraya ilk geldiğinde çok utanmışım. Ama burası büyükbabamın satın aldığı bir evdi. Büyükannemle birlikte bakmışlardı. Ben çocukken burayı çok severdim. Sahip olduğu şeyle gurur duyardı. Benim bundan utanmam ikisine de hakaretti.

"Görünüşe göre her şey yolunda," dedim ona. "Turta yapmaya çalışırken hiçbir şeyi yakmadığından emin olmam dışında."

Dudakları kıvrıldı ama gülümsemedi. Düşünüyor ya da belki de yaşadığım yer hakkında ne hissettiğini ele verecek herhangi bir ifade kullanmamaya çalışıyor gibiydi. Süslü arabasına uygun bir malikanede yaşadığından emindim.

Mutfığa geri döndüğümde, büyükannemi buzdolabının önünde durmuş, kaybolmuş gibi bakarken buldum. Bu olağan bir şeydi.

Kolumu omuzlarına doladım ve kapıyı kapattım. "Hey, büyükanne, senin hikâyem başladı," dedim ona. "Oturma odasında çaldığını duyabiliyorum ve kaçırmak istemezsin. Birileri her zaman ölümünden dönebilir. Ve Victor'un bugün neyin peşinde olduğunu kim bilebilir?"

Başını salladı. "Ah, evet. İzlemem gerekiyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Hadi gidip seni sandalyene oturtalım, ben de sana bir dilim pizza ısıtayım."

Burnunu buruşturdu. "Pizza olmaz. Domuz pirzolasımız var mı?"

Büyükannem takma dişleriyle domuz pirzolası yiyemezdi ama ben yemeğini hazırlayana kadar domuz pirzolasını unutmuş olurdu.

"Elbette," diye kabul ettim ve sessizce duran Amory'nin yanından geçtim.

Ancak büyükanne durdu ve ona bakmak için geri döndü. "Yakışıklı bir genç adam değil misin?" dedi gözleri büyüyerek. "Yakışıklı değil mi, Royal?"

Ona baktım, kadınları öldüren gülümsemelerinden birini takınmıştı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve kızın elini tuttu, ardından elinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Amory Blaine, hanımefendi. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Torununuzun güzelliğini nereden aldığını görebiliyorum."

Büyükannem kıkırdadı. Gerçekten kıkırdadı. Gözlerimi devirdim ama ona sırtımdan da kendimi alamadım. Merce onunla hiç konuşmamıştı. Sadece bir kez içeri gelmişti. Amory bugün beni etkilemek için geldiğini söylemişti ve itiraf etmeliyim ki bunu başarıyla yapıyordu.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" dedi buruşuk yüzünde memnun bir ifadeyle bana gülümseyerek. "Bunu sevdim. Zeki bir çocuk. Tıpkı baban gibi."

Yüzümü buruşturdum ve omzunu okşadım. "Umalım da öyle olmasın," diye mırıldandım içimden ve onu oturma odasına doğru geri çevirdim. "Sanırım şimdi Victor'u duyuyorum," dedim ona.

"Öyle mi? O alçak herif. Ne yaptığı belli değil."

Aceleyle sandalyesine gitti ve oturdu, gözleri artık televizyona yapışmıştı.

Onu orada bıraktım ve Amory'ye döndüm. "Bunun için teşekkürler. Seni yarın ya da muhtemelen on dakika içinde hatırlamayacak ama yine de teşekkürler."

Bakışları ondan bana kaydı. "Sadece dürüst olmaya çalışıyordum. Yaşı ne olursa olsun bir güzelliği anlayabilirsin. Eminim zamanında erkekler onun ayaklarına kapanıyordu."

Mutfığa geri döndüm. "Oh, o yaptı. Bana hikâyeler anlatabildiği zamanlar. Büyükbabam ondan dört yaş büyüktü ve liseye gelip ona öğle yemeği ısmarlardı. Büyükbabam kömür madenlerinde çalışıyordu ve o da büyükbabam gibi fakir bir aileden geliyordu. Evden getirdiği öğle yemeğinde fazla bir şey olmadığını biliyordu. Normalde kahvaltıdan kalan soğuk bir bisküvi ya da şanslıysa bir elma. Bu yüzden ona kafeteryadan aldığı sıcak öğle yemekleriyle kur yaptı."

Bu hikâyeyi o kadar çok dinlemiştim ki her ayrıntısını ezbere biliyordum.

Amory alaycı bir tavırla, "Keşke bugünlerde tek gereken sıcak bir öğle yemeği olsaydı," diye karşılık verdi.

Isıtmak için son pizza parçasını çıkarmak üzere buzdolabını açtım. Bu gece biraz daha yiyecek almam gerekiyordu. Bir haftadır Rise and Dine'a uğramamıştım. Anya muhtemelen bu öğleden sonra bana kalan yemekleri ayarlayabilirdi.

"Yemekten daha fazlasıydı, sizi temin ederim. Büyükanne onu o kadar çok severdi ki, altmış yaşına bile gelmeden ölmesine rağmen başka bir erkeğe bakmadı. Bir zamanlar Bay Burnswell adında bir komşumuz vardı. Büyükanne karşı bir şeyler hissediyordu. Çiçekler ve çikolatalar getirirdi. İyi bir karpuz mahsulü olduğunda, bütün yaz boyunca bize taze karpuz getirirdi. Ama bir kere bile ona *teşekkürden* fazlasını vermedi. Zavallı adam sonunda pes etti."

Pizza parçasını mikrodalgaya koydum ve bugün çalışması için dua ettim. Son zamanlarda zorlanıyordu. Bazen iyi çalışıyordu, bazen de beş saniyeden fazla açık kalmıyor, sonra da kapanıyordu. Zorlandığı için neredeyse her şey için fırını kullanıyordum. Pişmeye devam ediyordu, yani Amory'nin şansı yaver gidiyor gibiydi.

"Domuz pirzolası istediğini sanmıştım," dedi.

Gözlerimi ona çevirdim. "Domuz pirzolaımız yok, olsa bile takma dişleriyle çiğneyemez."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Ama bir tane istediğini unutacaktır," diye tahmin etti.

Başımı salladım. "Evet."

• ON -

"Kendi ligimin dışında biriyle çıkmayı denedim ve sonu iyi bitmedi."

SEBASTIAN

Telefonum çaldı ve kim olduğunu zaten biliyordum. Arabamın önüne yaslandım ve telefonu açtım.

"Şimdiden beni özledin mi?" diye sordum.

"Markete ihtiyacım olduğunu söylemedim," diye tersledi Royal hattın diğer ucundan.

Gülümsedim. Ona tepki vermemiş olmayı çok isterdim ama bugün ve tanık olduklarımdan sonra bir yanımın ondan hoşlandığını biliyordum. Bir dolandırıcı olsa bile.

"Gerek yoktu. Buzdolabının içindekileri gördüm."

Diğer uçta derin bir iç çekiş. "Amory, ben yardıma muhtaç biri değilim. Yiyecek alabilirim. Bu akşam bize yemek alacaktım."

"Neyle? Vespa'nla mı?" İki patlak lastikle okulda bıraktığımızı hatırlatarak sordum. Artık yenileri vardı ve şu anda evine teslim ediliyordu ama henüz bunu bilmiyordu.

"Ben olsam anlardım," diye cevap verdi. "Bu tamamen çok fazla yiyecek. On iki dolu torba var. On iki. Bunların hepsi için yerimiz var mı bilmiyorum. Teslimatçı da geri alamayacağını söyledi."

Karakolun kapısına bir göz attım. "Sanırım bunun için bir oda bulmanız gerekecek."

Sinirli bir hırıltı çıkardı.

"Hadi ama," diye cevap verdim. "O kadar da kötü değil. İçinde fırından alınmış bir elmalı turta bile var. Büyükannene onun yaptığını söyleyebilirsin diye düşündüm."

Kısa bir kahkaha attı. "Onunla bir öğleden sonra geçirdin ve onu idare etmek için tüm sırlarımı biliyorsun."

Büyükannesiyle çok iyi anlaşıyordu. Etkilenmek istememiştim ama etkilenmiştim. Eğer o da bu pisiğe bulaşırsa, onlarla birlikte batmasına izin verebileceğimi sanmıyordum. O yaşlı kadının ona ihtiyacı vardı. Peki ya hapisten çıkarmak üzere olduğum o orospu çocuğuna ne demeli? İkisi de onsuz yapabiliirdi. Ama ne yazık ki, onu serbest bırakmamız gerekiyordu.

uyuşturucuların arkasında olduğunu söyledi.

"Ben çabuk öğrenirim," dedim ona.

"Kapıda başka biri var," dedi, sesi biraz sinirli çıkıyordu.

Kapıyı açtığını duydum ve sonra bir adam konuştu - daha önce konuştuğum, onun lastiklerini değiştiren ve sonra ona getirmek için römorkuna koyan adam. Ona kim olduğunu sordu ve gülmek istedim. Adam soruyu duymazdan geldi ve anahtarları ona bıraktı, sonra da ona iyi günler diledi.

Kapısının tıklamasıyla birlikte, önce onun bir şey söylemesini bekledim.

"Vespa'm geldi. Mucizevi bir şekilde yeni lastikleri var ve hepsi ücretsiz olarak bırakıldı. Ne tuhaf," diye söylendi.

"Görünüşe göre bugün şans senden yanaymış," dedim ona. Gerçi bugün ters giden her şeyin arkasında biz olduğumuz için kendimi biraz suçlu hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi neredeyse acı çekmiş gibiydi. Kıkırdadım. "Bir şey değil."

"Ne zaman randevu istersen bana haber ver."

Bu bir iş olsa bile, egomun biraz zedelendiğini hissediyordum. Bugün tüm yanlışlarını düzeltmeden önce hiç bu kadar yardımsever olmamıştı.

"Bütün bunları bir randevu için yapmadım. Elbette seni görmeye geldim, seni etkilemeyi umuyordum ama diğer her şeye gelince, yardım etmek istedim. Senden hoşlanıyorum Royal ama gururum hâlâ yerinde. Bana borçlu olduğunu hissettiğin için bunu kabul ediyorsan, etme. Sadece bir dostun yardımını olarak kabul et."

Babam şu anda beni duysa muhtemelen boğazımdan tutup duvara yapıştırırdı. Ama o burada değildi ve onun benimle çıkacağından emin olmalıydım çünkü bir parçası bunu istiyordu. Sonunda ne hissettiği ya da ne istediği hiç önemli olmasa bile.

"Seninle çıkmak istememem seninle ilgili değildi. Kendine bir bak. Sana söyledim, kendi ligimden olmayan biriyle çıkmayı denedim ve sonu iyi bitmedi."

Ses tonundaki samimiyet göğsümün sıkışmasına neden oldu. Muhtemelen şu anda saçmalıyordu. Kadının bir aynası vardı. Kendini görebiliyordu. Erkeklerin ağzının suyunun aktığını biliyor olmalıydı. Ama bu konuşma oldukça ikna ediciydi.

"Dediğim gibi, o bir çocuktu. Ben bir erkeğim. Seni tanımak istiyorum. Seninle vakit geçirmek istiyorum. Liglere gelince, kimse senin dışında değil. Zenginlik bir insanın öz değerini ölçmez."

Hattan küçük, soluk soluğa bir iç çekiş geldi. "Tamam. Evet. Bunu ben de isterim.

Yine de bugün tanık olduklarınızdan sonra hala böyle hissettiğinize inanamıyorum."

Bu bir oyun, Sebastian. Oyna. Dolandırıcı tarafından kandırılma.

"Yarın akşam saat yedide seni alırım. Sorun olur mu?" "Oh, uh, babam. O burada değil ve ben de büyükannemi bırakamam."

Orada olacaktı. Ama o piç kurusuna büyükannesi konusunda da güvenmiyordum. O evde korumacı hissettiğim biri varsa, o da büyükanneydi.

"Bırak ben halledeyim. Sadece yedide hazır ol." "Ben hallederim de ne demek?"

"Bana güveniyor musun?" Bu biraz kumar gibiydi. Babamın bugünkü planı bunu harekete geçirmişti -onu kazanmak- ama bunun yeterli olduğundan emin değildim.

"Evet, sanırım öyle."

Sırtarak ayağa kalktım ve polis merkezinin kapısına yöneldim. "Yarın akşam saat yedide. Kısa bir şeyler giy."

Güldü. "Tamam."

"Güle güle, Ace," dedim.

"Güle güle."

Telefon görüşmesini sonlandırarak istasyonun kapısını açtım ve içeri girdim.

Ön taraftaki memur beni tanıdı ve masaya gelmemi işaret etti. "Bu huysuz piçi istediğine emin misin?" diye sordu.

Aramayı ben yapmamıştım; babam yapmıştı. Royal için diğer her şeyi halletmekle meşguldüm.

"Maalesef," dedim ona. "Bu onun kızı için."

Sırıttı. "Ah, evet. Onu görmüştüm. Daha önce de onu yakalamak için buraya gelmişti. Nakavt ve unutulması zor."

"Evet," diye kabul ettim.

"Şimdi daha mantıklı geliyor."

Eminim öyledir. Daha önce buradayken ona asıldığından emindim. Ona her zaman asılırlardı. Kendini aştığı saçmalığı, bir erkeğin onun güzel olduğunu bilmediğini düşünmesini sağlamak için kullandığı bir şeydi. O şarkıyı yazan aptal ben değildim. Güzel bir kadın güzel olduğunu ve bunun getirdiği gücü bilirdi.

Polis hücrenin kilidini açarken, "Seni çıkarmaya gelen biri var, Vin," dedi.

Pislik herifin bana bakışını izledim.

"Tam zamanında," dedi ayağa kalkarak. "Siz kimsiniz?"

"Kızınızın bir arkadaşı."

Bakışları daraldı. "Nerede o? Beni alması için bir adam gönderiyor.

Huysuz küçük piç kurusu."

Tamam, Royal'in sorgulanması gereken pek çok şeyi olabilirdi ama bu onun babasıydı. Kızına pislik demekte bir sakınca görmüyordu. Yumruğumla onu yere sermeye hazır bir şekilde gerildim.

"Royal hakkında konuşuyor olamazsınız. Belki de yanlış adamı yakaladım. Çünkü bahsettiğim kadın evde, annene bakıyor."

Ona doğru bir adım attığımda gözleri hafifçe açıldı, ses tonumdaki ya da yüz ifademdeki tiksinti ya da öfkeyi gizlemeye çalışmadım.

"Doğru adamı bulmuşsun. Bir şey demek istemedim. Sadece biraz şaka yaptım. Tabii ki büyükannesine bakıyor. O iyi bir kız." Kızının aksine, berbat bir yalancıydı.

"Fikrimi değiştirmeden gel," dedim ona, sonra da girdiğim yoldan geri çıkmak için döndüm.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Bunun parasını sen mi ödedin? Çünkü sana geri ödeyecek paramız yok. Sana ödeyeceğimize dair söz vermedi, değil mi?"

Bir bok ödememiştim. Babamın yaptığı bir telefon görüşmesi nedeniyle buradaydı. "Neden çeneni kapatmıyorsun Vin, sen oraya geri dönmeden ve ben

Bütün gece seni mi dinleyeceğim?" diye hırladı polis.

Çıkışa varana kadar ona bakmadım ve sonra kapıyı iterek açtım ve ona döndüm.

"Kimsenin bana borcu yok," dedim ona.

Başını salladı ve yanımdan geçip kapıdan çıkmadan önce beni inceledi.

"Merce'nin arkadaşı mısın?"

Başımı salladım. "Ben Royal'in bir arkadaşayım."

Kamyon yanaştı ve ben de yanına gidip kapıyı açtım. "İçeri gir," dedim ona.

"Kim o?" diye sordu, gözleri Wells'ten bana kayarken.

"Bir arkadaş. Seni eve götürecek. Şimdi bin şu lanet kamyonete," diye emrettim.

İçeri tırmandı. "Kaba olmana gerek yok. Yürüyerek geri dönebilirim, biliyorsun."

Ama yürümüyordu. İçeri giriyordu.

Kapıyı çarpıp arabama doğru yöneldim. Yarın akşamki randevunun planlanması gerekiyordu ve bu randevu onun düşünmeden edemeyeceği bir randevu olmalıydı. Bir fikrim vardı ama bunu bir kadına danışmalıyım. Cebimden telefonumu çıkarıp Storm'un numarasını çevirdim.

"Evet?" diye bağırdı telefona.

"Briar'ın yardımına ihtiyacım var."

"Neyle?" Sahiplenici ses tonu eğleneliydi.

"Randevumu planlıyorum."

"Shelton kızıyla mı?" "Evet."

İnledi. "Tamam. Eve gel." "Geliyorum,"

diye cevap verdim ve telefonu kapattım.

Muhtemelen yaptıkları sapıkça seks şeylerini bölmüştüm, ama ben oraya varmadan önce yaklaşık otuz dakikası vardı. Toparlayabilirlerdi.

• ON BİR -

Yakında benim bir baş belası olduğumu anlayacaktı.

ROYAL

Babamın dün gece hızla eve girmesi beni sadece bir an için şaşırtmıştı. Doğrusu bunu beklemeliydim. Dün diğer her şeyi tamir eden Amory'ydi. Çok titiz davranmıştı.

Büyükannem çoktan yatmıştı, bu yüzden onun küfürlerini ve beni onu hapisten çıkarmak için bacaklarımı bir fahişe gibi açmakla suçlamasını kaçırmıştı. Birazdan sakinleşeceğini ve yatağa gideceğini bildiğim için kabul ettim. Beni kovmakla tehdit etmeyi bıraktığında -çünkü ikimiz de bunu asla yapmayacağını, bana burada ihtiyacı olduğunu biliyorduk- büyükannemle paylaştığım yatak odasına dönüp Amory'ye bir mesaj göndererek en kısa zamanda ona borcumu ödeyeceğime söz verdim.

Eğer denersem, para bitene kadar her hafta market alışverişi yapmak için parayı kullanacağını söyledi. Tartışmak istedim ama çok yorgundum ve bir kez olsun barın beni babamı çağırması ya da faturaları ödeyip büyükannemin ilaçlarını aldıktan sonra yiyecekleri nasıl karşılayacağımız konusunda endişelenmeden gözlerimi kapatabilirdim.

Merce beni sevdiğini iddia etmişti ama bir kez bile Amory'nin dün benim için yaptıklarına yakın bir şey yapmamıştı. Sanki biri üzerime bir iyilik perisi düşürmüştü ama onu seksi ve ateşli bir erkek yapmıştı.

Elimdeki kâğıtları teslim etmek için bugün kampüse gitmek için zaman ayırmıştım ama henüz bir sınıfla yüzleşmeye hazır değildim. Hâlâ Amory'nin Profesör Brereton'un beni ihbar etmesine gerçekten engel olup olmadığını öğrenmek için bekliyordum.

Vespa'm satın aldığım zamankinden bile daha yumuşak çalışıyordu. Direksiyondaki sağa doğru hafif çekiş gitmiş, durduktan sonra hızlandığımdaki sarsıntı artık yoktu ve tekerlekler yolu daha düzgün hale getiriyordu. Arabaya ne yaptığını bilmiyordum ama sadece yeni lastikler değildi.

Amory beni bir saat içinde alacaktı ve babam da bir arkadaşıyla Miller'a gitmek üzere yola çıkmıştı. Bu gece evde kalıp kalmayacağını sorduğumda, bacaklarımı açmak için dışarı çıkmam konusunda bana bağırmıştı.

bunu yapmama yardım etmiyordu. Eğer Amory babamın büyükannemle kalmasını planladıysa, o zaman bu buluşma gerçekleşmeyecekti.

Fırında ısıtmadığım turtta dilimini çıkarıp bir kâseye koyduktan sonra bir top vanilyalı dondurma ekledim. Büyükannem oturma odasında idi, *Çarkıfelek*'i izliyor ve yine Ryan Seacrest'ten şikâyet ediyordu. Cevapları iki kez saydıktan sonra Pat'in nereye gittiğini ve tatilde olup olmadığını sordu.

Tam oturma odasına ulaştığımda kapı çaldı ve durup baktım, sonra da büyükanneme turtasını vermek için içeri girdim.

"Al, büyükanne," dedim

ona. "Nedir bu?"

"Birlikte yaptığımız elmalı turtayı hatırlıyor musun?" Kapıya doğru ilerleyerek cevap verdim.

"Oh, evet. Güzel koktuğu kesin."

Pencereden baktığımda dışarıda yaşlı bir kadın gördüm. Bu garipti. Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Kadın minyon tipli, beyaz saçlı ve kibar gözlüydü. Umarım bana bir şey satmak ya da Tanrı hakkında bir şeyler anlatmak için gelmemiştir. Ona kaba davranmak istemedim ama bu tür insanların gitmesi genellikle zor olurdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Eğer Royal Shelton isen, yapabilirsin," diye cevap verdi. Başımı salladım. "O benim."

"Harika. Doğru yerdeyim," dedi ve elini uzattı. "Benim adım Maeme. Amory benim torunlarımdan biri."

Oh. OH! Büyükannesi neden buradaydı?

Elini sıktım ve neden evimde olduğunu açıklamasını bekledim. Nedenler ve içeri girmesine izin vermek zorunda kalabileceğim gerçeği başımı döndürüyordu. Bugün henüz kendime çeki düzen vermemiştim. Ve muhtemelen o da Amory kadar zengindi.

Etrafıma bakındı. "Bu gece biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi," diye başladı gözlerini tekrar bana çevirirken. "Büyükannele tanışmak ve siz ikiniz dışarıda bir gece geçirirken onunla kalmak için buradayım."

Büyükannesini benimkiyle oturması için göndermişti. Ona vurmak mı yoksa sarılmak mı istediğini bilemedim. İnanılmaz derecede tatlıydı ama bu evi görmüştü. Ne düşünecekti ki? Ailesine söyleyecekti ve bu da her şeyin sonu olacaktı. Tıpkı Merce'nin ailesinin beni onaylamadığı gibi. Amory'nin beni onaylamaması umurumda değildi.

yetişkin bir adamdı; ailesinin onaylamadığı biriyle çıkmak istemezdi. Ama daha dün onunla çıkmaktan kaçmaya çalışmıyor muydum? Belki de en iyisi buydu. Bağlanmadan ya da ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamadan önce bitirmek.

Geri çekildim ve içeri gelmesini işaret ettim. "Çok nazıksınız," dedim.

İçeri girdi ve bakışları evin üzerinde gezinirken ısıltı ısıltı gülümsedi. "Oğullarım onlar için her şeyi yapacağımı bilir, ama bana anlattığına göre, senin

Grams gerçek bir ikramdır," diye yanıtladı.

Bunun, büyükannemin bunadığının farkında olduğunu söylemenin bir yolu olduğunu tahmin ettim. "Öyle de denebilir," diye yanıtladım.

"Rosie mi o? Gelip yaptığımız turtadan yemesini söyle," diye seslendi büyükannem.

Açıklamadan önce dudaklarımı yaladım, "Rosie onun kız kardeşi, ben üç yaşındayken öldü. Büyükannem genellikle geçmişte yaşar."

Maeme'nin gözleri yumuşadı. "Orada her şeyin daha kolay olduğunu hayal ediyorum. Mutlu anılarla."

Evet, büyükannem için kesinlikle öyleydi.

"Bu taraftan gel," dedim ve sağdaki ilk odaya girdim. "Büyükanne, misafirimiz var. Adı Maeme. Hatırlıyor musun?"

Dün bizi görmeye gelen çekici adam mı?" Bildiğinden şüpheliydim ama başını salladı, gözleri merakla açılmıştı. "Bu onun büyükannesi ve ona sizden bahsetmiş. O da ziyarete gelmek istemiş."

Maeme kocaman bir gülümsemeyle ellerini birbirine kenetledi. "Eviniz çok güzel. O yorganı kendiniz mi yaptınız? Renkler harika."

Maeme evini ve battaniyesini övünce büyükannenin gözleri parladı. "Evet, yaptım. Bunları her yıl çocuk grup evi müzayedesini için yapıyorum, değil mi Royal? Çok da iyi para getiriyorlar."

Büyükanne gözlerinde parlayan gururla daha dik oturuyordu. "Royal, canım, git getir, uh..." Adını unutarak durakladı.

"Maeme," diye teklif ettim ve o da yumuşak bir kahkahayla başını salladı.

"Evet, hafızam bugünlerde eskisi gibi değil," diye açıkladı, ne kadar üzücü bir şekilde doğru söylediğini bilmiyordu. "Her neyse, git ona turtamızdan bir dilim getir. Çok lezzetli bir turta yaptık ve sen de biraz yemelisin."

Maeme büyükannesinin karşısındaki kanepeye doğru yürüdü. "Ben de isterim," dedi. "Şimdi bana şu afgandan bahset. Bunu duymak isterim. Eskiden ben de yapardım."

Yıllar önce iğne işi yapardım ama örgü ve tığ işini hiç beceremezdim. Kesinlikle böyle değil. Sende yetenek var."

Büyükannem bu övgüden dolayı çok mutlu görünüyordu; gülümsemesi yıllardır gördüğüm en büyük gülümsemeydi. Maeme bana baktı ve göz kırptı, sonra eliyle hafifçe devam etmemi söyleyen bir hareket yaptı.

Ben sessizce odadan çıkarken büyükannem, "Bir kere alıştın mı," diye söze başladı.

Mutfağın hemen içinde durdum ve yatak odasına geri dönmeden önce büyükannemin iplik kalitesi ve renk seçimleri hakkında anlattıklarını dinledim. Büyükannemi babam ve benden başka birine bırakmak hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. Ama görünüşe göre Amory'nin büyükannesi onu nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu.

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve aynada kendime bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bu adam benden gerçekten hoşlanıyordu. Bunu düşünmek bile korkutucuydu. Çok yakında benim bir baş belası olduğumu görecekti. Dün bunu yeterince anlamamış mıydı? Sorunlarla dolu bir gün olmuştu.

Uzanıp saçımdan bir tutam aldım ve parmağıma doladım. Güzel saçlarım vardı. Büyükannem ben küçükken saçlarımı hep çok severdi. Saç telini bırakarak önce dudaklarıma, sonra yanaklarıma dokundum ve burnumu inceledim. Kusurları görüyordum ama başka kimsenin benim kadar yakından bakmadığını da biliyordum. Annemin bu yaşta bana benzeyip benzemediğini merak ettim. Elimdeki fotoğrafta benden daha yaşlıydı ama benzerlikler vardı. Hayır, onu düşünmeyecektim. O benim annem değildi, hatta annem bile değildi. Büyükannemdi.

Elimi tekrar yanıma bırakarak giyecek bir şeyler bulmak için arkamı döndüm. Görünüşe göre bu randevu gerçekleşiyordu ve en azından güzel görünmek istiyordum. Büyükannesini buraya getirip büyükannemle oturtmak için çok çaba sarf etmişti. Kısa bir şeyler giyecektim. Ama çok kısa değil. Büyükannesinin benim bir aşüfte olduğumu düşünmesini istemedim.

Telefonum çaldı.

Nasıldım?

Amory'nin bana attığı tek mesaj buydu. Dudağımı ısırarak gülümsedim.

Sundress

kısa, ve topuklar
yüksek.

Gönder'e bastım ve noktaların görünmesini bekledim.

Tanrım, Maeme'yi
seviyorum

İçimden bir kahkaha yükseldi ve telefonu bir süre daha elimde tuttuktan sonra yere bırakıp o adamın kalbini çarptırmak için elimden geleni yapmaya koyuldum.

• ON İKİ -

"Bu çok saçma olurdu. Sana bir araba alacaktım. Tercihin nedir?"

SEBASTIAN

Vay anasını.

Buna hazırlıklı değildim.

Tanrım, sütyen bile giyiyor muydu?

Kendime büyükannemin o evde olduğunu ve ereksiyon halindeyken içeri giremeyeceğimi hatırlattım. Ama kahretsin. Bacakları sonsuz görünüyordu ve o memeler... Lanet olsun.

"Vay canına," dedim uzunca bir süre sessizce onunla göz göze geldikten sonra. "Çok güzelsin."

Yanaklarına hafif bir kızarıklık dokundu ve çenemin içini sertçe ısırarak kendime geldim. Bu gerçek bir kızarma değildi. Bu gerçek bir randevu değildi. Ve bu kadın görüldüğü gibi biri değildi.

Siyah ve gümüş rengi elbise göğüslerini ve küçük belini sarıyor, ardından kışını birkaç santim geçecek şekilde genişliyordu. Topuklu ayakkabılar bu bacaklarla birleştğinde bir erkeği terletmeye yetiyordu.

Kendine gel! Yine bakıyordum.

"Teşekkürler," dedi. "Sen de dudak uçuklatan birisin." Sonra arkasına baktı. "Gidip veda etmek ister misin? Maame'niz şu anda büyükannemin tüm dikkatini üzerine toplamış durumda. Bölmemiz gerektiğinden emin değilim."

Elimi uzattım. "O zaman yapmayız," dedim.

Avucunu benimkinin üzerine koydu ve sonra yıkık dökük verandaya çıktı. O topuklularla iki bacağını da kırmasını istemedim, bu yüzden çatlak kaldırıma güvenli bir şekilde çıkana kadar ona tutundum.

"Maame'yi büyükannemle kalması için gönderdiğine inanamıyorum."

Ona baktım ve sırttım. "Çok mutlu oldu. Sana halledeceğimi söylemiştim."

Parlak pembe dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Şey, sanırım bunu beklemiyordum. Hallederim dediğinde babamı kastettiğini düşündüm.

Ve

Miller'a gitti bile."

Büyükanneyle beş dakika kalması için babasına güvenmezdim.

Başımı salladım. "Hayır, onunla dün gece tanıştım," diye cevap verdim.

Bakışlarını çimlere indirdi. "Evet," diye cevap verdi.

Araba yoluna varmadan hemen önce yükselen kırık betonun üzerinden geçerken onu desteklemek için dirseğinden tuttum. Bana küçük bir gülümseme verdi ama ifadesindeki utangaçlık kafamı karıştırdı. Bu da rolün bir parçası mıydı?

Yolcu tarafına ulaştığımızda kapıyı onun için açtım. Kısa elbisesi kalçalarını daha da yukarı çekiyordu ve gözlerim açıkta kalan altın tenine gereğinden uzun süre kilitlendi. Kapıyı kapattıktan sonra sürücü tarafına geçerken zihinsel olarak kendimi azarladım. Briar fikrimde bana yardım etmişti ve oldukça iyi bir fikirdi. Bu randevu onu kazanacaktı ve ben de onun hayatına girecektim. Sırlarıyla güvende olacaktım. Umarım.

"Ne kadar açsın?" İçeri girdiğimde sordum.

"Pek sayılmaz. Yani planınız buysa şimdi yiyebilirim ama değilse bekleyebilirim."

Kıkırdadım. "Tekrar deneyeyim. En son ne zaman yemek yedin?"

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Bir saat önce biraz turta yedim." *Mükemmeldi.*

"Tamam o zaman. Sonra ye."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Garaj yolundan geri geri çıktım. "En iyisi sana göstereyim."

"Neden? Bunu açıklamak zor mu?" Sesindeki tereddütlü tını eğleneliydi.

Gözlerimi ona diktim. "*Bana güvenebileceğin konusunu* kapattığımızı sanıyordum." Çıplak bir omzunu kaldırdı. "Bu devam eden bir çalışma."

Duymak istediğim şey bu değildi. "Ciddi misin? Dünden sonra hâlâ benden emin değil misin?"

Koltuğa yaslanmış, rahatlıyordu ve kucağına bakarsam çıplak kalçalarını göreceğimi biliyordum ama bunu yapmayı reddettiler.

"Oldukça beyaz bir geceydi," diye yanıtladı. "Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydin. O halde neden tüm iyi niyetimi Amory Blaine potasına atmaya hazır olmadığımı anlıyorsunuz."

Güldüm. Kendimi tutamadım. O komikti. Seksi, zeki, meydan okuyan, ilginç ve güvenilmez biri idi. Hayatta bazı adaletsiz şeyler yaşamıştım, ama bu pastayı alabilirdi. Ben Oakley'e aşıkken, o Wilder'a aşıkken bile. Bu onu geçti. Birincisi, gençtim ve geriye dönüp baktığımda bunun aşk olduğunu düşünmüyordum. Şehvet ve saygıydı.

bekaretini almıştı, bu yüzden kendimi biraz sahiplenmiş hissediyordum. Ama evlilik bir hata olurdu.

Bu kız Oakley'nin sahip olduğu her şeye ve daha fazlasına sahipti. Anlayışlıydı, başka bir adama aşık değildi ve tam bir ukalaydı.

"Büyükanne elmalı turtayı beğendi mi?" Konuyu değiştirerek sordum.

Başını salladı. "Ah, evet. Maeme'ine ne kadar iyi olduğu konusunda övünüyordu."

Büyükanne olduğu için ona Maeme dediğimizi sanıyordu. Çoğu insan öyle sanırdı. Ama onun adı aslında Maeme'ydi ve o benim büyükanne değildi. King'in büyükannesiydi. Ama ailenin en büyüğüydü ve kimse ona karşı çıkmadı. Babam bile.

Onu düzeltmedim.

"Güzel," diye cevap verdim.

Kuzeye döndüğümü görünce "Kasabadan ayrılıyor muyuz?" diye sordu. "Çok uzak değil," diye garanti verdim.

"Bu bir güven testi, değil mi? Beni ormana götüreceksin ve korkup korkmayacağımı göreceksin."

Sırıttım. "Hayır, ama kulağa eğlenceli geliyor."

Gözlerini devirdi ve koltuğunda kaydı. Gözlerim kendi isteğiyle kucağına düştü ve bakışlarımı o güzel kalçalardan ayırarak yanağımın içini tekrar ısırdım.

"Doğum günün ne zaman?" Ağzımdan kaçırdım. "Yakında yirmi bir yaşına gireceğini söylemiştin." Bu cevabı biliyordum ama dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

"28 Ekim. Neden? Evime pasta falan getirtmeyeceksin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu çok saçma olur. Sana bir araba alacaktım. Tercihler?"

"Bu bir şaka olsa iyi olur," diye uyardı, sesi gerçekten kızgın geliyordu.

Ona baktım. "Neden? Ne yapacaksın? Beni ezip geçer miydin?" "Belki! Beni kışkırtma."

"Sakin ol, Ace. Sana araba almayacağım. Ama pasta istersen bir telefon edebilirim."

Rahat bir nefes aldı. "Dünden sonra seninle ilgili neye inanacağımı bilemiyorum."

Evet, babam ona bir araba almam gerektiğine karar vermedikçe bunu yapmazdım. Aslında böyle bir şey olsaydı, bunu yapan o olurdu.

Telefonu çaldı ve hızla çantasından çıkardı. Onu izlememeye çalıştım ve mesajda ne yazdığını yakında göreceğimi biliyordum. Ona gelen tüm mesajlar ve aramalar artık benim telefonuma gönderiliyordu. Wilder bana casus yazılımı telefonuna nasıl yükleyeceğimin bilgisini göndermişti ve ben de dün banyoda büyükannesiyile uğraşırken bunu yapmıştım.

Kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını salladı ama hemen ekranı kapattı ve telefonu çantasına geri koydu. Pekâlâ, bu tuhaftı ve muhtemelen bir ipucuydu. Kesinlikle gerçek bir randevu olmadığını ve bu gecenin gerçek bir romantizm olmadığını hatırlatıyordu.

Elma bahçesi ilerideydi ve oraya vardığımızda telefonumu kontrol edebilirdim. Babama iletmem gereken bir şey olup olmadığına bakabilirdim. Direksiyonu çok sıkı tuttuğumu fark ettim ve kendimi rahatlattım.

"Elma bahçesine mi gidiyoruz?" -ben arabayı yavaşlatıp ıssız otoparka dönerken gözlerini camdan dışarı dikmişti-.

"Evet. Gece toplama zamanı. Hafta içi kapalılar ama bizim için bir istisna yaptılar," diye açıkladım.

"Geceleri elma toplayabiliyor musun?" diye sordu. Gülümsemesi ay ışığında gözlerini parlatıyordu.

"Şuraya bak. Işıkları görüyor musun? Her sıra aydınlatılmış ve"-arkasına uzandım ve ona vermek için bir el feneri çıkardım-"Ekstra aydınlatma istersin diye bunu getirdim."

Benden aldı, sonra kapı koluna uzandı.

"Bekle, bunları da giymek isteyebilirsin," diye ekledim, Briar'dan ödünç aldığım yağmur botlarını alarak. "Sanırım sana olurlar. Bedenini tahmin ettim." Briar'ınki gibi onun ayakları da küçüktü, bu yüzden bunun işe yarayacağını düşündüm. Olmazsa Maeme'den aldığım iki numara büyüğü vardı.

Önce onlara, sonra bana baktı. "Her şeyi düşünmüşsün," dedi ve topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğildi.

Neredeyse bunları bana vermesini isteyecektim ki akşam yemeğine geçtiğimizde tekrar takabilsin, ama bana ne yaptığımı unutturdukları için muhtemelen bizimle gelmemeleri en iyisiydi.

"Mükemmel uyum," dedi ve arabadan inmek için döndü.

Pürüzsüz, yuvarlak bir popo yanağını zar zor örten parlak gümüş külotun parlaması, ben de dışarı çıkmak için dönerken zihinsel olarak küfretmeme neden oldu. Kızının neye benzediğini bilmeme gerek yoktu. O küçük bakıştan dünya standartlarında olduğu anlaşıyordu.

El fenerinin tıkırtısı bana lanet metni kontrol etmek için dışarı çıkmadığımı hatırlattı. Bacaklarına ve kışına bakmakla meşguldüm. Kahretsin.

• ON ÜÇ -

"O zaman yanlış adamlarla çıkıyorsun."

ROYAL

Bu bir peri masalının içine girmek gibiydi. Yerdeki ışıklandırma, kırmızı elmalarla dolu ağaçları sıcak bir parlaklıkla aydınlatıyordu. Çok parlak değildi ama ne topladığımızı görmemize yetiyordu. Daha önce hiç elma toplamamıştım. Arkadaşlarımın sonbaharda bundan bahsettiğini duymuştum ama daha önce hiç yapmamıştım. Bu konuda sersemlemiş gibi davranmamaya çalışmak zordu.

Parmak uçlarımda durarak daldan almak için parlak bir taneye uzandım ve dengemi kaybederek neredeyse öne düşüyordum. Amory arkamdan o kadar yaklaştı ki, benden çok daha büyük olan bedeninin sıcaklığını hissedebildim ve bu ürpermeme neden oldu.

"Bunun gibi," dedi eli elmayı tutarken, sonra kolayca koparmadan önce bükü. "Çevir ve çek." Elmayı sağlam saplarından tuttuğum beyaz kâğıt torbaya bırakmak için üzerime eğildiğinde nefesi kulağımda s ı c a k t ı .

Henüz sesime güvenmiyordum çünkü onun kişisel alanında olması kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyordu. Onun yerine başımı salladım. Uzaklaştığında dönüp onu kendime çekmek istedim. Elbette bunu yapmazdım ama hayalimde canlanan sahne bu fikirle iyi vakit geçiriyordu.

"Az ileride durağımız var. Yeterince var mı, yoksa bir çanta daha doldurmak ister misin?" diye sordu.

Ağaç sırasına baktım ve sonunun şu an bulunduğumuz yerden daha aydınlık olduğunu gördüm. Orada bizi durduracak olan şey neydi?

Merakla çantayı elime aldım. "Bunlar harika."

Eli belime dokundu ve ben alt dudağımı ısırdım, böyle devam ederse ağzımdan kaçacak olan sesi tuttum.

"Orada ne var?" Olduğum kadar etkilenmiş görünmediğimi umarak ona sordum.

"Akşam yemeği," diye yanıtladı.

Başımı çevirdim ve ona baktım. "Akşam yemeği mi? Nasıl? Şu anda

bir elma bahçesinin ortasında."

Ağzının köşesi yavaşça yukarı kalktı. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Bu benim ilk randevum değildi. Büyükanнем on yedi yaşında biriyle çıkmama izin verdiğinden beri pek çok kez çıkmıştım. Ancak bu, şimdiye kadar bir erkeğin benim için yaptığı en eşsiz, romantik ve iyi planlanmış şeydi. Gerçi ileride, saatler önce bıraktığı için soğumuş bir poşet fast food ile bir battaniye olabilirdi ama nedense bundan şüpheliydim. Amory yaptığı her şeyde titizdi. Beni takip etmesi de buna dahildi. Buna karşı neden bu kadar çok mücadele ettiğimi sorgulamaya başlamıştım.

Ondan hoşlanıyordum ve onunla birlikte oldukça bu hoşlanma sevgiye dönüşüyordu. Belki de şehvani duygulara daha yakındı çünkü adam her şeye sahipti. Her neyse, onu kendimden uzaklaştırmak için bir neden göremiyordum. Ev hayatıma bir göz attığında kaçıp gitmemiştii. Babamı hapisten bile çıkarmıştı.

"Ne düşünüyorsun? Sessizleştin." Sesi hafif boğuktu.

"Eğer cazibe olimpik bir spor olsaydı, altın madalyayı alırdın."

Derin ve yumuşak kahkahası tüylerimi diken diken etti. Oh, evet, beni etkilemeye başlamıştı. Artık bundan kaçış yoktu. Burada olmak istiyordum. Onu istiyordum. Merce'yi hiç böyle istememiştim. Onu düşünmek ruh halimi biraz bozdu. Arabadayken bana mesaj atmış, beni özlediğini ve görmek istediğini söylemişti. Profesör Brereton'a benden bahseden kişinin o olmadığına hâlâ ikna olmamıştım.

Açıklığa adım attık. Durdum, her şeyi kavradım ve içimden bir nefes kaçtı. Yerde ne bir battaniye ne de yiyecek dolu bir torba vardı. Bunun yerine, iki sandalyeli küçük bir masa, yanan bir mum ve her iki yanında yemeklerimiz olduğunu tahmin ettiğim iki gümüş kubbe vardı. Etrafını çevreleyen ağaçlar parıldayan ışıklarla doluydu ve tüm düzene büyülü bir hava veriyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Umarım İtalyanca seviyorsundur. En güvenli seçeneğin bu olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. Ne yememi isterse severdim. Bu... bu inanılmazdı.

"Nasıl..." Durakladım, şaşkınlıkla başımı salladım. "Bütün bunları nasıl yaptın?"

"Birkaç telefon görüşmesi yaptım," diye basitçe cevap verdi, sanki bunu yapmak kolaymış gibi.

"Birkaç telefon görüşmesi mi yaptın?" Kulağa ne kadar saçma geldiğine gülümseyerek sordum.

Birkaç telefon görüşmesinden fazlasını yapmıştı. Bunun için çok zaman ve para harcamıştı.

"İştahım açıldı," dedi ve beni solumdaki sandalyeye doğru götürdü.

Onu çıkarışını izledim, sonra oturmam için başıyla işaret etti.

Kıpırdamadım, öylece durdum, her şeyi içime çektim. Onu. Tüm bu anı.

Kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

Dudaklarımı yaladım, sonra güldüm. "Yok bir şey. Ben sadece... hepsi bu..." Duraksayarak bunu söylemenin doğru yolunu bulmaya çalıştım. "Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Bana ukala bir sırıtış fırlattı. "O zaman yanlış erkeklerle çıkıyorsun."

"Çocuklar," diyerek yanlarına gittim ve oturdum. "Ben yanlış erkeklerle çıkıyorum. çocuklar."

Sandalyemi içeri itti, sonra kulağıma doğru eğildi. "Bunu değiştirelim."

Nefesimi içime çektim ve onun temiz kokusunu içime çektim. Nane ve baharat. Her neyse, başımı göğsüne gömüp orada kalabilmeyi diledim.

Amory önümdeki kubbeyi kaldırarak bir makarna tabağı çıkardı; adını bilmiyordum ama kremamsı bir görüntüsü vardı ve nefis kokuyordu.

"Spaghetti alla carbonara," dedi bana. "En sevdiklerimden biridir."

Kubbeyi yanımdaki çimenlerin üzerine bıraktı, sonra etrafımda dolaşarak karşımdaki sandalyeye oturdu. Aramızdaki küçük mum, onu akşam esintisinden koruyan kristal bir tutucunun içindeydi. Yardım almış olmalıydı. Çok uzun süredir yanmıyordu ve buz ve bir şişe şarapla dolu gümüş kova açıkça soğutulmuştu ama buz erimemişti. Etrafımıza bakındım, birinin ben görmeden ya da duymadan buraya nasıl gelmiş olabileceğini araştırdım. Söyleyebileceğim tek seçenek, arazinin diğer tarafından gelmiş olmalarıydı. Karanlık olduğu için göremiyordum ama o tarafta bir yol ya da bina olduğunu tahmin ettim.

Uzanıp üzerinde keten bir peçete olan uzun, dar bir tabak aldı ve bezi kaldırarak ekmeği yağla birlikte ortaya çıkardı, sonra da aramıza koydu.

"Ben şarap içen biri değilim," dedi bana. "Ama Minna bana beyaz şarabın en iyi seçim olacağını söyledi." Kovadan bir şarap çıkardı ve ona baktı. "Frascati. İyi olduğuna eminim. En iyi şarapları eşleştirme konusunda mükemmeldir."

yiyeceklerle."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beyaz şaraptı ve muhtemelen bir servete mal olmuştu.

"Minna kim?" Kıskanç bir kadın gibi görünmemeye çalışarak sordum.

Önümdeki şarap kadehini aldı ve doldurmaya başladı. "Minna bizim aşçımızdır. Çok uzun zamandır ailemle birlikte çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse, Meksika onun uzmanlık alanı ama bu akşam için İtalyan yemeğinin daha iyi bir seçenek olduğu konusunda benimle hemfikir oldu."

Bir aşçısı vardı. Tabii ki vardı. Babası üniversitenin futbol stadyumunu inşa etmişti. Muhtemelen evinde bütün bir personel vardı.

Bana kadehimi uzatırken "Harika kokuyor," dedim. "O en iyisi," diye cevap verdi ve şarabını doldurdu.

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve tadına baktım. Oh, evet, bu pahalıydı. Daha önce tattığım hiçbir şarap bu kadar yumuşak içilmemişti.

"İyi mi?" diye sordu.

Kıkırdadım ve başımı sallayarak bardağı yere bıraktım. "Doğru kelime değil. Şişenin tamamını içebilirim." İçeceğimden değil. Bir bardak benim limitim olacaktı.

Sırıtarak ekmeğe uzandı, bir parça kopardı ve baharatlı yağa batırdıktan sonra bana uzattı. "Bunu sıfırdan yapıyor. Hem ekmeği hem de yağı."

Hayatımda bir Minna'ya ihtiyacım vardı. Ondan aldım. "Eğer bunu yerken beni izlersen, tadını doğru düzgün çıkaramam."

Bir parça daha kopardı ve ağzına atıp bir ısırık almadan önce sosa batırdı. Çiğnerken çenesini ve boynundaki kasların esneme şeklini izledim. Tanrım, buna bakmak çok güzeldi.

Ona aval aval baktığımı fark ederek hızla tabağıma baktım ve yüzümün ısındığını hissederek ekmeğimden bir ısırık aldım. Bu adamla boy ölçüşemeyecek durumdaydım. Benim başa çıkamayacağım kadar dünyevi, seksi ve sofistikeydi. Her şeyi berbat edecektim. Beni asla insan içine çıkaramayacaktı.

"Rahatla, Royal. Sadece sen ve ben varız. Seni geren her neyse, onu düşünmeyi bırak. Yemeğin tadını çıkarın," dedi bana.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Özür dilerim. Deneyeceğim."

Çatalını eline aldı ve erişteyi çevirdi. "En sevdiğin müzik türü nedir?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım. "Ne?" Gözlerinde meraklı bir parıltı belirdi. "İyi. Ama güleceksin."

"Asla."

Bir süre ona baktım. "Klasik taşra," diye itiraf ettim. "Bunda yanlış olan ne? George Strait bir kraldır."

Başımı salladım. "Hayır. *Klasik* country. George Jones, Waylon Jennings, Johnny Cash, Loretta Lynn, Willie Nelson, Hank Williams Senior gibi, Junior değil."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, *klasik*, klasik," dedi. "Ve neredeyse yirmi bir yaşındasın. Bunu beklemiyordum."

"Büyükannem hepsini sever. En az yüz tane albümü vardır. Ben onları dinleyerek büyüdüm. Yaşlanana kadar başka müzik duymadım. Ne zaman 'You Ain't Woman Enough' şarkısını duysam, büyükannemin mutfakta tahta kaşığına tutup şarkıyı kendi yazdığı gibi söylediğini görürüm."

Yüzümde gerçek bir gülümsemenin yayıldığını hissederken, omuzlarımın artık gergin olmadığını ve özgüven eksikliğimle mücadele etmediğimi fark ettim. Amory bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Sanki beni tanımamış ya da kafası karışmış gibiydi. Bu beni güldürdü.

"Ne?" Eğlenerek sordum.

Bakışları yumuşadı. "Yok bir şey. Sadece seni dinlemeyi seviyorum. Hayatını dinlemek."

Bu adam beni diğerleri için mahvedecekti.

• ON DÖRT -

"Hayat bir peri masalı değildir, Royal."

SEBASTIAN

Babam planını uygulamaya koyarken bunu düşünmemişti. Beni ele geçirmiş ve ipe bağlı bir kukla gibi kullanmıştı. İşe yaramıştı. Royal'in şu anda bana bakışına bakılırsa, bir şeyler hissediyordu. Ve bu hoşuma gitmişti. Bunu istiyordum. Ama her şeyin manipüle edildiğini bilmek, bunun gerçek olmadığı anlamına geliyordu. Bana karşı hissettiğini sandığı şey her neyse, babam ona kaşıkla yedirdiği içindi.

Akşam yemeği eğlenceliydi. Kendimi onun gülüşünden keyif alırken buldum, bana gülümsediğinde göğsümde sıcak bir bok hissettim. Ailenin onun hakkında haklı olduğundan pek emin değildim. Bir gerçekler vardı, bir de spekülasyonlar. Bizim uygun gördüğümüz şeyler. Ama onu tanımıyorlardı. Oturup büyükannesi hakkında konuşmasını ya da çocukluk hikayelerini anlatmasını dinlememişlerdi. O bir dolandırıcıydı, üçkağıtçıydı, nasıl adlandırırsanız adlandırın, ama bu şekilde hayatta kalmıştı. Buna saygı duyabilirdim. Ben çok daha kötülerini yapmışım.

Yolumuzun önünden bir tavşan geçtiğinde bir çığlık attı ve sıçradı. Kolumu omuzlarına atarak onu kendime doğru çektim.

"Sakin ol, Ace. O sadece bir tavşan. Son baktığımda buralarda öldürücü değillerdi," diye takıldım.

"Asla bilemezsin."

Bir telefon çalmaya başladı ve benim olmadığını biliyordum. Son mesajını hiç okumamıştım ve o ana kadar hepsini unutmuştum. Üzerimde böyle bir etkisi vardı. Sadece biz olmuştuk. Art niyet yoktu.

Durdu, elini çantasına attı ve telefonu çıkardı. Ekranda *Miller's* yazıyordu. Babasının sık sık gittiği bir bardı.

"Alo?" dedi.

Benim adımlarımın onunkilerden çok daha uzun olduğunu fark etmeden, sanki aramızda mesafe açmak istercesine hızla arabaya doğru yürümeye başladı.

"Şimdiden mi? Tanrım, Glenn, ne kadar içti?" diye sordu, sesi sinirli çıkıyordu.

Saat 10'u geçiyordu ve sarhoş babasını çağırıyordu.

aradım. O herifi sevmezdim ama düzenli olarak nelerle uğraştığını duymak beni ondan nefret etmenin eşiğine getirmişti. Görünüşe göre barmenle ilk isimleriyle konuşuyordu.

"Ben yokum. Önce eve gidip arabamı almam gerekecek." Durakladı. "Lütfen polisleri arama Glenn. Bunu tekrar kaldıramam."

İçini çektikten sonra ona teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı.

"Özür dilerim," diye başladı bana bakmak için geri döndüğünde.

Önceden mutlu olan yüzündeki acılı ifade beni çok kızdırdı. Lanet olsun o pislige.

"Özür dilemene gerek yok," dedim ona.

Alt dudağını çiğneyerek başını salladı ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Her ne kadar kolumu ona dolayarak bana yaslanmasını istesem de, bu muhtemelen beni aptalca bir şey yapmaktan kurtarıyordu. Onu arabamın kenarına sıkıştırmak ve parmaklarımı külotunun içine sokana kadar o kısa elbiseyi yukarı çekmek gibi.

Hayır. Bunu düşünme.

Dakikalar içinde arabadaydık ve o yağmur botlarını çıkarıp topuklu ayakkabılarını giymeye başlarken ben onun evine geri dönerken yola dikkat etmek için elimden geleni yaptım. Dokunamadığım tüm o ten. Benimle alay ediyordu. Evet, bunun en iyisi olup olmadığı umurunda değildi. Geceyi istediğimden önce bitirdiği için o orospu çocuğundan nefret ediyordum.

Dönüş yolunun çoğunda sessizdi ve vücudunu tutuş şeklinden gergin olduğunu anlayabiliyordum. Daha fazla direnemeyerek uzandım ve yumruk yaptığı ellerinden birini aldım, sonra ters çevirdim. Başparmağımla parmaklarını okşadım, o da gevşedi, tırnaklarını avucuna bastırmayana kadar yavaşça açıldı.

Ona baktım, elini ovuşturmamı izliyordu. Parmaklarımı elinin üst kısmından avucunun dibine kadar gezdirdim, sonra tekrar yukarı çıktım ve bu şekilde devam ettim. Nefesinin kesilme sesi sikimin yeniden sertleşmesine neden oldu. Eminim boşalırken sesi muhteşem geliyordu.

"Daha iyi misin?" Ona sordum.

Başını salladı. "Evet," diye fısıltıyla cevap verdi.

"Onu almaya seninle geleceğim," dedim.

Başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Hayır. Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin. Sorun değil, gerçekten."

Doğruca oraya giderdim ama bu arabanın arkasına sığmıyordu. O

Benimle istediği kadar tartışabilirdi ama Miller'a onunla gidecektim. Çoğunlukla onunla tek başına uğraşmasını dışunmekten nefret ettiğim için, ama aynı zamanda onun o bara bu şekilde giyinmiş olarak girmesi dışuncesi de ruh halime yardımcı olmuyordu.

"İstiyorum," dedim

ona. "Ben

istemiyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Benden bu kadar çabuk kurtulmaya hazır mısın?"

Dudaklarına hüznölü bir gülümseme değdi. "Hayır, öyle değil. Keşke..." İ ekti. "Akşamın tadını ıkarıyordum. Sarhoş babamı barda bir pislik gibi davranırken görmenle sona ermesini istemiyorum."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve elini tuttum. "Hayat bir peri masalı değil, Royal. Hepimiz gerçek sorunlarla uğraşıyoruz. Seninkinin neye benzediğini gördüğümde kaçmayacağım."

Sanki bana ihtiyacı varmış gibi parmakları elimin etrafında kıvrılırken başını koltuğa yasladı. Bu küçük hareket içimde garip bir tepkiyi tetikledi. Bunu tanıımıyordum ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Bunu etiketlemek için dışünebildiğim en yakın tanım *zevkti*, ama bu yeterince güçlü değildi. Tehlikeli bir yanı vardı. Sanki ruhumda uyuyan bir yırtıcı hayvan ilk kez uyanmış ve şu anda doyuma ulaşmış gibiydi.

Ama öyle olmadığında ne olacaktı?

• ON BEŞ -

"Nefes alamıyor!"

ROYAL

Sadece benimle gelmeye kararlı değildi, aynı zamanda Bug'ı da o kullanıyordu. Babamı bu şekilde görmesinden bu kadar rahatsız olmasaydım, çizdiği resme gülerdim. Uzun bedeni ve geniş omuzları büyükannemin Volkswagen Bug'ının direksiyonunda oturuyor.

Bara gitmek üzere bu arabayla yola çıkmadan önce Amory, büyükannem ilaçlarını içip uyuduğu için Maeme'yi eve gitmeye ikna etmişti. Ona doğru dürüst teşekkür etmek ve akşamın nasıl geçtiğini sormak yerine aceleyle gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Büyükannemle kalmak için çok nazik davranmıştı. Ona bir teşekkür kartı gönderebilmek için adresini almam gerekiyordu.

"Burası mı?" Amory, Miller's Bar'ın önünde yavaşlarken sordu.

"Evet," dedim ona. "Arka kapıya doğru çek. Normalde onu orada tutarlar, böylece benim ona ulaşmam daha kolay olur."

Amory başını salladı ama çenesi sıkıca kenetlenmişti. Sadece daha fazla göze çarpmakla kalmıyor, boynundaki damarlar da belirginleşiyordu. Bu görüntüyü yok etmek istiyordum ama yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Babamın bunu yapmasını onaylamıyordu. Ben de onaylamıyordum ama hayat böyleydi. Onu durduramazdım. Arabayı durdurduğu anda kemerimi çözmüştüm bile. Dışarı fırlamak ve bara ilk ben gitmek için kapıyı açtım. Arabada kalıp kalmayacağından emin değildim.

Umarım kalırdı. Babam iyi bir sarhoş değildi. Benim hakkımda atıp tutmaya karar verirse, Amory'nin onu duymasını istemiyordum. Bu Miller'daki barmenlerin birden fazla kez içtiği kadar kötüydü.

Kapı açıldı ve genç barmenlerden biri olan Glenn dışarı çıktı, tökezleyip küfrederken babamın kolunu sıkıca tuttu.

"Senden yardım istemiyorum!" diye bağırdı.

Glenn onu görmezden geldi, yanımdan geçip arabaya ve arabadan indiğini duyduğum Amory'ye baktı. Geri dönüp içeride beklemesini istemedim çünkü bunun bir yararı olmazdı. Burada ne kadar uzun süre kalırsam, babamın bir şeyler yapma ya da söyleme şansı o kadar artacaktı.

"Hadi eve gidelim baba," dedim, diğer kolunu tutmak için uzandım ve

Glenn'i rahatlatmak.

"Buraya normalden daha erken geldi," dedi Glenn. "Ona göz kulak olmaya çalıştım ama kolay biri değil."

Glenn'in hatası değildi. Hizmet etmesi gereken bir bar dolusu insan vardı ve babamın bekçisi değildi.

"Sorun yok," diye onu temin ettim. Glenn o kadar emin görünmüyordu.

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes!" Babam bana hırladı. "Bin şu lanet arabaya ve beni eve götür, seni işe yaramaz sürtüğ. Şu haline bak, bir fahişe gibi giyinmişsin. Tıpkı annenle tanıştığımda olduğu gibi görünüyorsun ve o da bir fahişe."

Amory'yi arkamda hissettim ve arabaya doğru ilerlemeye başlaması için babamın kolunu çekmeden önce derin bir nefes aldım.

"Hepsini daha önce duydum baba. Gidelim," diye cevap verdim sakince.

Nefret dolu sözlerini duymanın utancı, Amory orada durmuş dinlerken çok ağırdı. Buna karşı bağışıklığım olduğunu düşünmüştüm ama bu kez midemde oluşan hasta düğüm bana öyle olmadığımı söyledi.

Babam beni itti ve hala giydiğim topuklu ayakkabılar yüzünden tökezledim. Normalde onun agresifliğiyle sorunsuz bir şekilde başa çıkabilirdim ama bu gece buna uygun giyinmemiştim.

"Oha," dedi Amory, babama ters ters bakarken beni sabitlemek için belimden tutarak.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Sorun yok."

Amory beni bırakırken bana bakmadı bile, sonra babamın diğer kolunu yakaladı ve bu kez öne düşen o olacak kadar sert bir şekilde sarsıldı. Amory onu kolundan tuttuğu gibi arabaya taşırken babamın kolu elimden kurtuldu.

Babam küfretmeye ve acı içinde ağlamaya başladı. Orada durmuş beni izleyen Glenn'e baktım. Bana kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı ve içeri dönmek için arkasını döndü.

Aceleyle arabaya gittim, kapıyı açtım ve onu yolcu koltuğuna oturttum.

"Koltuğu öne yatır," diye emretti Amory. "O arkaya gidiyor." "Kendi lanet arabamda arkaya oturma!" Babam ona söyledi.

"Bu gece var," diye cevap verdi Amory, sonra onu zorla arabaya itti ve yüzüstü koltuğa düştü.

Koltuğumu geri çekip onu küçük alana sıkıştırmadan önce babamın kendine gelmesini beklemedi. Sarhoş babamın eve dönüş yolunda söyleyeceği şeyler çok kötü olacaktı. Özellikle de şimdi yanımda getirdiğim biri tarafından bu şekilde idare edildiği için.

Amory bana daha yumuşak bir ses tonuyla, "Bin," dedi.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım ve acıma ya da tiksinti görmeyi bekledim. Bunun yerine, kahverengi gözlerindeki öfkeli parıltıdan tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Onu yatıştırmaya çalışmadım ama ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Oturdum ve kapıyı kapatmadan önce elbisemi düzeltmemi bekledi.

"O adam için bacaklarını açtığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Burada olmasının tek nedeni bu, değil mi? Büyükkannen bilse senden utanırdı." Konuşması alçak sesle ve her zamanki gibi tiksinti doluydu.

Sarhoşken bana karşı hissettiklerini saklamaya çalışmazdı. Annemin tüm suçları benim üzerime yıkıldı.

Hiçbir şey söylemedim ama dikkatimi önümdeki zayıf ışıklı otoparka verdim. Amory arabaya geri bindi ve ben gergin bir şekilde babamın bana ya da muhtemelen ona saldırmasını beklemeye devam ettim.

Amory dikiz aynasını arka koltuğa doğrultana kadar düzeltti. "Ona ya da onun hakkında bir kelime daha edersen bu arabayı kenara çeker, seni arabadan indirir ve o zavallı suratını dağıtırım."

Ona bakarak nefesimi içime çektim. Eminim şaka yapıyordu.

Babamdan tek kelime çıkmadı. Cevap olarak homurdandı. Eğer şanslıysam, biz eve varmadan bayılırdı.

Amory arabayı çalıştırıp vitesi boşa aldıktan sonra uzandı ve parmaklarının yumuşak fırçasıyla yumruğumu bir kez daha açmaya çalıştı. Midem içinde bulunduğu sıkı düğümden, böyle dokunulduğu için bir kez daha çılgınca çırpınmaya başladı. Basit, nazik ve güven verici, hepsi aynı anda.

Parmaklarımı açtım ve eli benimkinin üzerinde kaydı. Sonra parmaklarımızı birbirine geçirdi ve büyük elini sıkıca kavrayarak benimkinin üzerine kapattı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, bedenim rahatlamaya başladı. Onun eli benimkini tuttuğunda kendimi yalnız hissetmiyordum. Çaresizlik buharlaştı ve dünya üzerime sıçramaya hazır engellerle daha az dolu göründü. Durumun böyle olmadığını biliyordum. Yarın da bugün yaşadığım tüm sorunlarla ve daha fazlasıyla uyanacaktım ama şu anda onlardan korkmuyordum çünkü aramızda böyle bir bağ vardı.

Eve dönüş yolu sessizdi. Babamın horlamasını duymayı bekledim ama

hiç gelmedi. Arabayı garaj yoluna çekip Amory'nin eli benimkini bırakana kadar ağırlık yeniden ortaya çıkmadı. Babam hâlâ uyanıktı ve Amory gitmek üzereydi. Babam bunun bedelini bana ödetecekti.

Daha önce karşılaşmadığım bir şey değildi ama normalde onu kızdırmamaya çalışırdım. Bunun için artık çok geçti. Amory, Porsche garaj yolundan çekildiği anda arabayı boşaltmaya hazır olacak kadar iş yapmıştı.

Kapılarımızı aynı anda açtık. Dışarı çıktım, sonra koltuğumu öne çekip babamı almak için döndüm ama Amory çoktan kendi tarafına geçmiş ve babamı kabaca dışarı çıkarmıştı. Babam kırık kaldırırda sendeleyerek inerken yüzümü buruşturdum.

Topuklu ayakkabılarımla elimden geldiğince acele ettim, çatlaklardan herhangi birine takılmak istemiyordum ama daha da kötüye gitmeden ikisine ulaşmam gerekiyordu.

"Yardımanın için teşekkürler," dedim Amory'ye. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Babamın avuç içi gürültülü bir tokatla yüzüme değdiğinde ve tokadının tanıdık acısını hissettiğimde hatamı anladım. Bu, hazırlıklı olmam gereken şeylerden biriydi ama rutin farklı olduğu için oyundan çıkmıştım.

"Aptal bi-" diye başladı babam bana ters ters bakarak, ama Amory'nin eli boğazını o kadar sıkı kavriyordu ki, yüzü anında kıpkırmızı oldu.

"AMORY!" Babamı hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yerden kaldırırken haykırdım.

Nefes alamıyordu. Babamın gözleri yuvalarından fırlamıştı ve kalbim göğsüme o kadar sert çarpıyordu ki göğsümün yarılabileceğini düşündüm.

"DUR!" Yalvardım, kolunu tutup çektim ve babamı tuttuğu yerden kurtarmaya çalıştım.

Gitmesine izin vermiyordu. *Oh Tanrım.*

"AMORY!" Tekrar bağırdım. "BIRAKIN ONU!"

Amory bana baktı ve daha önce barın otoparkında gözlerinde gördüğüm o korkunç karanlık geri gelmişti.

Gözlerim yaşardı ve babamı bırakması için ona yalvardım. "Nefes alamıyor!"

Orada beni dinleyeceği anlamına geldiğini umduğum küçük bir titreşim vardı. Babam tekrar ayağa kaldırıldığında nefes nefese kaldığını duydum, ancak Amory onu henüz bırakmamıştı; babamın oksijen alabilmesi için tutuşunu yeterince gevşetmişti.

Gözlerini tekrar babama çevirdi. "Gitmene izin verdiğimde, o zavallı kıçını o eve sokup yatacaksın. Ona dokunma. Onunla konuşma. Ona doğru bakma. Eğer yaparsan, öğrenirim. Ve bir dahaki sefere, durmam."

Havada gerçek bir soğukluk olmamasına rağmen kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Sesindeki tekinsiz tını içime bir huzursuzluk çökmesine neden olmuştu. Şimdi gözlerinde gizlenen gölgeler ürkütücüydü.

Elini çekti ve babam bana bakmak için dönmeye başladığında Amory yüzünü tuttu ve onun yerine ona odaklanmak için geri çekti.

"Bakma," diye hatırlattı ona.

Titredim.

Amory yüzünü tutarak onu öne doğru çekti, sonra da eve doğru itti. Babam düşmemeyi başardı, ancak kendini düzeltmesi için birkaç adım atması gerekti.

Bunu buraya ben getirdim. Amory benim hatamdı. Böyle biri olduğunu bilseydim ya da o büyüleyici gülümsemesinin ardında bu tür davranışları olduğunu bilseydim, onunla hiçbir yere gitmezdim. Sonunda babamı öldürecek bir adamla çıkamazdım. Çünkü Amory'nin ona ne söylediğinin bir önemi yoktu. O burada olmadığında, ya tokat yerdim ya da sağa sola savrulurdum. Babam sarhoşken beni asla gerçekten incitmezdi. Sadece oram buram morarırdı ama boğularak öldürülmeyi hak etmiyordu.

Babam ön kapıya ulaştığında Amory'nin bakışları nihayet bana kaydı. Dudaklarımı yaladım ve omuzlarımı dikleştirdim. Yüzümden bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildim. Suçluluk, hayal kırıklığı ve öfke göğsümün içinde savaşıyordu.

"Lütfen git," dedim ona.

Bakışları yumuşadı ama ben zaten yeterince şey görmüştüm. Bu hayatımda yerim olan bir şey değildi. Desteğe ve anlayışa ihtiyacım vardı, acımasızlığa değil.

"Royal," diye başladı ama ben başımı salladım.

"Hayır! Gitmen gerek. Şimdi," diye bağırdım, arabasını işaret ederek.

Bir damla gözyaşı daha yüzümden aşağı yuvarlandı ve onları durduramadığım için nefret ettim. Bir an için hayatımda iyi bir şey bulduğumu düşünmüştüm. Belki de mutlu olacaktım. Yalnız değil. Aldanmamam gerektiğini bilmeliydim. Görünen tek şey dünyanın çirkinliğiydi.

Bana doğru bir adım attı, ben de geri çekildim.

"Amory," diye uyardım. "Arabana binip uzaklaşmanı istiyorum."

Arzuladığım her şey bir yangında yok olup giderken ve geride küllerden başka bir şey bırakmazken burada daha fazla durmak istemediğimden eve doğru yürüdüm. Ayak sesleri beni takip etmedi ve rahatlardım, ancak her uzaklaştığımda hayal kırıklığının katmanları kalınlaşıyor, onunla daha önce geçirdiğim büyülü zamanı acı verici bir pişmanlığa dönüştürüyordu.

• ON ALTI -

"Ateşli amcığı beceriyoruz. Onu sevmiyoruz. Sana kaç kere hatırlatmam gerekiyor?"

SEBASTIAN

Üçüncü dolu viski bardağımı doldurdum. Eve gitmemiştim ama onun yerine ahırlarda durmuştum. Atlar dışında binalar boştu. İçimde kükreyen boku uyuşturmayı umarak uzun bir yudumda içmek için dudaklarıma götürdüğümde kapı açıldı ve gözlerimi o yöne çevirdiğimde King'in içeri girdiğini, ardından da kardeşimin geldiğini gördüm. İçkimi bitirdim ve bara yaslandım.

"Jack'i su gibi içmenin sebebi ne?" Thatcher sordu.

King barın arkasına doğru yürürken sırtarak, "Bir tahminde bulunacağım ve onun beş-yedi yaşlarında, sarışın ve bilyardoda mükemmel olduğunu söyleyeceğim," dedi.

"Dancastle'lara sızmak için kullanmanız gereken kız mı?"

Bunu söyleme şeklini ve tarzını beğenmemiştim. Şişeyi kaptığım gibi, artık boş olan bardağıma biraz daha viski doldurdum.

King az önce doldurduğu şişeyi bana doğru uzatarak, "Lanet olsun, madem böyle içeceksin, en azından Jack'ten daha iyi bir şey iç," dedi.

Beş yüz dolarlık viski şişesine baktım. "Neden ziyan edeyim ki?" diye cevap verdim. "Keyif için içmiyorum ki."

Thatcher, "Haklı bir noktaya değindi," diye onayladı. "Bunu ona verme. Ama bana bir bardak doldur."

Kapı tekrar açıldı ve Wells küçük kardeşi Teller'la birlikte içeri girdi. Bu yaz yirmi yaşına basmıştı ama diğerlerimizin aksine henüz aile işlerine itilmemişti.

"Teller'ın burada ne işi var?" Ben sordum.

"Stellan ve Roland, Teller'ın bir karar verme zamanının geldiği konusunda bilgilendirildi. Ya bu işin bir parçasıdır ya da değildir," diye yanıtladı Thatcher.

Onlara kimin bilgi verdiğini sormama gerek yoktu. En tepeden gelmiş olmalı. Blaise Hughes aramayı yapmış, Roland'ın kararını

en küçük oğlunun normal bir öğrenci gibi üniversiteyi bitirmesine izin verdi.

Wells kardeşinin sırtına bir tokat attı. "Annesinin en iyi oğlunun ellerini kirletme zamanı gelmişti," dedi alaycı bir sırıtışla.

Teller her zaman annelerinin gözdesi olmuştu ve bu durum Wells'in canını sıkıyordu. Narsist kişiliği bunu pek kaldıramıyordu. Thatcher'ın aksine, annemin gözdesi olduğum gerçeği umurunda bile değildi.

"Sakin ol kardeşim. Kıskançlığın belli oluyor," dedi Teller ukala bir sırıtışla ve sonra bana, daha doğrusu bara doğru yürüdü.

Teller'ı severdim. Çocukken çok sinir bozucuydu, sürekli bizim işimize karışırdı ama Wells'i sevmeyi zorlaştıran tüm kötü özellikleri miras almış gibi görünmüyordu.

"Siktir git," diye karşılık verdi Wells ona. "En azından ben bir korkak olarak yetiştirilmedim."

"Bu saçmalıkla buraya gelmeseniz olmaz mı? Aile dramınızı evde yaşayın," dedi King ikisine de. Sesindeki kızgınlık çok açıktı.

"Üzgünüm," diye yanıtladı Teller. "Ondan biraz alabilir miyim?"

King viskiyi ona doğru uzattı. "İç bakalım, küçük Jones."

Thatcher bana bakarken başını Teller'a doğru salladı. "Biliyorsun, eğer istersen senin şu anki işini alabilir."

Kardeşıme baktım, burada ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Sarhoş olmaya gelmişim, böylece bu geceyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Royal'den kurtulmak istediğim için değil.

"Benimle uğraşmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum.

King arkamdan "Siktir," diye mırıldandı.

Thatcher bir kaşını kaldırdı. "Sen söyle."

"İş nedir?" Teller sordu ama ben ona bakmadım.

"Senin almayacağın bir tane," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Thatcher gözlerini Teller'a dikti. "Onun yaşına daha yakın. Bu daha mantıklı olurdu."

Bardağıma bara çarptım. Thatcher'ın dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı.

Lanet olası pislik.

"Onun yanına gitmeyecek," dedim ona.

Thatcher nadiren duyulan o derin, sadist sesi çıkararak kıkırdadı. "Tamam o zaman. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Saçmalık! Asla yardımcı olmuyorsun," diye tersledim.

Wells gözlerini devirerek, "Sebastian, lütfen bana gidip tekrar aşık olduğunu söyleme," dedi. "Tanrım, dostum, senin derdin ne? Ateşli amcığı beceriyoruz. Onu sevmiyoruz. Sana daha kaç kere hatırlatmam gerekiyor?"

Kendini beğenmiş yüzüne bakarken gözlerimi kısmıştım. Sanki bir bok biliyormuş gibi. "Ben aşık değilim. Ben hiç aşık olmadım. Ama Royal biraz karışık ve emin değilim..." Durakladım çünkü henüz masum olduğunu söylemiyordum. Onun masum olduğunu açıklamadan önce biraz daha araştırma yapmam gerekiyordu. "O farklı."

Wells güldü. "Oakley'e evlenme teklif ettiğinde ona aşık değil miydin?" diye suçladı.

Onun ilk aşkını elinden alan ben değildim; o kuzeni Wilder'dı. Wilder'dan yıllar sonra onunla çıkmış ve evlenme teklif etmişim. Ama artık bunun aşk olmadığını biliyordum.

"Hayır, gençtim ve ona karşı sahiplenici hissettim." Nedenini söylemedim. Bir ömür önce ona aşık olan o olsa bile bunu yüzüne vurmama gerek yoktu.

"Çünkü önce sen onun amını yaladın. O kirazı patlattın," dedi Thatcher bardağının kenarından hınzırca sırıtırken.

"Capri nerede?" Ona sordum. "Bir psikopat gibi onun başında nöbet tutman gerekmiyor mu?"

King arkamdan homurdandı.

"Bekaretini mi aldın?" Wells şaşırılmış bir ses tonuyla bana sordu. Bunu bana gerçekten soruyor muydu? Kimin umurundaydı ki?

Bir içki daha aldım.

"Wilder'ı kızdırmak mı istiyorsun? Bu konuyu aç. Gözlerinde o vahşi, öfkeli bakış belirecek ve sonra muhtemelen gidip karısının canına okuyacak ve ona şimdi kimin siktiğini hatırlatacak," dedi King kıkırdayarak.

Wells başını salladı. "Kahretsin, senden önce kaybettiğinden emindim. Tanrı biliyor ya, içine girmek için çok uğraştım. Azgın genç kıcıma biraz verseydi muhtemelen onu aldatmazdım. Şimdiye evli ve çocuklu olabilirdik."

Teller bir kahkaha attı. "Seninle asla evlenmezdi! Küçük bir çocuktum ve ben bile onun Wilder'ın peşinden nefes nefese koştuğunu görebiliyordum."

Thatcher yanıma geldi ve boş bardağını yanıma koydu. King'den bana baktı. "Haklısın. Capri'ye dönmem gerek."

Küçük jokeyimiz onu o kadar etkilemişti ki neredeyse bambaşka bir adam olmuştu. Neredeyse.

Geçen hafta, kazara Capri'nin koluna dokunduğu için ahır elimizin parmaklarından birini koparmıştı. Neyse ki King olaya müdahale etmiş ve Thatcher'ı Capri'nin böyle devam ederse çok üzüleceğine ikna etmişti. Yoksa muhtemelen adamın tüm elini alır ya da onu öldürür, adamı yavaşça parçalara ayırırdı. Hâlâ böyle bir şey olduğundan haberi yoktu.

"Bu gece alacağımızı söylediğin kızlar nerede?" Teller, Wells'e bakarak sordu.

Wells King'i işaret etti. "O buradayken olmaz. Kendilerini zincire vurmuş olanlar artık bu sürtükleri etraflarında istemiyorlar."

Jack şişesini aldım. Dikkatimi dağıtmak benim de işime yarayabilirdi. "Burada uzun süre kalacak mısın, King?" Sesimde hafif bir tizlik duyarak sordum.

"Hayır. Ben gidiyorum," diye cevap verdi ve viskisini bitirdi. Bitirdiğinde Thatcher'ın bardağının yanına koydu. "Gecenizin tadını çıkarın çocuklar."

Kapıdan çıkışını izledim.

Wells bana baktı. "Güz mü istiyorsun?" diye sordu.

Bir dakika düşündüm. Striptizci beni memnun etmek için her zaman istekliydi. Ama şimdi saçları yanlış renkteydi. Bana yapabileceği hiçbir şey çekici gelmiyordu. Sevişmek istiyordum ama düşündüğüm şey onun yüzü değildi.

"Hayır," diye cevap verdim sonunda. "Bu gece için uygun değilim. Ama Teller ondan hoşlanacaktır."

Wells iç çekti. "Bunu bana da yapmayın."

"Ne yapacaksın?" Kapıya doğru ilerlemeye başlamışken sordum. "Kafanı bir hatunun kışına sok."

"Sadece bu gece yorgunum," diye cevap verdim.

Ben odadan çıkarken "Saçmalık!" diye seslendi.

Cebimden telefonumu çıkarıp mesajlarıma baktım, sonra Royal'in bu akşamki mesajını hiç kontrol etmediğimi hatırladım. Onu bir iş olarak görmek giderek zorlaşıyordu ve beynim artık o söz konusu olduğunda bu şekilde çalışmıyordu.

Bana tüm mesajlarını ve aramalarını gönderen uygulamayı açtım.

Merce: Lütfen dur.

Beni görmezden
geliyorsun. Seni
özledim. Berbat
ettim.
Seni sevdiğimi
biliversun. Royal

Elim telefona sıkıca sarıldı ve yürümeyi bıraktım.

Bir sonraki mesaja geçtim; yine oydu, sadece otuz dakika önce. Onu aramıştı ama o da cevap vermemişti.

Merce: Eğer benimle
konuşursan, bunu
düzeltebiliriz. Biz.
Düşünecek
zamanım oldu ve
sensiz yaşayamam.

Royal cevap yazmamıştı.

Mesajlarıma geri döndüm ve bana gönderdiği son mesajı buldum. Neredeyse gülümseyecektim - ta ki gecemizin nasıl bittiğini hatırlayana kadar. O orospu çocuğunun yüzündeki hayatın tükenişini izlemek istemiştim. Ona isimler takmış, yanaklarındaki ışıltıyı almıştı. Gözlerindeki hüznü beni mahvetti. Buna sebep olan adamı sakat bırakma dürtüsü benim için bile endişe vericiydi. Daha önce hiç böyle tepki vermemiştim.

Bu gece
sınırların dışına
çıktım. Özür dilerim.
Sana söylediği
şeyler
acımasızcaydı ve
ben zaten
gergindim.
Sana vurduğunu
görünce kendimi
kurtardım. Durum

Lütfen beni affet.

Gönder tuşuna basmadan önce metni bir kez daha okudum. Bu bir yalandı. Yaptığımdan daha fazlasını yapmalıydım ama onun önünde değil. Özür dilememin gerçek nedeni buydu. O çok daha kötüsünü hak ediyordu ama kız bunu görmeyi hak etmiyordu.

Bana mesaj atmasını beklemiyordum. Yarın Atina'ya geri dönecektim ama onu görmek ya da onunla konuşmak için değil. Onu takip edecektim. Bu sefer düzgün bir şekilde. Fark etmeyeceği ya da şüphelenmeyeceği başka bir araçla. Cevaplamam gereken bazı şeyler vardı. Adının uyuşturucu dağıtımıyla olan ilişkisinden temizlenmesini istiyordum. Sonra da Merce ve babasının bu işe karışıp karışmadığını öğrenecektim. Ama bunu yapmak için onu kullanmayacaktım. Başka bir planım vardı.

Royal'i kullanma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta etti. Onu koruması gereken adam tarafından yeterince kullanılmıştı. Ama artık ona ihtiyacı yoktu. Bana sahipti. Şu anda beni istemese bile.

O gece ondan bir yanıt gelmedi ve başka bir mesaj göndermemek için tüm irademi kullandım. Gerekirse yalvarırdım. Ancak ertesi sabah, Atina şehir sınırlarına vardığımda, bir mesaj gönderdiğine dair bir uyarı aldım ve bu bana değildi.

Kenara çekip telefonumu aldım ve okudum. Anya adında birine mesaj atmıştı.

Bugün çalışıyor musun? Eğer öyleyse, kalan yemekleri bana poşetler misin?

Bunu iki kez okudum, kafam karıştı. *Ne artıkları?*
Bir yanıt geldi.

Bugün olmaz! Özür dilerim. Dareen çalışıyor ve

Alice vardiyada
olmasaydı bunu
yapmayı
düşünmezdim.
Yaşlı cadıdan çok
korkuyorum.

Burada bir şey anlamıyordum. Yemekten mi bahsediyordu? Bir restorandan
arta kalanları mı alıyordu?

Bir mesaj daha gönderdi.

Sorun değil.
Teşekkürler.
Her
neyse! Anlıyorum.
Büyükanнем Rise
and Dine peynirli
irmik istiyordu.

Lokantanın arka kapısındaki çanta. Yemek için onların artıklarını alıyordu.
Lanet olsun. Uyuşturucu olmadığı için rahatlamam gerekirdi ama göğsüm o
kadar daraldı ki derin bir nefes alamadım.

Kafeteryadakileri
sevmiyor mu?
Ethel'in seni orada
sevdiğini ve ne
istersen getireceğini
biliyorsun.

Yani sadece Rise and Dine'dan yemek almıyordu. Küçük büyücü
becerilerini sadece ailesinin faturalarını ödemek için kullanmıyordu, aynı
zamanda aksi takdirde çöpe atacakları yiyecekleri ona veren yerler de vardı.

Bugün derse
gidiyorum. Durup
onu göreceğim.
Teşekkürler! İyi
eğlenceler.
izin günül

Ethel Howison kafeteryasında mıydı? Bunun bir önemi yoktu. Büyükanmem peynirli ezmesini lokantadan alıyordu. Açık büfedeki her şeyden aldıklarından emin olurdum.

• YEDİ -

Kovboy şapkalı Amory Blaine pornoya değerci.

ROYAL

Büyükannem tabağındaki yemeğe bakıp gülümsüyordu.

"Çilekli cheesecake ve cevizli turta da var mı diyorsun?" diye sordu bana, gözleri bir çocuğun heyecanıyla parlıyordu.

Başımı salladım. "Evet."

Rise and Dine'da çilekli kek ve cevizli turta olduğunu bile bilmiyordum. Orada yediğimiz tek tatlılar bayat kurabiyeler ve çok uzun süre beklemiş çorbamsı limonlu bezelerdi.

Kızarmış balık da daha önce hiç yemediğimiz bir şeydi, ballı yumuşak, lapa lapa tereyağı ekmekler ya da iki kez pişirilmiş patatesler de öyle. Bunların hepsi müşteriler tarafından yenen ürünler olmalıydı.

Mutfak tezgahımızın üzerinde duran dört büyük poşete baktım. Bir saat önce teslim edilmişti. Sadece sıcak ve taze değildi, aynı zamanda teslimatçı çocuk bugün menüde olan her şeyin tam da istediğim gibi olduğunu söylemişti.

O kadar şaşırmıştım ki orada öylece kalakaldım, nutkum tutulmuştu, sonra bahşişe ihtiyacı olduğunu hatırladım. Zaten iki yüz dolar bahşiş aldığını söylediğinde, bunu kimin gönderdiğini tam olarak biliyordum. Onun olabileceğini düşünmemiştim çünkü Rise and Dine'ı nereden bilebilirdi ki?

Kapıyı kapatıp biraz düşündükten sonra, beni takip ettiği gün yemek artıklarını almaya gittiğimi gördüğünü fark ettim. Öfke, hayal kırıklığı ve utanç aynı anda beni vurdu. Ta ki büyükannem poşetlerdeki tüm yiyecekleri görene kadar. En az iki kilo peynir ezmesi olmalıydı. Küçük bir kız gibi kıkırdamış, kabı göğsüne bastırmıştı.

Amory için bir sayı.

Bu ve dün gece gönderdiği ve bugün sayamayacağım kadar çok kez okuduğum mesaj arasında, ondan uzak durma kararlılığım azalıyordu. Gün ışığında her şey kafamda biraz daha farklı görünüyordu. Dün gece yorgun ve üzgündüm, sonra bunu çok daha büyük bir mesele haline getirdim. Eve girdiğimde babam yatağında değildi. Beni bekliyordu.

Kollarımdaki el izi morluklarını kapatmak için bugün giydiğim uzun kollara dokundum.

Beni sağa sola savurması ve küfretmesi bittikten sonra, oturma odasında beni fırlattığı yere oturmuştum. Dışarıdan gelen tüm öfke o zaman bile kaybolmaya başlamıştı.

Amory beni savunuyordu. Babamın hiç yapmadığı bir şey. Grams ağzına bir çatal dolusu daha peynirli ezme attı. "Sakin ol. Hiçbir yere gitmiyor. Sakın boğulma," diye uyardım onu.

Kapı bir kez daha çalındı ve ardından zil çaldı. "Açsan iyi olur. Daha fazla yiyecek olabilir," dedi gülümseyerek.

En azından bir hafta boyunca elimizdekilerle beslenecektik. Ona doğru yürüdüm ve Amory'nin orada durduğunu görmek için kapıyı açtım. Hafifçe kıvrılmış siyah saçları kulaklarının arkasına toplanmıştı ve kahverengi gözleri kalın kirpiklerle çevriliydi. Neredeyse mükemmele yakın yüksek elmacık kemikleri, burnu ve ağzı çene çizgisiyle erkeksi bir hal almıştı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapattım.

"Yemek için teşekkürler," dedim ona. "Büyükannem içeride, şimdi yiyor." Kaşları birbirine çatıldı. "Benden geldiğini nereden bildin?"

Küçük bir kahkaha attım. "Çünkü çok fazla yemek var ve teslimatçı çocuğa iki yüz dolar bahşış vermişsin. Bunu yapacak başka birini tanımıyorum."

Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Daha önce benim gibi adamlarla çıktın. Bir erkeğin senin için para harcamasına alışkın olduğunu düşünürdüm."

Buna gerçekten gülmek istedim. "Ah, hayır. Merce aileme hiç yiyecek göndermedi. Asla." Adını söylemek istememiştim ama bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. Merce'nin kim olduğunu bilemezdi.

"Yemek seni biraz yumuşatmış gibi görünüyor," dedi beni yakından incelerken.

Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım. "Evet, yalan söylemeyeceğim; büyükannemi o kadar heyecanlı görmek yardımcı oldu ama mesajın ve uykun da öyle. Bu sabah her şeyi biraz daha farklı gördüm."

Gözlerindeki rahatlamayı gizlemeye çalışmadı. Eli yüzümün yan tarafını kavrarken "Özür dilerim," dedi. "Böyle tepki vermemeliydim."

Başımı salladım. "Biliyorum."

Başını hafifçe daha yakına eğdi. Gözleri benimkilere kilitlendi. "Yani, ben

affedildin

mi?"

"Evet."

Amory bana doğru bir adım daha attı ve gözleri karardığında nefesimi içime çektim. Eğildi, iki eliyle yüzümü tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dünya altımdan kaymış gibi hissettiğimi söylemek hafif kalırdı. Dili az önce benim de yaptığım yeri yaladı ve ben de onun bariz isteği karşısında ağzımı açtım.

Nanenin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı ama Amory Blaine'in dilinden hiç almamıştım. Ellerimi kollarına doladım, bana yaklaştıkça dengemin biraz bozulduğunu hissettim. Baharatlı kokusu ve iri vücudu beni tüketiyor gibiydi ve ben de isteyerek ona doğru gittim.

"Tadın hayal ettiğimden bile daha tatlı," dedi derin, hışırtılı sesi, alt dudağımı hafifçe emmeden önce.

Küçük bir inleme sesi duydum ve bunun benden geldiğini düşündüm ama şu anda pek emin değildim. Sadece daha yakın olmak istiyordum. Bundan daha fazlasını istiyordum.

Amory ellerini belime indirdi ve beni sert bedenine doğru çekerek, bacaklarımin arasındaki bölgeye doğru bir karıncalanma gönderen bir inilti çıkardı.

Ağzı benimkinden ayrıldı ve yanağımdan kulağıma doğru bir iz bırakarak öpmeye başladı.

"Büyükkannen kaçta yatıyor?" Kulağıma gelen boğuk sesi beni titretti.

"Sekiz," diye nefes aldım, daha fazlasını yapması için boynumu eğdim. "O zaman seni görmeye gelebilir miyim?"

Başımı salladım. Evet, evet. Kesinlikle bunu yapabilirdi. Babamın eve gelmesinden korkmasaydım, onu hemen içeri çeker ve büyükkannemi uykuya ihtiyacı olduğuna ikna ederdim.

Yavaşça doğrulurken uzun, hırıltılı bir nefes verdi ve elleri beni sıkıca kavradı.

Göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyordu ki bunu fark edebileceğini biliyordum ama kontrol edebilmemin hiçbir yolu yoktu. Gözleri göğsümde ve vücudumda gezinirken sanki son yemeğiymişim gibi beni içine çekiyor gibiydi.

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. "Bu gece döneceğim. Eğer burada daha fazla kalırsam, seni kapıya doğru itip komşulara bir gösteri yapmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim."

Boğuk bir kahkaha attım, sonra öksürdüm ve ona bakarken ağzımı kapattım. Gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "İçeri girsen iyi olur," dedi bana.

Ben istemedim. Burada onunla kalmak istedim. Ama büyükannem içeride yalnızdı ve çok fazla yemediğinden emin olmam gerekiyordu. Hastalanabilirdi ve o zaman gece gerçekten mahvolurdu.

"Tamam," diye cevap verdim, arkamdaki topuza dokunurken sırtım hala o.

İsteksizce gözlerimi Amory'den ayırıp arkamı döndüm.

Eli koluma dolandı, beni yakaladı ve bir çığlık attım. yüzünü buruşturdu. Kahretsin. Anında beni bıraktı. Ona dönüp bakarken ne diyeceğimi düşünmeye çalışıyordum ama o çoktan kolumu itmeye başlamıştı.

Onu durdurmaya ve aşağı çekmeye çalıştım ama faydası olmadı. El izi çürüğü görünene kadar yukarı çekti.

"Baban mı?" diye sordu, gözlerini ondan ayırmadan.

"Yapma," diye cevap verdim, sonunda gömleğimi ondan kurtardım ve bakmayı bırakması için aşağı doğru çektim.

Omuzları yükselip alçaldı. Boynundaki damarlar belirginleşti ve gözlerini benimkilere dikmeden önce birkaç derin nefes aldı.

"Dün gece." Bu bir soru değildi. Zaten bildiği bir şeyi ifade ediyordu.

"Sarhoş ve öfkeliydi," dedim ona. "Lütfen bir şey yapma. Olanları mahvetme. Öpüşmeyi."

Başını salladı ve omuzları gevşedi. "Yapmayacağım. Buna ben sebep olduysam özür dilerim. Dün gece her şeyi berbat ettim ve bunun bedelini sen ödedin."

"Hayır!" Elimi göğsüne koyarak şiddetle söyledim. "Bu senin hatan değil. Unut gitsin, tamam mı? Kolayca morarırım. Acımadı bile."

Amory başını salladı. "Tamam." Sonra elini uzattı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Saat sekizde burada olacağım."

O kadar da kötü değildi. Kollarımı ona dolamak ve bunu büyütmediği için teşekkür etmek istedim. Küçük bir gülümsemeyle bana göz kırptı, sonra da Porsche olmadığını fark ettiğim arabasına doğru yürümeye başladı.

Kaç tane aracı vardı?

Onu hiç bir kamyonda hayal etmemiştim, pahalı görünen bir kamyonda bile. Kapıyı açtı, sonra bir şey aldı. Siyah bir kovboy şapkasını kafasına yerleştirmesini izledim ve sonra bana baktım.

Kovboy şapkalı Amory Blaine pornoya değeri.

• ON SEKİZ -

Eğer suçluysa ne yapacaktım?

SEBASTIAN

O piçi kendi ellerimle öldürmekten beni alıkoyan tek şey Royal'in beni beklediğini bilmektir.

"Burayı yakmayı düşünüyor gibi görünüyorsun," dedi Storm yanımda.

Gözlerimi Miller's Bar'dan ayırıp önce ona, sonra da Escalade'in sürücü kapısına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve ağzında bir sigara olan Thatcher'a baktım. Ondan bunu yapmasını özellikle istemiştim. Eğer bunu yapmak için burada olamayacaksam, o zaman onu istedim. Kardeşim olduğu için değil, kendini tutamayacağı için. Acıtacaktı. Bundan zevk alırdı. Ben oraya gelene kadar.

"Gitmeliyim," dedim ona.

Thatcher bir kez başını salladı, sonra sigarayı dişlerinin arasında sıkıttı. "Devam et o zaman. Bunu biz hallederiz."

Bara son bir kez baktım, sonra kamyonetime yöneldim. Saat sekize on vardı ve geç kalmak istemiyordum. Royal'in bugün kollarımda ne kadar inanılmaz hissettiğini ve şimdiye kadar sahip olduğum en tatlı tadı olan ağzını düşünmek, kolundaki çürüğü gördükten sonra duvarlardan bir şeyler koparmamı engelleyen şeydi.

Planım babam tarafından onaylanmıştı. Beğendi ve işleri hızlandıracağını kabul etti. Sadece Royal'i idare edebileceğimden emin olmak istiyordu. Onunla ilgili durumu kontrol altında tuttuğuma dair ona güvence vermiştim. Ki öyleydi. Sadece yarının ne getireceğini ve buna hazır olup olmadığını bilmiyordum. Ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, onun bilgisiz ve güvende kalmasını sağlayacaktım.

Onun dışındaki her şeyi aklımdan uzaklaştırarak rahatlamak için elimden geleni yaptım. Gergin olsaydım fark ederdi. Ancak dikkatimin dağınık olması bir sorun teşkil etmeyecekti. Onu gördüğüm an bu saçmalığı unutacaktım ya da en azından bir kenara bırakacaktım. O her zaman tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başarırdı.

Garaj yoluna girdiğimde, ön verandanın ışığı yandığında gülümsedim. Kapıyı açtığında henüz kamyonetinden inmemiştim bile. Ne giydiğine baktığımda neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Lütfen o büyük boy, uzun kollu gömleğin altında bir şey olmasın.

Neden kollu giydiğini düşünmezdim. Bana çürüğünü hatırlatmak istemediğini biliyordum. Muhtemelen görmemem en iyisiydi.

Verandaya ulaşana kadar yıpranmış, yıpranmış kaldırımında uzun, hızlı adımlarla ilerledim. İki adım atladım ve birkaç dakika içinde onun önündeydim.

Utangaç bir şekilde bana gülümsedi. O güzel dudakları görmek istediğim yerler.

Sikimin etrafına sararak başladım. "Sadece bir gömlek mi?" Umutla sordum.

Kızardı, sonra çekıştirdi. "Şortunu da giy."

Lanet olsun. Bunu düzeltmek zorundayız.

Kapıya doğru başımı salladım. "Büyükanнем uyuyor mu?"

"Evet," dedi ve kapıya geri dönmek için döndü.

Arkasından o kadar yakın takip ettim ki vücutlarımız birbirine değdi.

Kapıyı kapattım ve beline uzanmadan önce kilitledim. Döndü ve güldü.

"Şortunu çıkar," dedim gömleğinin altına uzanıp rahatsız edici parçayı alırken, sonra da bacaklarından aşağı çektim.

Hiç itiraz etmeden ayaklarını teker teker kaldırdı. Onun bu itaatkâr yanı bana külotunu da çıkarmam gerektiğini düşündürdü.

Tekrar ayağa kalkarak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Çok daha iyi." Nefes nefese bir kahkaha attı.

"Oturma odasına gitsek iyi olur," dedim ona. "Gittiğimden beri tek düşündüğüm o ağzın ne kadar tatlı olduğu ve eğer seni burada öpmeye başlarsam, oraya asla varamayız."

Gözleri hafifçe açıldı ve gözlerindeki heyecan sertleşen sikimin daha da sertleşmesine neden oldu.

"Seninle seks yapmaya hazır olduğumu sanmıyorum," diye ağzından kaçırdı, sanki bunu söylemek için mücadele ediyormuş gibi. "Yani, istiyorum. Sadece... şey, o kadar hızlı hareket etmiyorum. Bakire falan değilim ama seks bir bağlılık ve duygular yaratıyor ve zihinsel olarak seninle yaşamaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Duymak istediğim şey bu değildi. Aynı fikirde değildim. Birçok kadınla yatmıştım ve sadece bir kez birine bağlanmıştım. Belki de onun yaşıydı. Ne kadar genç olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Sen nasıl istersen, Ace."
Rahatlamış bir iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

Bana henüz teşekkür etme.

Adil oynamayı kabul etmemiştim. Onu becermemi istemesi gerekiyordu ve bunu gerçekleştirebileceğimden emindim.

Elini tuttum ve onu oturma odasına götürdüm. Kanepeye oturup onu kucağıma çektim. "Bu bacaklara ilk baktığımdan beri kucağıma oturmalarını istiyorum," dedim bacaklarını iki yanıma yönlendirirken.

Nefesi kesildi ve kendini alçaltırken yüzünü izledim. Ereksiyonum amına dayandığında hafifçe soludu. Saçlarını yüzünden çektim.

"Beni sertleştiriyorsun. Bunu kontrol edemem," dedim ve dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirene kadar başını ona yaklaştırdım.

Hemen açıldı ve dilimin yavaş hareketleriyle onun tadını çıkardım. Öpücüğüme açlıkla karşılık verirken kalçalarımın kalkmasını ve ona daha sert bastırmasını engellemek zordu. Ellerimi önce omuzlarına sonra da kollarına götürerek gömleğinin eteklerini bulana kadar devam ettim.

Ellerim altından geçerken kaskatı kesildi ve bir elimi karnına bastırdım.

"Seks yok demiştin," diye hatırlattım ağzım hâlâ onunkinin üzerindeyken. "Ve sütyen giymiyorsun, bu da demek oluyor ki bu memelerle oynamamı istiyorsun."

Ondan küçük seksi bir inilti geldi ve sikim kotumun içinde seğirdi. Dilimi tekrar ağzına sokmadan önce dolgun alt dudağını kemirdim, aynı anda ellerimi onun iri memeleriyle doldurdum. Sert meme uçları ellerimi dürttü ve sıktım.

"Görmek istiyorum," diye ısrar ettim, her bir sert çıkıntıyı iki parmağımın arasında yuvarlayarak. "Ne renk bunlar?"

Sonra kalçaları sallandı ve yine seksi bir ses çıkardı. Sertleşmiş aletim klitorisine sürtünüyordu. Bunun benim yararına olması için onu üzerime nasıl oturtacağımı çok iyi biliyordum.

Tişörtünü yukarı kaldırmaya başladım ve beni durdurmaya çalışmadı, sadece nefes nefese kucağımda daha fazla kıpırdandı. Eğer beni kuru kuru becermek istiyorsa, buna memnuniyetle izin verirdim ama umarım bunu yapmak için en azından kotumu çıkarmama izin verirdi.

Tişörtünü yere bıraktığımda koluna bakmamaya çalıştım ama gözlerim yine de oraya gitti. Bana kolunu gösterdiğini fark edemeyecek kadar orgazmın içinde kaybolmuştu. Bakışlarım diğer koluna kaydı ve kanım kulaklarımda uğuldarken gerildim. O kol daha kötüydü. Bana adamın iki kolunu da incittiğini söylememişti.

Ne yapmıştı? Onu tutup sarsmış mıydı? Yere mi atmıştı? Onu öldürecektim.

"Amory." Eliyle yüzüme dokunurken ona verdiğim ismi söyledi ve dikkatimi kolundan çekip ona bakmamı sağladı. "Yapma," diye yalvardı.

O piçin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim ama bunun bedelini ödeyecekti.

Sertçe yutkundum ve başımı salladım, sonra önümdeki sert pembe meme uçlu iki mükemmel, kabarık göğse odaklandım.

"Bak, ne kadar güzel," diye övdüm, ikisini de aldım, sonra bir meme ucunu ağzıma götürüp emdim.

Ona baktığımda ağzı hafifçe açıldı. Gözleri zevkten parıldarken kıpırdanmaları sert sallanmalara dönüşmüştü. Bu şekilde orgazm olacaktı ve ben de bunu hissetmek istiyordum. Elimi minik pembe külotunun önünden aşağı doğru iterek parmaklarımı sıcak, ıslak sıcaklığın içine kaydırdım.

"Oh Tanrım!" diye bağırdı orta parmağım sert, şişmiş klitorisine temas ettiği anda.

"İhtiyacın olan şey buydu," dedim, göğüslerine geri dönmeden önce boynundaki nabzı yalayarak. "Kukun damlıyor. Biraz ilgi istiyordu."

"Amory," diye inledi.

Dudaklarından bu şekilde başka bir isim duymak akıl sağlığım için iyi değildi.

Söylediği isim benim olduğumu düşündüğü kişi olsa bile.

İki parmağım dar amcığının içine girene kadar elimi aşağı doğru hareket ettirdim.

"AH!" Parmaklarımı becermeye başladığında başı geriye düştü. "Evet, evet," diye nefes nefese kaldı.

"İşte böyle, bebeğim. Parmaklarımin her yerine boşal. Bana bir tat ver."

Bana baktı, sonra ağzı açıldı ve parmaklarımin etrafında titreşirken vücudu sarsıldı, elimi salgısıyla kapladı. Daha önce bir kadının boşalmasını izlediğimden emin değildim. Normalde dikkatimi veremeyecek kadar kendi taşaklarımla meşgul olurdum. Ama, kahretsin, bu çok güzeldi. Yüzü

Kızarmış, dudakları şişmiş ve gözlerini kapatırken kirpikleri dalgalanmıştı.

Elimi yavaşça çektim, sularını parmaklarımın üzerinde tutmaya dikkat ettim. Bana baktı, şaşırtıcı derecede doymuş görünüyordu. Dilimi bir parmağında gezdirdim, sonra ağzıma aldım. Tadı bana olgun bir şeftalinin üzerine serpilmiş erimiş şekeri hatırlattı. Bunun yüzümü kaplamasını istiyordum.

Gözlerindeki parıltı gülümsememe neden oldu. Beni bunu yaparken görmek hoşuna gidiyordu. Diğer parmağını da aynı şekilde iyice temizlediğinden emin oldum. Beni hayranlıkla izledi.

"Bacaklarını ayıracağım ve seni ağzımla boşaltacağım," dedim bitirdiğimde.

Sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve sonra dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Başını eğdi. "Böyle bir orgazm yaşadım."

Parmağımı çenesinin altına koydum ve gözlerini tekrar bana doğru kaldırdım. "Neden yapmayasın ki?"

Bir an alt dudağını dişlerinin arasına aldı, sonra burnunu kaşıdı. "Normalde bunu yapmak zorundayım."

Hala onu takip etmiyordum.

"Bana ne söylediğinizi anlamıyorum."

Omuzları ağır bir iç çekişle kalkıp indi.

"Orgazm olmak benim için kolay değil. Orgazm oluyorum ama bunu yapan ben olmalıyım."

"O zaman seks sırasında boşalmadın mı?"

Bir erkek onu becerirken nasıl olur da onu boşaltmazdı?

"Hayır, yaptım. Sadece yapıyorum. Bilirsin, bunu yapmak için klitorisimi ovuyorum," diye açıkladı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı, bunu söylediği için utanmış görünüyordu.

Olamaz. Bakışlarını tutarken meme uçlarından biriyle oynadım. "Ben içindeyken kendine dokunmayacaksın ve birden fazla kez orgazm olacaksın."

Dudaklarından küçük bir kahkaha döküldü. "Eğer yapmazsam hayal kırıklığına uğramamanı söyledim ama sanırım sana inanıyorum."

"Şimdi bacaklarını benim için aç, sana göstereyim," dedim. Bunu düşünüyordu. Bunu anlamlı gözlerinde görebiliyordum.

"Her ne kadar cazip gelse de, hâlâ hazır olduğumu sanmıyorum," dedi, sanki bu karar benim zonklayan sikim kadar ona da acı veriyormuş gibi.

Ayağa kalkmaya başladı, ben de belinden tuttum. "Bu üzerimden kalkman gerektiği anlamına gelmiyor."

Gözleri kucağıma düştü, sonra yavaşça tekrar bana doğru geldi. "Bana inanılmaz bir orgazm yaşattın. Ben de bu iyiliğinin karşılığını verecektim."

Bu kotun fermuarını kıracaktım.

"Karşılığında bir iyilik istemiyorum," dedim ona, ama ellerini ya da ağzını sikimin üzerinde nefes almak istediğimden daha çok istiyordum. "İhtiyacım olan tek şey senin amının tadıydı."

Biraz daha kızardı ve tekrar üzerimden kalkmaya başladı. Bu sefer ona izin verdim. Ayağa kalktığı anda bacaklarımın arasına girdi ve ben de onları açıp izlemeye başladım. Bu artık onun gösterisiydi ve bana vermek istediği her şeyi kabul edecektim.

Kot pantolonumun fermuarını açmak için eğildiğinde nefesimi tuttum. Beni pantolonumdan çıkarmak için çalışan ince parmaklarının görüntüsü, tekrar tekrar mastürbasyon yapmak için beynime yakacağım şeylerden biriydi. Kalçalarımı onun için kaldırdım ve o da kotumu boxer külotumla birlikte yere düşüp botlarımın etrafında toplanana kadar çekti.

Sert uzunluğuma diktiği gözleri, vücudumda aniden yer edinen yırtıcının dikkat kesilmesine neden oldu.

Bir parmak ucunu yan tarafında gezdirdi. "Bu, uh... vay canına. Boyutlarının bu kadar farklı olduğunu fark etmemiştim."

Kıkırdadım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini benimkilere dikti. "Bu gördüğüm en büyüğü. Çok daha büyük."

"Gördüğün diğer siklerden bahsetmek için iyi bir zaman değil bebeğim," diye uyardım onu. İçimde dolaşan ve sınıra çok yaklaşan şey, bunu düşünmekten benim kadar hoşlanmıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedim çünkü parmaklarını bana doladı ve yavaşça pompalamaya başladı. Kelimeler uçup gitmişti. Sadece sikimin üzerindeki güzel elini izlemeye odaklanmıştım.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve bu manzara karşısında ağlayacak mıydım yoksa ona tapmak için onuruna bir put mu yapacaktım emin değildim.

Hiçbir şey Royal'in ağzının sikimi alması, dudaklarının yavaşça aşağıya doğru hareket etmesi kadar güzel görünmemişti. Boğazının arkasına çarptığında aletimin sadece yarısını içine almıştı ve öğürdü.

"Kahretsin," diye inledim, saçlarından bir avuç tuttum ve başını hafifçe geriye çektim. Yüzünü tekrar yere çarpmak istiyordum ama canını yakarsam lanetlenirdim.

Dudakları etrafımda sıkılaştı ve daha da aşağı indi, başımı döndürdü; çok iyi hissettirdi.

"Bana bak," dedim ona.

Gözlerini tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve ben de yüzünün yan tarafını avuçladım.

"Bu melek surat, sikimle doldurulmuş, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Ağzını zonklayan aletimin üzerinde gezdirmeye devam ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Beni emerken nasıl görüldüğünü bir an bile kaçırmak istemediğim için saçlarını yüzünden çektim.

"İşte bu," diye inledim. "İnanılmaz."

Çoktan yaklaşmıştım. Onun sikime binmesi beni uçurumun kenarına getirmişti ve bu beni bitirmek üzereydi.

"Boşalacağım bebeğim," diye uyardım onu.

Geri çekilip elini kullanmasını bekliyordum ama daha sert emdi. Aletimin başı boğazından aşağı kayarken öğürmesi son noktaydı. Elim saçlarında dolaştı ve kalçalarımı iterek daha da ileri ittim, artık vücudumun kontrolü bende değildi.

"SİKTİR! SİKTİR!" Vücudum titrerken bağırdım.

Hepsini yutarken gözlerim ona yapışıp kaldı. İçimden fişkıran her şeyi. Tırnakları kalçalarımı ısıırıyordu. Üzerimden bir ürperti daha geçti ve bacaklarımı hissedebildiğimden emin değildim.

Başını kaldırıp ağzından kurtulmama izin verdiğinde hâlâ nefes nefese kalmıştım. Mavi gözleri, içinde bir memnuniyet pırıltısıyla bana bakıyordu. Eğer nefes alabilseydim, onun kendini beğenmiş ifadesine gülerdim. Gülmeye hakkı vardı. Az önce bana dünyanın en iyi oral seksini yapmıştı.

Pembe dili, kaçırmış olabileceği herhangi bir şey için dudaklarını yalamak üzere dışarı fırladı. Bu basit hareket beni şaşkına çevirdi.

"Buraya gel." Sesimin kalın, boğuk bir tınısı vardı.

Ayağa kalktı ve ben de yavaşça onun muhteşem vücuduna baktım. Onu yakalayıp odama götürmek istedim. Onu yatağıma yatırmak ve orada tutmak. Benimle birlikte. Diğer şeyleri unut.

Kalçalarına uzanarak onu kendime çektim ve kucağıma oturttum, sonra

Yüzümü boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdüm. "Lanet olsun," diye mırıldandım ipeksi tenine karşı.

Küçük bir kahkaha attı ve ben de kollarımı ona doladım. Onu becermek onu sistemimden çıkarmayacaktı. Bu sadece durumu, daha doğrusu beni daha da kötüleştirecekti. Ruhum sanki sabırsızca volta atmaya başlamış gibi hissediyordu. Kafamın içinde derin bir gümbürtü titreşti. Beni korumam, sahiplenmem, sahiplenmem gerektiği konusunda uyarıyordu.

Ama tam şu anda babası bilgi almak için dövülmek ve işkence edilmek üzere yeraltına götürülürken bunu nasıl yapacaktım? Ya ona duyduğum arzu gerçeği gözden kaçırmama neden olacak kadar güçlüyse? Eğer suçluysa ne yapacaktım?

Parmakları saçlarıma battı ve onları kalın buklelerin arasından geçirdi. Akıl sağlığımın yüzeyinin hemen altında çözülmekte olan rahatsızlığı yatıştırırken gözlerimi kapattım. Kolunu görebilmek için başımı yeterince çevirdim. Yumuşak tenini çevreleyen koyu mor ve mavi el izi kendi adına konuşuyor gibiydi.

Royal'ın bana ihtiyacı vardı. Bana güveniyordu. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi vücudunu benimkine yaklaştırdı ve dolgun memesinin yan tarafı göğsüme bastırdı.

Bir seçim yapmam gerekecekti. Daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemeyen bir seçim. Asla düşünmemem için yetiştirildiğim bir seçim. Çünkü aile her zaman önce gelirdi.

Elimi sırtında gezdirirken ondan yumuşak bir mırıltı geldi. Koklayabildiğim tek şey vanilya ve bal kokusuydu. Döndü ve kollarını boynuma doladı, sonra başını omzuma koydu.

"Bu şekilde uyuyabilirim," diye fısıldadı.

Sırtını okşamaya devam ettim.

Başından beri bundan korkuyordum. Hayır, bu doğru değildi. Ondan etkilenmekten ve dikkatimin dağılmasından korkmuştum.

Buna hazırlıklı değildim.

"Hadi uyu," dedim ve başının yan tarafını öptüm. "Ben gitmeden önce seni yatağına yatıracağım."

Hafifçe gülerken sıcak nefesi tenimi gıdıkladı. "Ben pek iyi bir arkadaş değilim. Neden birdenbire bu kadar uyukum geldi bilmiyorum. Ama sen-" Esnedi, bana karşı kıpırdandı. "Güvende ve sıcak hissediyorsun."

Ayağa kalkmamak için irademin her zerresini kullandım ve

kollarımda kilitli bir şekilde bu evden ayrıldım. Bunu yapamazdım. Ama yapmak istedim. Onu alıp kaçmak istedim. Kimse bizi bulamayana kadar kaçmak. Tüm gerçekler önemini yitirene kadar kaçmak. Sadece biz kalana kadar.

"Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedim ona, güvende olduğundan emin olmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmediğini bilerek. Kendi işlediği suçlar yüzünden olsa bile.

Kimse ona tekrar zarar vermeyecekti. Ailem bile.

• ON DOKUZ -

"Küçük kardeşimin şalteri indirildi."

SEBASTIAN

Kulaklarımla buluşan acı çığlığı, içime yayılan karanlığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Sanki artık kendimi tanıyamıyordum. Tanıdığım adam arkamda durmuş, geçişin gerçekleşmesini izliyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Yeraltı tüneline ses doğru sinsice ilerledim. Vinson Shelton'ı bağladıkları odaya açılan kapıya ulaşmadan önce Thatcher'ın sigara dumanının kokusu burnuma geldi. Bilekleri birbirine bağlanmış ve tavandan sarkan zincire sıkıca asılmıştı. Yüzünde biraz kan vardı ama fazla değildi. Henüz.

Ben odaya doğru yürürken gözleri bana döndü ve bu işin arkasında benim olduğumu anlayınca gözlerindeki öfkenin parlamasını gördüm. O gözlerin kızıninkilere hiç benzemediğine sevinmişim.

"Bu Royal'le mi ilgili?" diye tükürdü. "O küçük sürtük ne yaptı?"

Yumruğum burnuna çarpıp kan fışkırmasına neden olana ve acı dolu bir uluma sesi çıkarana kadar yürümeyi bırakmadım.

Thatcher arkamdan kıkırdadı ama ben dönüp hiçbirine bakmadım. "Ona bir isim daha söylersen lanet olası aletini keserim ve Boğulana kadar ağzına tıktır," diye uyardım onu.

"Kahretsin," diye mırıldandı King arkamdan.

"Siktir," diye söylendi Wells. "Sana yapmamayı söylemiştim-"

Arkamı döndüm ve ona doğru yöneldim. Bana baktığında söylemek üzere olduğu şeyi bıraktı.

Bir el koluma dolandı ve az önce bana dokunan her kimse onu duvara çarpmaya hazır bir şekilde geri çekti.

Storm'un gözleri benimkilerle buluştu.

"Derin nefes al," dedi. "Derin bir nefes al." Tekrar Wells'e baktı. "Ya çeneni kapatırsın ya da gidersin."

"Onun nesi var?" Wells sordu.

Odanın öbür ucundan derin bir kıkırtı geldi. "Benim küçük kardeşim

düğmesi çevrildi."

Bakışlarımı Thatcher'a çevirdim.

Sigarayı ağzından çıkardı ve bana uzattı. "Devam et.

Yak onu. Tadını çıkar. Ona acı çektirmek istediğini biliyorsun."

"Burnumu kırdım," dedi Vinson arkamdan kısık bir sesle.

"Oh, bundan daha fazlasını yapacak. Gözlerindeki manik parıltıyı görebiliyorum. Konuşmaya başlayabilirsin ya da içinde biriken tüm çılgınlıkları senin üzerine salabilir. Her iki durumda da eğleneceğim," dedi Thatcher ona.

Teller'ı köşede durmuş, gözlerini kocaman açmış beni izlerken gördüğümde bakışlarım daraldı. Arkamı dönerek önümdeki adamı inceledim. Kan pıhtıları ağzını ve boynunu kaplamıştı. Gözleri şişmeye başlamıştı. İkisi de bana huzur vermiyor, hatta bir parça tatmin bile hissettirmiyordu. Beni kontrol eden yaratık ıstırap, işkence ve acı istiyordu.

"Onu yaraladın. Derisinde el izlerini bıraktın." Öfkeyle ona doğru ilerledim. Nefes alışım ağırlaşırken öfkem üzerimden akıp gitti.

"Yüzümdeydi! Kolay morarır! Her ne söylediyse, yalandı!"

Yüksek, hayvani bir ses odayı doldurdu ve kolunu tutup kemiklerinin çatırtısı göğsünden kopan feryatla birleşene kadar doğal olmayan bir şekilde büküğümde bunun kendi sesim olduğunu belli belirsiz fark ettim.

"Onu öldürecek," diye uyardı Storm.

"Onu öldürmek için bundan daha fazlası gerekecek." Thatcher'ın sesi eğleniyor gibiydi. Diğer kolunu tutup ona da aynısını yaparken onları görmezden geldim.

Ancak bu sefer Vinson'ın başı öne düştü ve kemiklerinin kırılmasından başka bir ses çıkmadı.

"O öldü mü?" Teller sordu.

"Hayır, aptal. Acıdan bayıldı," diye cevap verdi Wells.

"Bitirdin mi? Çünkü onu öldürmeden önce o orospu çocuğundan cevap almamız gerekiyor," dedi Storm bana.

Odanın diğer tarafına geçip avuçlarımı duvara dayayarak beni ele geçiren şiddetli arzuyu yatıştırmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalktı.

Haklıydılar. Cevaplara ihtiyacımız vardı. Sonra onu öldürebilirdim.

Eğer öğrenirse benden nefret eder. O bir piçti, ama onu seviyordu. O bunu hak etmiyordu. Onun sevgisini değil. Onun hayatından çıkmasını istedim. Onu ondan korumak istedim. Ama bunu ne pahasına yapacaktım?

Eğer benden nefret ediyorsa, buna dayanabileceğimden emin değildim. Daha önce kollarımdayken, bana yapışmışken hissettiklerim, içimde kontrol edemediğim bir canavarı beslemişti. Bu şeyin ona ihtiyacı vardı. Bana verdiği şeye ihtiyacı vardı.

"Şimdiye kadar ne söyledi?" Sıkılmış dişlerimin arasından mırıldandım. "Pek bir şey söylemedi," diye yanıtladı Thatcher çakmağının fiskesi patladığında.

Storm, "Konuşmak için bilincinin yerinde olması gerekiyor," diyerek bariz olana işaret etti. Thatcher, "Bu yeterince kolay," dedi.

Yürüdüğünü duydum, botları beton zeminde ağırlaşıyordu.

Vinson'dan bir çılgılık geldi ve ellerimi bırakıp ona bakmak için arkamı döndüm. Thatcher elinde çakmağını tutuyor ve bir psikopat gibi sırtıyordu. İşkence ettiklerimiz bayıldıklarında onları yakmayı severdi.

"Ah, uyandı. Şimdi, kardeşimin vücudundaki tüm kemikleri kırmasına izin vermeden önce konuş, çünkü bu son zamanlarda onun işi gibi görünüyor."

Vinson'ın gözleri şişlikten neredeyse kapanmak üzereydi ama yarıklardan bakmayı başarıyordu. "Bilmek istediğin şey nedir?" diye sordu nefes almakta zorlanarak.

"Büyükannenin hafızasını kaybettiğini söylediğini sanıyordum?" Thatcher bana doğru bakarken şöyle dedi. "Görünüşe göre o da gidiyor."

"Bize Dancastle'lar ve uyuşturucu ticareti hakkında bildiklerinizi anlatın. Tüm bu halüsinasyonlara ve yamyamlığa neden olan uyuşturucuyu onlar mı taşıyor?" Storm ona sordu.

"Halüsinasyon görmek ve yamyamlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye homurdandı. "Ne biliyorsun? Aklınızda bulunsun, yalan söylerseniz burada canlı," dedi Storm ona.

Nefesimi tutuyordum. Şerefsizin iyiliği için değil, Royal'in iyiliği için.

"Oğlu Merce, kulüp sahnesinde kokain ve ecstasy taşıyor. Onun için çalışan adamları var. O tedarik ediyor, onlar da dışarı çıkarıyor. Tek bildiğim bu."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Fırtına ısrar etti.

"Çünkü kızımın çıkıyordu," diye tükürdü. "Bardan satmaya başlamamı istedi. Bunu yapmak istemedim, bu yüzden onun için bazı teslimatlar yapmamı istedi. Tek yaptığım buydu. Bunun için de bana iyi bir para ödedi."

Thatcher gözlerini bana dikti ve o tek kelime etmeden ne sormak üzere olduğunu anladım. Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve kendimi destekledim. Söylediği tek kelimeye bile inanmayı reddetsem de bu yapılmalıydı.

"Peki ya Royal?" diye başladı. "O da işin içinde miydi? Bir şey biliyor mu?"

Vinson yavaşça başını çevirip bana baktı. Kırık kolları yanlarında garip açılarla sallanıyordu. Burnundan hâlâ kan damlıyordu. Bunu ona benim yaptığımı söyleyecekti. Bunun için benden nefret ederdi. Buna izin veremezdim. Onu susturmanın tek yolu onu öldürmekti.

"Sevişiyorlardı. Ne düşünüyorsun? Tabii ki biliyordu."

Aramızdaki boşluğa doğru fırlarken içimde kör bir öfke patladı. Ellerim boynuna dolandı ve sıktım, yalanlarını susturmak istiyordum. Onu suçlayacağı her ne bok varsa bitirmek. Onu gevşek ve cansız hale getirmek. Burada asılı, artık Royal için bir tehdit değil.

Uzaktan sesler duydum ve ellerin beni tuttuğunu hissettim. Beni çekiyorlardı. Her şey çok uzak görünüyordu. Her şeyden kopmuştum. Yüzü önce parlak kırmızıya sonra maviye dönen önümdeki adamdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Birdenbire sertçe geriye doğru sarsıldım ve ellerim Vinson Shelton'ın boğazından koptu. Üzerimdeki tutuşa karşı mücadele ettim ama kurtulamadım.

"LANET OLASI YALANCI!" Kükredim.

"O öldü mü?" Arkamda King'in sesini duydum ve onun beni tutanlardan biri olduğunu fark ettim.

Thatcher bir adım öne çıkıp sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı, sonra başının üstündeki küçük saçları tutup kaldırarak parmağını boynuna koyup nabzını yokladı.

"Zayıf, ama orada," diye cevap verdi, kafanın tekrar öne doğru düşmesine izin verdi, sonra bana baktı. "Onu neredeyse yakalıyordun."

King ona, "İşleri denetlemen için seni burada bıraktım," dedi. Thatcher omuz silkti. "Muhtemelen yapmamalıydım."

"Eğer gitmene izin verirsek, geride mi kalacaksın? Onunla işimiz bitmedi," dedi King bana.

Onun ölmesini istedim.

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," diye hırladım.

"Ona güvenemeyiz ama gerçeği bulmamız için gereken bilgileri bize verebilir. Ama konuşmak için hayatta olması gerekiyor. Ne kadar çok konuşursa, gerçeği o kadar çok ayıklayabiliriz." King bana zaten bildiğim şeyi söyledi ama umurumda değildi.

"Eğer uyuşturucu satışına yardım ettiyse, uyuşturucudan haberi yoktur. Bunu asla kabul etmezdi," dedim, emin olmamakla birlikte.

göründüğü gibi biri olduğuna inanmak istedim. Birlikte vakit geçirdiğim kız gerçektir. Ama onu yüzde yüz emin olacak kadar uzun süredir tanımıyordum.

"Bırak yaşayabilsin, biz de onu kullanabiliriz. Bu senin fikrindi - babasını alıp buraya getirmek ve ondan ihtiyacımız olan her şeyi elde edene kadar onu tutmak. Dancastle'da ihtiyacımız olan kanıta ulaşmamıza yardımcı olacak," diye hatırlattı King.

Royal'ın tüm bunlardan kurtulmasını istedim. Ona yalan söylemek istemedim. Adımı bile bilmemesi içimi kemiriyordu.

Ona gerçeği söylemek istedim. Beni tanımasını istedim. Benim uydurma bir versiyonumu değil. Onun peşinden gitmek istedim, onu kullanmak değil. Bunu yapmak için başka bir yol bulmalıyordum. Vinson başka bir yoldu.

"O konuşurken burada olamam," dedim, bir dahaki sefere onu öldüreceğimi biliyordum. "Hadi canım," diye cevap verdi Storm.

"Sebastian."

King'in ses tonu beni gerdi. Hoşuma gitmedi. Bir uyarı kenarı vardı o.

"Geri çekilmeniz en iyisi olabilir. Royal'den uzak dur Shelton. Bu senin için kişisel bir mesele haline geldi ve bu bir sorun."

Ona baktım. Onu susturma dürtüsü beni ele geçirmedir. Yine de Storm'un kolumdaki elinin sıkışması, diğerlerinin tekrar patlamak üzere olmadığından o kadar da emin olmadıkları anlamına geliyordu.

King'in sesi babamın sesine benziyordu. Bana söyleyeceği bir şey. Bunu öğrendiğinde bana söyleyeceği bir şey. Beni ondan uzak tutacaktı.

Ama bunun olacağını zaten bilmiyordum?

Başımı salladım ve kolumu Storm'un elinden kurtardım, sonra da arkama bakmadan odadan çıktım.

Kardeşim onlara "Bırakın gitsin ve sakinleşsin" dedi.

Evet, gidip yapmama izin ver.

• YİRMİ -

"Bu kadar bağımlılık yapıcı olmasaydın daha uzun süre uzak kalabilirdim."

ROYAL

Babamın boş yatağına bakarken tırnağımı çiğnedim. Salondaki koltukta değildi, araba burada değildi, barda kimse cevap vermiyordu ve karakol onu bulamadıklarını söylemişti.

Peki, neredeydi?

Uyandığımda Amory'nin söz verdiği gibi yatağıma sıkışmıştım. Aklım hemen dün geceye gitti ve orada yatarken gülümseyerek tüm yaptıklarımızı düşündüm. Bana nasıl hissettirdiğini. Sonra dün gece Miller'dan kimsenin beni aramadığını fark ettim. Aramalarını bekliyordum. Bütün gece kesintisiz uyumayalı uzun zaman olmuştu.

Bu babam gibi değildi. Elbette daha önce eve gelmemiştir ama bunun nedeni parmaklıklar ardında olmasıydı. Aksi takdirde, buradaydı. Bugün büyükannesiyle evde kalması gerektiğini biliyordu.

Belki bir kadınla eve gitmiştir ya da bardaki arabasında uyuyakalmıştır. Onu aramaya gitmem gerekiyordu ama büyükannemi burada yalnız bırakmak istemiyordum. Onu Vespa'nın arkasına koymak bir seçenek değildi.

Mutfaktan bir cam kırılma sesi geldi ve büyükannem kendini kesmeden önce koşarak babamın kapısından çıktım. Kocaman gözleri ve önüne saçılmış kırık cam parçalarıyla odanın ortasında duruyordu. Kırılabilircek tüm eşyaları tezgahın altındaki dolaplara taşımış, tencere ve tavaların arkasına saklamıştım.

Süpürge ve farası almaya giderken onu, "Kıpırdama büyükanne," diye uyardım.

"Kaybettiğim güzel tabaklarımı ve içki bardaklarımı buldum," dedi bana. "Ne aptalım, onları dolaba koymuştum. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Dolaplar açıldı ve tüm pişirme kapları yere dökülmüştü. Neden oraları karıştırıyordu ki?

"Neden oturma odasına gidip sabah haberlerini izlemiyorsun?" Ben önerdim. "Ben burayı temizleyeyim ve eşyaları kaldırayım."

ait oldukları yere geri dönecekler." Ki bu bir yalandı.

Onları daha iyi saklanacak bir yere taşırdım. Bunu unutacaktı ama belli ki burası yeterince iyi değildi. Onları daha yükseğe, gözetleme ihtimalinin daha az olacağı bir yere koymalıyım.

"Bir tencere bamya yapacaktım," dedi bana. "Tıpkı büyükannemin yaptığı gibi. Louisiana'dan geldiğini biliyorsun. Bu yüzden çok iyi yemek yapardı. Nefis şeyler yapardı. Ve o bamyayı yapabilirim. Bayılacaksın."

Başımı salladım, ona katılıyordum. Daha önce onun bamyasını yemiştim ve haklıydı. Tadına baktığım en iyi bamyalardan birini yapmıştı. Ama ihtiyacı olan malzemeler bizde olsa bile, ki yoktu, bunu yapamazdı. Her şeyi tezgâha koymadan önce ne yaptığını unutturdu.

"Bunu daha sonra yapabilirsin," dedim ona. "Önce gidip marketten bulyon salçası ve karides almam gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Karidesi marketten alamazsın. Tanrı aşkına, o donmuş olur ve donmuş karides kullanamazsın. Büyükannem mezarında ters dönerdi." Büyükannem sanki aklımı kaçırmışım gibi başını salladı.

Atlantik Okyanusu'ndan dört buçuk saat uzaklıkta yaşıyorduk. Burada taze karides yoktu.

"Haklısın. Gidip biraz taze karides alacağım," diye onu temin ettim.

Başını salladı ve ayaklarını sürüyerek oturma odasına doğru döndü. Kırılan camdan güvenli bir şekilde uzaklaştığı için rahat bir nefes aldım ve camı temizlemeyi bitirdim. Çabucak attım, sonra dışarı çıkarmak için çöp torbasını bağladım. Çöpü karıştırıp parmağını kesmeyeceği konusunda ona güvenmiyordum.

Kapıya doğru giderken oturma odasının önünden geçtim ve içeri baktığımda onun sandalyesinde oturmuş, elinde bir fincanla televizyonu izlediğini gördüm. Henüz kahve yapmamıştım ve içine ne koyduğundan emin değildim. Çöpü dışarı çıkarır çıkarmaz kontrol etmem gerekiyordu.

Büyükannem beni takip etmeye çalışmasın diye kapıyı arkamdan sıkıca kapattım ve verandadan güvenli bir şekilde çıkana kadar tahtadaki çürük yerlerin etrafından dolaştım. İşler kötüye gidiyordu ve muhtemelen hepsini yıkmamız gerekiyordu. Basamak olarak kullanmak için birkaç tuğla alalım ve artık bir ön verendamız olmasın. Biz mi? Biz kim? Ben olmalıyım. Babam gerçek çalışma gerektiren hiçbir şey yapmayacaktı.

Pahalı mat siyah bir SUV yavaşlayıp garaj yolumuza girdiğinde neredeyse yolun kenarındaki çöp kutusuna varmışım. Yaşadığım yeri bilen ve böyle bir şeyi kullanacak parası olan sadece iki kişi vardı. Arkadaki Mercedes sembolü, bunun iki evimden daha pahalı olan G-Wagon'lardan biri olduğunu gösteriyordu.

Kapağı açıp çöp torbasını içine attım, sonra gözlerimi sürücü kapısından ayırmadan kapattım. Bunun Merce olmasını istemiyordum ama Amory'yi iki farklı arabada görmüştüm. Üç aracı olma ihtimali neydi?

Ortaya çıkan tanıdık çizme beni rahatlatmış ve aynı zamanda midemin bulanmasına neden olmuştu. Amory dışarı çıktığında gözleri bana kilitlenmişti ve onu görmek diğer tüm sorunlarımı unutturdu. Çoktan dönmüştü. Bunun, bir şeyler hisseden tek kişinin ben olmadığım anlamına geldiğini umuyordum.

Yüzüme doğru savrulan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak ona doğru ilerledim. Neden bu kadar erken geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Sadece burada olmasına sevinmişim.

"Günaydın," dedim, bana doğru gelirken ona gülümseyerek. "Artık öyle," dedi dudaklarının kenarından çarpık bir sırıtış yayılırken.

Benimkini yaladım, onunkinin nasıl hissettirdiğini düşündüm. Sonra dişlerimi henüz fırçalamadığımı hatırladım ve yürümeyi bıraktım. Sabah nefesimi koklamasını istemiyordum.

Beni incelerken gözleri hafifçe kısıldı ama aramızdaki boşluğu kapattı. "Gülümseyerek ve parlak gözlerle bana doğru geliyordun ve sonra durdun."

Ona bakarken elimi ağzımın önüne koydum. "Henüz kahvemi içmedim, bu da dişlerimi fırçalamadığımı anlamına geliyor," diye itiraf ettim.

Göğsünden, her yerimi ısıtan, alçak ve derin bir kıkırdama geldi. "Sabah nefesi beni korkutmaz."

Eh. Bunu test etmeyecektik.

"Seni beklemiyordum," dedim ona. "Yani, burada olmana sevindim ama seni bu kadar çabuk tekrar göreceğimi düşünmemişim."

Elimi tuttu ve yüzümden uzaklaştırdı. "Ağzını kapatmayı bırak," dedi nazik ama biraz da talepkâr bir ses tonuyla. "Onu görmek istiyorum."

Şu andan itibaren sonsuzluğun sonuna kadar dişlerimi şu şekilde fırçalayacağım

Uyandığım an. Ne olur ne olmaz.

"Dünküyle aynı görünüyor," diye espri yaptım.

Ona bakarken gözleri ısındı ve bakışlarını benimkilerle buluşturmada önce kulağa hoş gelen bir mırıltı çıkardı. Dışarısı soğuk değildi ama yine de titredim. Gözlerindeki karanlık parıltı sahiplenici bir his veriyordu belki de, yoksa bu sadece çok fazla anlam yüklediğim takdîr-kâr bir şehvet miydi?

Onunla işler hızlı ilerliyordu. Bir erkekle olmasına izin verdiğimden daha hızlı. Ama ondan öncekilerden farklı olarak, onu yakalayıp tutmak istiyordum.

Kalbim hiç kırılmamıştı ama bunu yapacak gücü elinde tutacak adamın bu olmasından korkuyordum. Bunu durdurmak için çaresizdim. Başıma gelen bu şey üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

"Bugün ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu parmaklarının arkasını kolumda gezdirirken.

Morluklarımı örtmek için kolluk giymek zorunda kalmamayı diledim. Onun dokunuşunu doğrudan tenimde hissetmek istiyordum. Hassas bölgeye ulaştığında durdu ve sanki tişört örtmüyormuş ve kumaşın arkasını görebiliyormuş gibi gözlerini yere indirerek baktı. Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve başparmağını çürük kolumun üzerinde şefkatle gezdirdi.

Bir soru sormuştu. Ne sormuştu? Beni telaşlandırmıştı. Ne söylemem gerektiğini hatırlamaya çalıştım.

Bakışları yüzüme döndüğünde, kara, düz kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaştı ve yontulmuş çenesi her zamankinden daha fazla öne çıktı. İfadesi üzerime tedirginlik ve hayranlık karışımı bir duygunun yerleşmesine neden oldu. Ondaki korkmuyordum ama yine de gözlerinde bilmediğim şeyler konusunda beni uyaran bir şeyler vardı. Muhtemelen bundan çekinmem gerekirdi ama tam tersini yaptı. Onun yerine kendimi ona yaklaşmak isterken buldum.

"Planların mı?" diye sorarak beni dalgın düşüncelerimden kopardı.

Doğru ya. Bugünkü planlarımı sormuştu. Sorunlarım tekrar aklıma geldi ve yorgun bir iç çektim. Eğer sorduğu buysa, onunla vakit geçiremezdim. Kayıp bir babam ve ilgilenmem gereken büyükannem vardı.

"Babam dün gece eve gelmedi ve Miller'dan da bir telefon almadım. Sadece eve biriyle gittiğini varsayabilirim. O gelene kadar büyükannemden ayrılamam ve kütüphaneye gidip arkadaki bilgisayarı kullanarak iki makale yazıp çıktısını almam gerekiyordu. Arkadaşım Coral

Bugün çalışıyor ve oradaki bilgisayarı ve yazıcıyı kullanmama her zaman izin veriyor." *Bedava* kısmını atlamıştım. Hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini ona hatırlatmama gerek yoktu. "Sana ve büyükannene göstermek istediğim bir yer var," dedi.

"Ben ve büyükannem mi?" Onu doğru anladığımdan emin olmadan sordum. "Evet," diye cevap verdi, yüz ifadesi yumuşamıştı. "Neden?"

Bir parmağını çenemin altına kaydırды ve başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Çünkü bunun ikinize de fayda sağlayacağını düşünüyorum."

Sorularım vardı -çok fazla soru- ama başımı salladım. "Pekâlâ. Üzerimi değiştirmem ve büyükannemi dışarı çıkarmak için giydirmem gerek. Doktor randevusu dışında hiçbir yere gitmez, bu yüzden dışarı çıkmak onun için iyi olur."

Gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Bu da sana göstermek istediğim şeyle ilgili."

Kendini beğenmiş ifadesine küçük bir kahkaha attım, sonra eve doğru yürümek için döndüğümde uzanıp belimden tuttu ve beni göğsüne doğru çekti. Dudakları kulağıma değene kadar başını eğdiğinde sıcak nefesi nane kokuyordu. Derin bir nefes aldı ve tatmin olmuş gibi bir inilti çıkardı.

"Buna ihtiyacım vardı," diye fısıldadı. "Bana baskı yaptığını hissetmeyi özledim."

Ona daha fazla sokulurken alt dudağımy ısırdım. "Sen gideli on iki saat bile olmadı," diye belirttim.

"Mmm," diye yanıtladı boynuma bir öpücük kondurarak. "Bu kadar iyi hissetmemelisin. Bu kadar bağımlılık yapıcı olmasaydın daha uzun süre uzak kalabilirdim."

Eli yavaşça gömleğimin altına kaydı ve gözlerim kapanırken nefesimi tuttum. Büyük avucunun sıcaklığı sol göğsümü kapladı ve dizlerimin zayıfladığını hissettim.

"Amory," diye nefes nefese kaldım, bacaklarımy arasında bir karıncalanma başlamıştı.

Eli durdu ve vücudu gerildi ama sadece bir anlığına.

Sonra elini gömleğimden çekti. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım. Hadi içeri girelim," dedi kalçalarını sıkıp beni ilerlemem için dürtmeden önce.

Bizi durdurması iyi olmuştu çünkü komşuları ya da kimin izliyor olabileceğini bir kez bile düşünmemiştim. Bu adam bana daha önce hiç yapmadığım şeyleri yaptırıyordu. Belki de üzerimdeki etkisi konusunda endişelenmeliydim ama şu anda tek istediğim onu yakınımda tutmaktı. Bana hissettirdiklerinin tadını çıkarmak. Güvende, istenilen, korunan, arzulanan... artık yalnız değil.

• YİRMİ BİR -

"O barda oturup Oscar'a layık bir bilardo oyunu oynamanı izlediğimden beri senden hoşlanıyorum."

ROYAL

"Burası da neresi?" Cipten inip önümüzde duran devasa antebellum tarzı eve bakarak sordum.

"Haven House," diye cevap verdi.

Güvenlik görevlisi Amory için kapıları açtıktan sonra geçtiğimiz yüksek kapılardaki tabelayı okumuştum. Ama bu bana Haven House'un ne olduğunu söylemedi.

Amory, Grams'in arabadan inmesine yardım etmeye başladı. Daha önce onun süslü arabasıyla bir yere gideceği için çok heyecanlıydı ama şimdi dışarı çıkarken en sevdiği kırmızı deri çantasını göğsüne bastırmış, kararsız görünüyordu.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordu ona, sesinde bir parça hayranlık vardı. "Hayır, hanımefendi, değil," dedi ona.

"Çok görkemli. Tam bir filmde fırlamış gibi," dedi, orada durup her şeyi içine çekerek. "Burada kimin yaşadığını biliyor muyuz?" diye sordu, sonra kaşlarını çatarak Amory'ye baktı. "Sen kimsin?"

Paniklemeden önce ona doğru yürüdüm. "Büyükanne, ben Amory Blaine, hatırladın mı? Bizi buraya o getirdi. Şunun için..." Neden burada olduğumuza ya da buranın ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için durakladım.

"Burası katılabileceğiniz aktivitelerin olduğu bir yer," dedi ona. "Sanat dersleri, masa oyunları, el işi ve hatta hikaye zamanı. Burada senin yaşlarında başkaları da var ve hem sosyalleşmek hem de yeni şeyler öğrenmek için geliyorlar."

Bakışlarım tekrar eve döndü. Her ne kadar kulağa hoş gelse de, bunun bir bedeli vardı ve büyükanneimin sağlık sigortasının bunu karşılamayacağını biliyordum. Amory ne yapıyordu? Onunla daha yeni tanışmıştım ve evet, ondan başka hiçbir erkekten hoşlanmadığım kadar hoşlanıyordum ama o çok ileri gidiyordu.

Büyükannemi telaşlandırmamak için gülümseyerek, "Bize böyle şeyler göstermenin akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Sahibini tanıyorum ve büyükanneinin katılması için ücretsiz bir şey ayarladım. Sen çalışırken ve okula giderken o gün içinde gelebilir.

okul," diye cevap verdi.

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. Böyle şeylere güvenmezdim. Daha iyisini biliyordum.

"Hayatta hiçbir şey bedava değildir," diye karşı çıktım. "Her şeyin bir bedeli vardır. Burası çok güzel bir yer ve eminim içerisi de bir o kadar büyüleyici. Ama sanırım gitmemiz gerekiyor."

"Bana güvenmiyorsun," dedi kaşlarını çatarak.

Ona güvenmek istedim. Söz konusu o olduğunda güvendiğim şeyler vardı ama bu benim bedenimle ilgili değildi. Benimle hiç ilgili değildi. Büyükanneyle ilgiliydi ve onun konusunda ona güvenemezdim.

"Resim yapmayı seviyorum. Orada resim yapabilir miyim?" diye sordu eve doğru yürümeye başlarken.

Kahretsin!

Ona yetişmek için acele ettim. "Büyükanne, neden şu süslü arabaya binmiyoruz?"

Başını salladı ve devam etti. "Sosyalleşmeyi severim. Sohbet konusunda oldukça iyiyimdir."

Bir zamanlar öyleydi, evet, ama şimdi hiçbir şeyi sohbet edecek kadar uzun süre hatırlamıyordu.

"Burası sadece büyükanne gibilere hizmet veren bir yer. Bir hafıza bakım tesisi. İçeri girin ve neler sunduklarını görün," diye ısrar etti. "Büyükanneinizin hoşlandığı aktivitelerin olmasını ve yaşlılarının onu ziyaret etmesini istemez misiniz?"

Ona böyle bir hayat sunmadığım için suçluluk duyuyordum. Onun için elimden gelenin en iyisini yaptım ve hayır, hayatımız mükemmel değildi, hatta zaman zaman rahat bile değildi, ama o yoksun kalmadı. Onu gerektiği gibi ziyaret edemedim ama her zaman çalışmakla ya da evdeki işlerle meşguldüm. Oturup onunla konuşacak vaktim hiç olmadı. Nasıl olsa hatırlamayacağı için bir anlamı olmadığını düşündüm.

Yanılıyor muydum? Onu ihmal mi ediyordum?

Uzun çift kapıya çıkan merdivenlere ulaştığımızda eve baktım.

"Bu ev çok güzel değil mi?" Büyükanne, ilk adımı atmasına yardım etmek için koluna girdiğimde şöyle dedi.

"Evet, büyükanne, öyle," diye kabul ettim.

"Sence burada ünlü biri mi yaşıyor?" diye sordu, gözleri

genişliyor. "Tanrı aşkına, ziyarete geldiğimizi biliyorlar mı? Bundt kek getirmeliydim. Çok sevdiğin limonlu kekimi."

Ona bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını söylemeye başlamıştım ki kapı açıldı ve bir kadın belirdi. Kırklı yaşlarının ortasında, kısa kahverengi saçlı, parlak mavi çerçeveli gözlüklü, kabarık kollu mavi bir gömlek ve krem rengi keten bir pantolon giymiş görünüyordu. Büyükanne gülümsedi, sonra bakışlarını Amory'ye ve son olarak da bana çevirdi.

Kadın Grams'e bakarak, "Siz Bayan Maude Shelton olmalısınız," dedi.

Büyükanne adını nereden biliyordu? Amory ona söylediye, büyükanne adını nereden biliyordu? Ona adını hiç söylememiştim.

Bakışlarımı ona çevirdim ve o da bana göz kırptı.

Bu da neydi böyle? Bana göz kırpma. Kendin açıkla.

"Gerçekten de öyleyim," diye cevap verdi, omuzlarını elinden geldiğince geride tutarak. "Gelmenizi dört gözle bekliyorduk," dedi ve bizi karşılamak için dışarı çıktı. "Bugün özel bir hikâye saati var. Ziyarete gelen bir yazarımız var ve kitabını kütüphane yerine gümüş odada okuyor. Gümüş odada çok daha rahat oturma yerleri var ve orada bir yer ayrılmış durumda. sadece senin için."

Büyükanne bana baktı. "Burada bir yazar varmış," diye fısıldadı yüksek sesle. "Sana burada ünlü birinin yaşadığını söylemiştim."

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. "Bunu duydum. Gidip okumasını dinlemek ister misin?"

Grams tekrar kadına döndü. "Tabii ki biliyorum. Bana özel bir koltuk ayarladılar."

"Harika," diye cevap verdi kadın ve geri çekilirken içeri girmemiz için elini salladı.

Fuayeye girdiğimizde bizi başka bir kadın karşıladı. Daha gençti, gür kumral saçlarını gevşek bir topuzla başına toplamıştı. Gözleri hemen Amory'ye kayd ve hafifçe kızardı, sanki bu ilk kez olmuyormuş gibi onu gördüğüne memnun görünüyordu.

Kadın kızıl saçlıya, "Tully, Bayan Shelton'a gümüş odaya kadar eşlik edebilir misin lütfen," dedi.

Gözlerini isteksizce Amory'den ayırdı, sonra büyükannesine gülümsedi. "Elbette," diye kabul etti.

Elimi uzatıp büyükanne sarılmak istedim ama o bana dönüp bakmadı bile.

Amory için bir şey.

Geniş merdivenin soluna doğru yavaşça yürürken onları izledim. "Ben Shari Darlington," dedi diğer kadın ve ben dönüp arkama baktım ona. "Ben Haven House'un yöneticisiyim. Burada olan biten her şeyi denetliyor, sakinlerimizin ve gündüz misafirlerimizin iyi bakıldığından emin oluyorum."

Boğazımı temizledim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Darlington." "Sadece Shari, lütfen. Şimdi de Royal, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Size burada ne yaptığımızı gösterme fırsatına sahip olmayı çok isterim." Bunu sanki kaçıp büyükannemi almaya gidecekmişim gibi söyledi.

Büyükannemin burada babamın yanında olduğundan daha güvende olduğunu kabul etmek zorundaydım. Gidip yazarın kitabını okumasını dinlemesine izin vermekten zarar gelmezdi. Tekrar başımı salladım ama Amory'ye bakmadım. Şu anda onun söz konusu olduğu yerde nasıl hissettiğimden emin değildim. Bu konuda beni gafil avlamıştı ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Büyükannem için iyi bir şey yapmaya ve bana yardım etmeye çalışıyor olsa bile. Önce bana sorması gerekirdi. Biz onun sadaka vakası değildik ve ben de öyle hissetmek istemiyordum. Kimseye karşı değil ama özellikle ona karşı.

Babam muhtemelen şu anda evdeydi ve ona dışarı çıktığımızı söylemek için bir mektup bırakmamıştım. Bütün gece evde olmadığı ve arayıp mesaj atmadığı için bir mektubu hak ettiğinden değil. Endişelendiyse hak etmişti. Gerçi endişeleneceğinden şüpheliydim.

"Her bir sakinimiz ve günlük misafirimiz için yetenek merkezli bir zenginleştirme yaklaşımı benimsiyoruz. Sadece bedenlerini ve beyinlerini çalıştırmakla kalmayıp aynı zamanda sosyal faaliyetlere de katıldıkları tam beyin zindeliği yaşam tarzına inanıyoruz. Demans hastası biri bundan mahrum bırakılırsa zihni daha hızlı çalışır. Hızla kendilerini kaybederler. Altın yıllarına daha zengin bir deneyimle birlikte daha fazla zaman kazandırıyoruz. Bir şeylere tutunmak ve yaşadıkları anların tadını çıkarmak için bir neden."

O konuşurken dinledim ve göğsümdeki ağrı her kelimedede daha da arttı. Büyükannemin tutunmak için bir nedeni yoktu. Hafızası berrak olduğunda, genellikle üzgündü. Aklının gitmesine izin verdiği için onu suçlayamazdım. Özellikle de büyükbabamla birlikte yaşadığı ev dağılırken ve oğlu yardım etmek için hiçbir şey yapmazken.

"Tüm diyet ihtiyaçlarını karşılayan lezzetli yemeklerle şef tarafından hazırlanmış yemeklerimiz var. Vücutlarını güçlendirmek için ihtiyaç duydukları şeyler ve hatta

zihinler. Tesis bünyesinde yirmi dört saat gözetim altında tutulan yedi lisanslı uzman hemşire bulunmaktadır. Günlük sağlık kontrolleri ve ilaç yönetimi. Fizyoterapistlerin bulunduğu bir fitness merkezimiz var" diye devam etti.

Amory'nin avucu belime dokunduğunda kaskatı kesildim ama ona bakmadım. Aslında kimseye bakmak istemiyordum. Shari'nin konuşmasını dinlerken kalbimin giderek daha fazla sıkıştığını hissettim. Büyükanneimin ihtiyacı olan onca şey vardı ve ben bunu hiç düşünmemiştim bile. Düşünmüş olsaydım bile, onun için asla tedarik edemezdim.

"Son derece eğitilmiş ve kendini işine adanmış bir kadroyla çeşitli beyin zindeliği programlarımız var. Haftanın yedi günü küçük grup egzersizleri yapıyoruz. Her sabah kahvaltıdan sonra kuş yemliklerinin bulunduğu çimenliğe giden bir kuş gözlem grubu var. Bu, buralarda en sevilen etkinliklerden biri."

Büyükanne buna bayılırdı. Arka penceremizden dışarı bakmayı ve bir yıl beni kilisesine gönderdiği bir tatil İncil okulunda onun için yaptığım kuş yemliğine gelen kuşları izlemeyi çok severdi.

"Etkinlik odalarını görmek ister misiniz?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim, ancak bunun benim için daha da zor olacağından emindim. Büyükanneimin sahip olabileceği her şeyi görmek. Sık sık televizyonun karşısına geçip kimseyle konuşmamak yerine neler yaşayabileceğini görmek.

Amory, "Royal ile biraz konuşmam gerek," dedi.

Shari gülümsedi. "Tabii ki. Hemen aşağıda, sağınızdaki ilk odada bekliyor olacağım. Hiç acelem yok."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Sonunda ona bakmadan önce Shari gözden kaybolana kadar bekledim. Bunun için onu tokatlamak istedim. Bana mevcut olan ve olmayan her şeyi gösterdiği için. İsteyeceğimi bildiği halde sadaka fikrinden nefret ederek bunu gözümün önünde sallıyordu.

"O güzel dişlerini gıcırdatmayı kes," diye azarladı beni. "Seni buraya üzme ya da kızdırmak için getirmedi. Elimde kaynaklar vardı ve bunu seninle ve büyükannele paylaşmak istedim."

Burnumdan derin bir nefes çektim. "Bu bedava olamaz. Ve senden sadaka almayacağım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Bu bir sadaka değil."

"Peki, tamam. Hayırseverlik o zaman. Bu... bu yeterince utanç verici. Benim evim. Benim hayatım. Seninkine kıyasla." Gözlerimin acıdığını hissettim ve bu beni daha da öfkeli yaptı. Ağlamayacaktım. "Bir kere çıktık. Ve sen benim için çok üzülüyorsun."

Büyükannemi elit bir eve sokmak için torpil yaptığın acınası bir hayat. Ya da bu her neyse. Ben sadece..." Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve gözlerimi kapattım. "Bunu onun için istiyorum. Ve onun bu şekilde yaşamak zorunda olmasından nefret ediyorum. Ama bunu ne pahasına elde edeceğim?"

Ellerimi bıraktım ve tekrar ona baktım. "Senden hoşlanıyorum, Amory. Hoşlanıyorum. Hem de çok, tamam mı? Ama bu yeni bir şey ve birbirimizi daha yeni yeni tanıyoruz. Beni bir sorun ya da omuzlarında bir yük olarak görmeni istemiyorum. Benim hayatım senin düzeltmen gereken bir şey değil. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Yüzümü avuçladı ve bana bir adım daha yaklaştı. "Benden çok hoşlanıyorsun." "Az önce söylediklerimden çıkardığın tek şey cidden bu mu?"

Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Hayır. Sadece açıklığa kavuşturmak istedim."

Hüzünlü bir kahkaha attım. Hayatımda bir gün olsun mutlu olabilmeyi diledim. Bütün gün. Bana dağıtılan boktan eli hatırlatan bir şey olmamasını.

"Tasadüfe bak ki ben de senden çok hoşlanıyorum Ace. O barda oturup Oscar'lık bir bılardo oyunu oynamanı izlediğimden beri senden hoşlanıyorum. Seni tanıdıkça, etrafında oldukça senden daha çok hoşlanıyorum. Bir kez bile"-durdu ve bana doğru eğildi, gözleri karardı-"bir kez bile seni bir hayır işi ya da bir sorun olarak görmedim. Ne kadar zeki ve becerikli olduğun beni çok etkiledi. Güçlü yönlerini nasıl kullandın ve onlarla para kazanmanın bir yolunu nasıl buldun. Tanıdığım herkesten daha fazla rol üstleniyorsun ve bunu tam bir baş belası gibi yapıyorsun. Seni gördüğümde muhtaç ya da zayıf olduğunu düşünmüyorum. Sadece sana yardım etme yeteneğim var. Büyükannene yardım et. Bunu yapabilirim ve yapmak istiyorum. İzin ver. Lütfen, Royal. Lütfen. Bunu yapmama izin ver."

Burnumu çektim ve o da parmağının tersiyle kaçan tek bir damla gözyaşını sildi. Kelimelerle arası çok iyiydi. Sadece birkaç cümleyle beni muhtaç ve zavallı değil, güçlü ve etkileyici hissettirmişti.

"Bunun sana hiçbir şeye mal olmayacağına söz veriyor musun?" Ona sordum, hala bununla mücadele ediyordum. Bu öylece bedava olamazdı.

"Bu ev - Haven House ve ne yaptığı değil, içinde bulunduğu ev ve üzerinde oturduğu mülk," dedi, "aileme ait. Haven House bizden kiraladı."

Gözlerimi kırıştırdım, bu sürece izin verdim.

Bu ev onların mıydı? Neden içinde yaşamasınlar ki? Böyle inanılmaz bir eve sahip olsalardı, evleri nasıl görünürdü?

Kiralanmış mı?

Yine boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Bu adam Merce'nin ailesini bile geride bırakacak türden bir zengindi.

"Bu ev size ait," diye tekrarladım.

Başımı salladı. "Evet. Yüz yılı aşkın bir süredir ailemize ait."

Yani, sadece zengin değillerdi, aynı zamanda eski para zenginiydiler. Ben eski para fakiriydim ve bunu kabul etmek çok zordu.

"Güven bana, Royal." Sesi yalvarır gibiydi.

Ona güvenmek mi? Ben insanlara güvenmezdim. Bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yine de neredeyse ilk günden beri bu adama güvenmekten başka bir şey yapmamıştım. Tamam, birinci hafta. İlk gün değil. Ama yine de, bu büyük bir olaydı.

Sonunda başımı salladım.

Gerçekten başka bir seçeneğim olduğundan emin değildim. Her hareketiyle, dokunuşuyla ve ağzından çıkan her kelimeyle beni hızla sahipleniyordu.

• YİRMİ İKİ -

Ne yaptığı umurunda değildi.

SEBASTIAN

Royal çılgınca babasını ararken yanında durmak zordu. Onu endişeli görmekten nefret ediyordum. O pislik için neden bu kadar endişeliydi, bilmiyordum. Onun için endişelenmediği kesindi.

Arabası kayıptı. İlk keşfettiği şey buydu.

Büyükannesiyle onu ziyarete bırakması konusunda konuşmaya gittiğinde, büyükannesi gülümsedi ve resim yaptığı şövaleye geri dönebilmesi için ona el salladı, Royal'in yüz ifadesi hemen hafifledi. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibiydi ve kalkmıştı da. Çok uzun zamandır tek başına taşıdığı bir yük.

Daha sonra benden Miller'a gidip babasının orada olup olmadığına ya da kiminle gittiğini bilip bilmediklerine bakmamı istedi. Orada değildi, evde değildi ve dün gece tek başına çıkıp gitmişti. Tüm bunları zaten biliyordum. Ama bunu kendi başına öğrenmesi gerekiyordu.

"Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu Miller'ın otoparkında dururken, sanki bir yerlerde bir cevap olacaktı gibi.

"Gitmiş olabilir mi? Görmek istediğinden bahsettiği bir yer var mıydı?" Ben sordum.

Yine kaşlarını çatmıştı. Daha önce onu gülümserken görmek hoşuma gitmişti. Bunu geri istiyordum. Ama önce bu boku atlatmamız gerekiyordu.

"Olabilir. Ama bir yere gidecek parayı nereden bulmuş olabilir ki? Sahip olduğu her şeyi Miller'da harcıyor. Ama hep Florida'ya gitmek istediğinden bahseder. Bugün oraya gidebileceğini ya da oraya gitmek için benzin alacak parası olduğunu sanmıyorum. Oraya vardığında da hiçbir yerde kalacak parası olmaz."

Florida'da değildi. Yakınından bile geçmedi.

"Bir telefon edeyim," dedim ona, telefonumu çıkarıp kendimi uzaklaştırarak.

Zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum ve bunu hızlandırmak zorundaydım. Bugün babamdan henüz haber almamıştım, ama gelecekti. Ona söyleyeceklerdi.

dün gece ve benim tepkim hakkında. Bundan mutlu olmazdı. Royal'i planında bir piyon olarak görüyordu. Daha fazlası değil. Piyonla ya da planla uğraşmayacaktım.

Telefonu kulağıma götürürken biriyle konuşuyormuş gibi yaptım. Hikâyemi çoktan hazırlamıştım. Sadece onu bu açılışa götürmem gerekiyordu.

Telefonu cebime geri koyarak ona doğru yürüdüm. "Burada kalıp dönmesini mi beklemek istersin yoksa onu şimdi mi bulmak istersin?" Ona sordum.

"Onu hemen bulun."

Evet, bunu biliyordum.

"Polis olaya müdahil olursa, ehliyetine el konulmuş bir şekilde araba kullandığını öğrenecekler. Buna ihtiyacımız yok. Buradan Florida'ya kadar arabanın eşkâlini ve plakasını araştırarak bir adamım var. Bir ipucu bulduğunda bana haber verecek. Bize özel bir uçak ayarlayabilirim ve ona hızlıca ulaşabiliriz."

Bana baktı. "Özel uçak," dedi.

Başımı salladım, ailenin uçağını kullanmayacağımı biliyordum. Bizimle hiçbir bağlantısı olmayan bir tane bulmuştum ve sahte bir isim kullanarak nakit ödeme yapmıştım. Babam beni takip edecek kırıntılara sahip olmayacaktı. Gittiğim her yeri temizliyordum.

Elini başının üzerinde gezdirdi. "Vay canına. Tamam. Ama büyükannem..."

"Büyükannem Haven House'da kalabilir. İhtiyacı olduğunda orada bir odası var. Kestirebileceği ve kendini güvende hissedebileceği bir yeri olduğundan emin olmak istedim. Sanki oraya aitmiş gibi."

"Bundan bahsetmemiştin," dedi.

"Bahsetmeliydim. Özür dilerim."

İç çekti. "Özür dileme. Her şeyi düşünüyorsun. Bilmem gerekirdi. Sanırım o zaman eve gidip bekleyebiliriz. Gitmen gereken bir yer var mı? Seni bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

Başımı salladım. "Günü seninle geçirmek istedim."

Burnunu buruşturdu. "Beklediğin bu değildi, ha?"

Uzanıp elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. "Ben seninleyim. Ben bunun için geldim. Ne yaptığımızın bir önemi yok."

Bir inilti çıkardı ve alnını göğsüme yasladı. "Böyle şeyler söylediğinde seni çırılçıplak soyup üstüne tırmanmak istiyorum."

Sikeyim. Bir elimi kıkına doğru kaydurdım ve onu kendime çektim.

"Hadi evine geri dönelim ve sana tam olarak tarif ettiğin şeyi yaptıracak kelimeleri söyleyeceğim."

Kahkahası göğsümde boğuklaştı.

Kısaca, ne yaptığımı sorguladığım anlar oldu. Babama karşı gelmeye hazırlanıyordum. Aileme karşı gelmeye. Tüm insanlar arasında benim yapacağımı asla tahmin edemeyeceğim bir şey. Hepsi de çok az tanıdığım ve masum olduğundan tam olarak emin olmadığım bir kız içindi.

Sonra bana bunu neden yapmak istediğimi hatırlatırdı. Neden yapacağımı o.

Elleri yukarı kaydı ve gömleğimi sıkıca kavradı, sanki bana ihtiyacı varmış gibi ayakta. Vücudunun sıcaklığı, teninin tatlı kokusu, sanki özellikle bu nokta için yaratılmış gibi bana oturuşu, hepsi içimde yarattığı zayıflığın bir parçasıydı.

Onunla birlikte oldukça şekillenmeye başlayan karanlık tarafım, onu güvende tutmak için yapacağım her şeyi bana hatırlatarak değişti ve gerildi. Onu yanımda tutmak için.

Babamdan telefon geldi ve susturdum. Henüz Royal'in evine varmamıştık. Sağ yerine sola dönerek özel uçak pistine yöneldim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Babanla ilgili bir şey buldum. Araba Florida'ya tam olarak varamamış. Bir dinlenme tesisinde yol kenarına bırakılmış. Ama kameralar onu güneye giden bir TIR'a binerken görmüş. Şu anda Miami'de. Orası onun durağı ve babanızın inmesi gereken yer. Oraya uçuyoruz."

"Miami'de mi?! Aklından ne geçiyordu? Arabamızı bırakıp gitti.

Büyükannemi doktor randevularına nasıl götüreceğimi sanıyordu? Derse gitmem ya da para kazanmam gerektiğinde onunla kim kalacaktı?"

Sesi öfkeliydi ama sesindeki incinmişlik o kadar kalındı ki içimi burktu. Onun incinmesi hoşuma gitmiyordu.

"Arabanı geri almak için bir şeyler ayarlayacağım," dedim ona. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

"Hâlâ benimle vakit geçirmek istiyor musun? Tüm bu iş ve güçlük sana neden oluyor... Buna değemem." Sözleri fısıltının biraz üzerindeydi.

pencereden dışarı baktı.

Kendini bu kadar az düşünmesinden nefret ediyordum. Rol yapmıyordu. Kimse onun gözlerindeki acıyı taklit edemezdi.

Ailenin onun hakkında ne dediği umurumda değildi. Ne yaptığı sikimde bile değildi. Dancastle'ların pisliğinde oynadığı rol ne olursa olsun, yapması gerekeni yapmıştı. Bilgi için kullanılmayacak ya da tehlikeye atılmayacaktı. Benim tarafımdan değil. Babam tarafından değil. Hiç kimse tarafından.

• YİRMİ ÜÇ -

"Bahşışı koy."

ROYAL

Amory, babamı almak için kiraladığı özel jetin pelüş deri koltuklarından birinde karşıma otururken, "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var," dedi.

Çiğnediğim için alt dudağım yara olmuştu. Amory onu bulmak ve bizi oraya götürmek için o kadar çok torpil yaptıktan sonra, babamın biz onu bulmadan önce kaçıp gitmesinden korkuyordum. Sonra onu bulduğumuzda bana söyleyeceği korkunç şeyler için endişelendim. Belki de onu orada bırakmalıydım. Bizimle sıkışıp kalmak istemiyordu. Tek kelime etmeden çekip gitmişti.

Amory kemerini çözüp ayağa kalktı ve elini bana uzattı. "Hadi gel."

Emniyet kemerimi çözdüm, sonra beni koltuğumdan kaldırırken elimi onunkinin içine soktum.

"Ne yapıyoruz biz?" Küçük ama lüks kabinin etrafına bakarak sordum.

"Keşfe çıkıyorum," diye cevap

verdi. "Neyi keşfetmeye?"

Gözlerindeki hınzır parıltı dikkatimi dağıtmak için harikalar yarattı. Elimi elinin içinde tutarak tuvalet olduğunu tahmin ettiğim kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve beni arkasından çekti.

Tuvalet değildi. Bir yatak odasıydı. Küçük alanın ortasında büyük boy bir yatak duruyordu. Burada gömme bir gardırop ve banyoya açılıyor olması gereken başka bir kapı dışında pek bir şey yoktu.

Amory elimi bıraktı ve belimi kavradı, sonra beni kaldırıp yatağa fırlattı.

Popom sert şiltenin üzerinde zıplarken bir çığlık attım.

Kapıyı arkasından kapatarak odanın daha da küçük görünmesini sağladı ama Amory ile burada olmak da rahat hissettiriyordu. Bana doğru sürünmesini izledim ve sonra bana bakarken vücudu beni hapsedene kadar manevra yaptı.

"Dikkatin mi dağıldı?" diye sordu.

Başımı
salladım.
"Güzel."

Başımı eğdi ve dudakları bir kez dudaklarımın üzerinde gezindi. Anında ona açıldım ve dilinin girdabıyla ödüllendirildim. Onu daha da yakınımda istiyordum. Uzanarak kollarımı boynuna doladım ve onu aşağı çektim. Dizi bacaklarımın arasına girdi ve sert vücudu bana zar zor dokunana kadar aşağı indi.

"Bu ağzı düşünerek uyudum," dedi alt dudağımı yalarken.

Sesinin boğuk tınısı beni daha da heyecanlandırdı ve ağrıma çok yakın duran kalçasına doğru sallandım. Sürtünme iyi hissettirdi, bu yüzden ona yaklaştım ve biraz daha ovuşturdum.

Elleri şortumun belindeydi ve sonra ağzı benimkini terk etti. "O tatlı amcığımı bana sürtmek istiyorsan, o zaman bunu doğru yapacaksın."

Kalçalarımı kaldırdım ve o da şortumu indirdi, sonra da yana fırlattı. Kot pantolonunun fermuarını açmaya çalışırken botlarının yere vurduğunu duydum. Seks için hazır olduğumuzu sanmıyordum. En azından ben hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Ona karşı zaten çok hızlı gelişen güçlü hislerim vardı. Seks bunu daha da tırmandıracaktı.

Tam bunu ona söyleyecektim ki kot pantolonu aşağıya doğru itildi ve giydiği beyaz boxer külotun içinden ereksiyonunun dış hatları göründü. Dün gece onu ağzıma almıştım. Boğazımın derinliklerinde.

Kot pantolonunu çıkardıktan sonra eli külotuna gitti ve durakladı. "Islak amımı sikimin üzerinde hissetmek istiyorum. Hepsi bu."

Sertçe yutkundum ve başımı salladım.

Onları çabucak çıkardı, sonra gömleğini kafasına geçirerek onu çıplak bıraktı. Güzel olacağını biliyordum ama bu kadar güzel olacağına gerçekten hazır değildim. Üzerindeki her noktayı öpme ve yalama arzusu, neden yavaşlamamız gerektiğini düşünmemi zorlaştırıyordu.

Parmakları bluzumun düğmelerini açmaya başladı ve ben de ona izin verdim. Morlukları çoktan görmüştü ve çıplak tenimi onunkine değdirmek istiyordum. Seks yapmasak bile onun nasıl hissettiğinin tadını çıkarabilirdim.

Üstümü çıkarabilmesi için yeterince doğruldum, sonra sütyenimi çözdüm ve kollarımdan aşağı çekerek beni çıplak bıraktım. Ağır nefes alış verişlerimiz uçağın motorunun gürültüsünden duyulabiliyordu.

Amory avuçlarını meme uçlarımın üzerinde gezdirdi, sonra göğüslerimi sıktı.

"Göğüslerini seviyorum." Sesinin tonu farklıydı. Daha derindi ama biraz da tekinsizdi.

Gözleri yolu takip ederken bir elini karnımda gezdirdi. Gözlerimi yüzünden ayırmadım, ondaki değişimden tahrik mi olmalıydım yoksa telaşa mı kapılmalıydım emin değildim. Belki de her ikisiydim.

Parmakları külotumun içine kaydı ve bacaklarımı daha geniş açtım, dikkatini yaptığı şeyden ayırmamasına rağmen ondan bir kıkırdama çıkardım. Kaygan tümseğimin üzerinden geçtiğinde, göğsündeki bir gümbürtü titrememe neden oldu.

Amory Blaine'in karanlık bir tarafı vardı. Muhtemelen dikkatli olmam gereken bir yan ama kendimi ona tutunurken buldum. Bana her şeyini göstermesi için yalvarıyordum. Her şeyini.

"Fuuuck, bu kedi damlıyor."

Bir parmağını kıvrımlarımın arasına sokup, açıklığımı bulmadan önce klitorisimin hemen üzerinden geçerken dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Eğer beni parmağıyla doldurursa, daha fazlasını isteyecektim.

İki parmağımı içime soktum ve inleyerek arkamı döndüm.

"Kahretsin, bu çok sıkı, bebeğim." Sesi artık ona hiç benzemiyordu. "İhtiyar amcık parmaklarımı sıkıyor. Bu güzel küçük deliği sikmemi istemediğine emin misin? Yalvarırım, ne istersen yaparım."

Ne yaptığına bakmak için külotumun ağını çekiştirirken ağzı hafifçe aralanmıştı.

"Tadının şeftali gibi olmasına şaşmamalı. Bu sulu kedi lanet bir şeftali gibi görünüyor. Tanrım, bu mükemmel."

Gözlerini benimkilere dikti ve sonra geri çekilip başını eğdi. Nefesimi tuttum, gözlerimi ondan ayırmadım.

"Eğer sikimi içine sokamazsam, onu yiyeceğim."

Aman Tanrım. Evet.

Benden yalvarmaya yakın garip bir ses geldi.

Amory dilinin ucunu yarığımın ortasında gezdirdi ve neredeyse yataktan düşüyordum. Bacaklarımın arasında olmayan eliyle sağ baldırımı kavradı ve yüzünü bana o kadar sert bastırdı ki nefes alabildiğinden emin olamadım. Çıkarmaya başladığı hırıltılar içimi titretti ve titremeye başladım.

Daha fazlasını istedim. Onu hissetmek istiyordum. "Sadece ucunu," diye nefes nefese kaldım. "Ucunu sok."

Bunun benim için duygusal olarak farklı olup olmadığından ya da ona daha fazla bağlanmamı engelleyip engellemeyeceğinden emin değildim ama onu orada hissetmek zorundaydım. İçime girerken yüzünü görmek istiyordum. Azıcık bile olsa.

Dudaklarını yalarken baş döndürücü bakışlarını yüzüme doğru kaldırdı. Sularım ağzının etrafında parlıyordu.

"Sadece sikimin başını amına sokmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Lütfen."

Burun delikleri alevlendi ve vücudumda ilerlemeden önce bir kez daha tadıma baktı. Büyük, damarlı penisini kavrarken bakışlarım eline kaydı. Şişmiş kırmızı, neredeyse mor uç yaklaştı ve klitorisimin üzerinde gezdirmeden hemen önce küçük bir inilti çıkardım, sonra daha aşağıya, tam oraya gelene kadar. Tam dışarıda. Bakışlarımız aynı anda kalktı ve gözlerimiz buluştu.

Dişlerinin arasından bir tıslama geldiğinde ve boynu büküldüğünde içime zar zor girdi.

Oradaydı. Sadece girişi geriyordu. Bundan daha iyi seks yaptığım bir zamanı hatırlayamıyordum.

Hafifçe sallandım, içimde hareket ettiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Yapma," diye homurdandı Amory, sesi insandan çok hayvana benziyordu.

Nedense bu beni daha da çılgına çevirdi.

"Sadece istiyorum," diye nefes aldım,

daha hızlı sallanıyordum. Bunu

istiyordum. Tanrım, bunu istiyordum.

Amory elini karnıma bastırarak hareket etmemi engelledi. "Yapma," diye uyardı beni, gözleri neredeyse kararmıştı.

Gözlerimdeki tehlikeli parıltı beni daha da cesaretlendirdi ve elinin altında kıpırdandım.

"Eğer durmazsan, seni becereceğim." Açlık ve öfke karışımı bir bakışla bana bakarken sözlerini hırıldayarak söyledi.

Heyecan vericiydi.

Dizlerimi yukarı çektim ve bacaklarımı daha geniş açtım. "Evet,"

diye inledim. Tüm sebepler ortadan kalkmıştı. Sadece onu

istiyordum.

"Prezervatif." Kelimeyi bir küfür gibi söyledi.

"İğneyi vuruldum," diye nefes nefese kaldı. "Test yaptırdım, söz veriyorum. Lütfen." Çaresizdim. İhtiyaçtan aklımı kaybediyordum.

Kötücül bir değişim onu ele geçirirken gözleri titredi. İçindeki ahlaksızlık beni neredeyse kendi başıma orgazm edecekti. Şu anda olduğum kişiyi tanıyıordum. Ama bana ne yapacağımı göstereceğini biliyordum.

hiç sahip olmadığım bir şeydi ve ben onu istiyordum. Hem de çok istedim.

Yavaşça daha derine battı, gözleri bağlandığımız yerden tekrar yüzüme gitti. "Bu kadar mı? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Başımı salladım ve o da durdu.

"Hepsini! Hepsini istiyorum," dedim ona.

İçime girerken göğsünden bir kükreme koptu. Cüssesinin neden olduğu gerilmeden kaynaklanan yanık, beni o anda orgazm olmaktan alıkoyan tek şeydi. Gözlerim yaşardı ve acıdan nefesim kesildi.

"Siktir!" diye küfretti gözleri tekrar yüzüme kaydığında. "Sıkı. Gerçekten sıkı. Acıtıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, ama hafifliyor."

Sırıttı. "O zaman bunu düzeltmem gerek."

Tekrar içime dalmadan önce sadece ucu içimdeki tek şey olana kadar geri çekildi. Bu sefer duraklamadı, bir eliyle kalçamı kavradı, içime daha da sert pompalarken beni aşağıda tuttu.

"Nerede olduğumu hissetmeni istiyorum," diye soludu. "Bu daracık küçük amcığı kimin alıp gerdiğini bil."

Eğildi ve meme uçlarımdan birini yaladı, sonra da ısırdı. "Beni delirtiyorsun. Önce o gözler ve dudaklar. Şimdi de bu küçük delik. Kırmama izin veriyorsun."

Karıncalanma çaresiz kalana kadar devam etti. Edepsiz sözleri beni çılgınca bir hezeyana itiyordu. Bu ve beni sert bir şekilde tutması ve bana sahiplenici bir şekilde bakması. Sanki ben onunmuşum ve beni almaya çalışan herkesi öldürecekmişim gibi.

"Oh Tanrım," diye bağırdım alaycı nabızı hissettiğimde. "İşte bu kadar. O amcığın boşalmasını hissetmeme izin ver."

Tepe noktası vurduğunda altımdaki örtüleri tırmaladım ve coşku beni ele geçirdi, Amory bağırıp sarsılırken beni orada tuttu. Serbest kalmasının sıcaklığı karnıma ve göğüslerime sıçrayarak dışarı fırladı.

Vücudumu kaplayan döllere baktı, sanki bu manzara onu kendinden geçirmişti. Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, bana bakarken yüzünde taparcasına bir ifade vardı. Sanki beklemediği bir şey bulmuş ama ona değer veriyormuş gibiydi. Düşündüğü bu olamazdı ama kendimi özel hissettim. Bana böyle hissettirmişti.

• YİRMİ DÖRT -

"Bu benim ilk yalanımdı."

ROYAL

Burası Florida değildi.

Omuzlarıma bir palto yerleştirilirken uçağın merdivenlerinde durdum. Ona bakınca soğuk olduğunu fark ettim.

Nerede kalmıştık? Ne zamandır Amory'nin kollarına sarılmış bir şekilde uyuyordum?

"Aşağı in," dedi arkamdan.

Bana söylediği gibi yaptım, çünkü bir açıklaması olduğundan emindim. Belki de babam başka bir TIR'a binmiş ve kuzeye doğru yola çıkmıştı. Uyuyordum ve mesajı ne zaman aldığını bilmiyordum. Arkamdan geldi ve elini sırtıma koydu, sonra beni ileri doğru iterek bizi bir Hummer'a doğru yürütmeye başladı. Etrafımızı dağlar sarmıştı ve ne bir havaalanı ne de bir bina vardı. Sadece uzun bir iniş pisti vardı.

Neler oluyordu? Babam neden buraya gelmişti ki... burası her neresiyse ve bu Hummer nereden gelmişti?

Amory yolcu kapısını açtı ve beni kucağına alarak içeri yerleştirdi.

Ona sorgularcasına baktım. Bana nerede olduğumuzu söyleyecek miydi?

Kapıyı kapattı, sonra ön tarafa, sürücü tarafına yöneldi.

İçime yayılan mutluluk verici bir sıcaklıkla uyandım. Daha önce hiç kimsenin kollarında uyanmamıştım. Bu kadar çabuk ayrılmak istemediğim bir deneyimdi. O an hızla kayboluyordu.

Onun yerine ürpertici bir korku, belki de *önsezi* daha iyi bir tanımdı. Amory bana neler olup bittiğini açıklamadan saniyeler geçtikçe bu korku daha da artıyordu.

Babama bir şey mi oldu? Amory bana söylemek istemiyor muydu?

Kapıyı kapatır kapatmaz, "Neler oluyor?" diye ağzımdan kaçırdım.

Bana zar zor bakarak motoru çalıştırdı ama hiçbir şey söylemedi. Bu kötü bir şeydi. Bana söylemek istemedi.

Ellerim kucağımda yumruk oldu. Büyükannem miydi? Hayır, burada olmazdık.

Burası her neresiyse.

Hummer uçaktan uzaklaşmaya başladı, ancak ortaya çıkan yol asfalt değildi. Kayalık toprak bir patikaydı. İleride görebildiğim tek şey buydu. Sadece vahşi açıklık. Alaska'ya hiç gitmemiştim ama böyle hayal etmiştim. Burası Alaska olamazdı. Babam burada olamazdı.

"Amory, neden buradayız? Burası neresi? Babam nerede?" Tekrar bana baktı. "Sana nerede olduğumuzu söyleyemem." *Ne?*

"Neden?" Ben sordum.

Bana yerimizi söylememesi için mantıklı bir neden yok gibiydi.

"Çünkü böylesi daha güvenli."

Daha güvenli mi?

"Tamam, mantıklı konuşmanı istiyorum. Tüm bu durum kafa karıştırıcı. Babam nerede?"

"Kafanın karışık olduğunu biliyorum ve bunun için üzgünüm. Böyle olması gerekiyor. Kulübeye varır varmaz tüm sorularınızı yanıtlayacağım."

Ne kulübesi? Rüya mı görüyordum? Hâlâ uçakta, kollarını bana dolamış bir şekilde uyuyor muydum? Olmasını umduğum şey buydu. Oraya, her şeyin anlamlı olduğu yere dönmek istiyordum.

"Babam nerede, Amory?!" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin? Miami'ye gidiyorduk ve görünüşe bakılırsa Miami-hatta Florida'ya bile yakın değiliz."

Dudaklarının köşesi sanki gülümsemek istiyormuş gibi hafifçe yukarı doğru çekildi. Burada mizah yoktu. Gülümseyecek bir şey yoktu.

"Hiç bilmiyordum."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Ona baktım, şaka yaptığını falan söylemesini bekliyordum.

"Amory, beni korkutmaya başlıyorsun."

Uzandı ve elini yumruk yaptığım ellerden birinin üzerine koydu. "Benden asla korkmana gerek yok. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermem."

Panik atağın eşiğinde olmasaydım, bunu söyleme biçimindeki sertlik seksi olabilirdi. Sakinleşip düşünmem gerekiyordu. Bu Amory'ydi. Büyükannesini benimkinde kalması için gönderen adam. Büyükannemi

zenginler için yapılmış bir tesise bedava girdik. Bize yiyecek gönderdi. Vespa'mı tamir ettirdi. Babamı hapisten çıkardı. Bütün bunları büyük bir plan için yapmamıştı.

"Eğer durum buysa, o zaman neden bana nerede olduğumuzu ve nedenini söyleyemiyorsun?"

Başparmağı elimin üzerinde bir okşayışla gezindi. "Okşayacağım. Sadece biraz daha uzağa.

Sana her şeyi anlatacağım."

Peki, tamam. Bulunduğumuz yere gitmemizi istedi. Bekleyebilirdim. Tüm bunları mantıklı hale getirecekti. Dramatik davranıyordum. Hepsi bu.

Elimi açarak parmaklarını benimkilerin arasından geçirmesine izin verdim. Bu iyiydi. Buna ihtiyacım vardı. Gerginliğim azaldı ve pencereden dışarı, içinden geçiyor gibi göründüğümüz vahşi doğaya baktım.

Burası Colorado muydu? Wyoming mi? Tennessee'den daha kuzeydeydi. Öyle olmalı. Hava soğuktu. Güneydeki bir ekimden çok daha soğuktu.

Arabayı sürerken, daha fazla toprak yolda birkaç dönüş yaparken aklımdan birkaç senaryo geçti. Hiçbir şey söylemedi ve ben de belki de en iyisinin sessizlik olduğuna karar verdim. Bana söylemesi gereken bir şey vardı ve şimdi söylemesini talep etmek istiyordum.

Sonunda yavaşladık ve dallar Hummer'ın yanlarına sürtünürken o dar bir patikaya saptı.

Beni hangi cehenneme götürüyordu?

Aklıma geçmişte televizyonda izlediğim suç programları geldi ve gerildim. Hayır. Amory beni ormanda öldürmeyecekti.

Ağaçların arasından çıktık ve bir açıklığın ortasında küçük bir A-çerçeve kulübe duruyordu. Etrafıma bakındım, görünürde başka hiçbir şey yoktu. Sadece bina vardı. Amory kulübeye yanaştı ve motoru durdurdu.

"Buradayız," dedi bana.

Ona baktım ve bana seri katil olmadığını hatırlatan bir gülümseme attı.

"Gelip seni çıkaracağım. Yüksekte," dedi Hummer'dan inmeden önce.

Kapının koluna uzandım ve açtım. Amory oradaydı ve beni belimden tutup yere yatırmasına izin verdim.

Başını eğdi ve boynumun yan tarafını içine çekti, sonra doğruldu ve beni serbest bıraktı. "Hadi içeri girelim."

Kapıya doğru yöneldi ve cebinden bir anahtar çıkararak

kilidini açtı. Geride durdum ve kapıyı açmasını izledim, sonra sanki incelemek istiyormuş gibi içeri adım attı. Arkasını döndüğünde, içeri girmemi işaret etti.

Amory'nin cesedinin yanından geçip açık alana girdiğimde tarçın ve vanilya kokusu burnuma geldi. Yeni gibi görünen parlak parke zeminler büyük, tüylü bej halılarla kaplıydı. Sağ tarafta büyük bir şömine, karşısında kahverengi deri bir kanepe ve her iki yanında iki koyu kırmızı koltuk vardı. Solda mutfak ve yemek alanı, ortada ise üst kattaki çatı katına çıkan döner bir merdiven vardı. Fazla büyük değildi ama içindeki her şey son modeldi. Ev aletleri bile.

"Neredeyiz, Amory?" Ona tekrar sordum.

"İsmimle başlayalım. Bu benim ilk yalanımdı. Benim adım Sebastian Shephard."

• YİRMİ BEŞ -

"İlk günden beri dikkatimi çekiyorsun."

SEBASTIAN

Orada durup bana bakarken yüzü soldu. Sanki beni tanımamış gibiydi.

"Hâlâ benim, Royal. Sadece başka bir isim. Benim adım," diye onu temin ettim.

Başını salladı ve gözleri sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi çılgınca odanın etrafına bakındı.

"Görüyorsun ya, *Amor-Sebastian*, sorun da bu. Bana adın hakkında yalan söyledin ve beni götüreceğini söylediğin yerin yakınında olmayan bir uçakta uyandım. Şimdi, vahşi doğada, kilometrelerce uzakta başka hiçbir canlının yaşamadığı bir yerde, bir kulübedeyiz."

Ona doğru bir adım attım ve o da beni durdurmak için iki elini kaldırarak bir adım geri attı. Bunu istememiştim. Özellikle de uçakta bana bacaklarını açıp dünyamı sarstıktan sonra. Ama ona yalan söylemeyi bırakmıştım - en azından dürüst olabileceğim konularda. Bir dahaki sefere sikimi ona batırdığımda, o dolgun pembe dudaklarından adımla duymak istiyordum. Bir romandaki kurgusal bir karakterin değil.

"Yalan söyledim çünkü mecburdum. Eğer sana adımla söyleseydim, Merce'nin kulağına giderdi ya da daha kötüsü, beni Google'da aratırdın. Bunların ikisi de iyi olmazdı."

Hiçbir espri içermeyen keskin bir kahkaha attı. "Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

Omuz silktim. "Hayır. Sadece gerçek bu." "Merce'yi nereden tanıyorsun?"

"Ailelerimiz aynı çevrelerle bağlantılı." "Yani aileniz siyasetle mi ilgileniyor?"

Başımı salladım. "Hayır. Benim ailem mafya."

Gözleri büyüdü ve bunu muhtemelen farklı bir şekilde söylemem gerektiğini fark ettim.

"Mafya."

Başımı salladım.

"Bu daha da kötüye gidiyor," diye fısıldadı. "Seni Google'da araştırırsaydım, bana bunu söyleyecek miydi?"

Güldüm ve başımı salladım. "Hayır. Size ailemin büyük bir safkan çiftliği olduğunu ve şampiyonlarımızla tanındığımızı söylerdi. Güney Mafyası reklamı yapılan bir şey değildir. Birçokları için bir söylentidir ve yeterli güce sahip olanlar için hayatın bir parçasıdır."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ön pencerelerden birine doğru baktı. "Dancastle'lar senin kim olduğunu biliyor çünkü güç onlarda."

"Evet."

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Sebastian, ben neden buradayım?"

"Çünkü Merce Dancastle ve babası, eğer bu işi durdurmazsak Federallerin devreye girip halledeceği bir uyuşturucu taşıyorlar. Bu tür şeyleri bölgemizden uzak tutuyoruz ve bu da Federalleri bizim pisliğimizden uzak tutuyor. Tabiri caizse görmezden geliyorlar. Edward Dancastle yanlış insanlarla uğraşıyor. Merce, baban için bazı damlalar yaptırarak onu bir şekilde işin içine soktu. Bu ve senin onunla çıkman yüzünden artık onların radarındasın."

Ağzı hafifçe aralandı ve zaten solgun olan teni kalan azıcık rengini de kaybeder gibi oldu.

"Ne?" diye sordu. "Ne, babam mı? Ben mi?"

Başını salladı ve o gözler bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Uyuşturucu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Baban Dancastle'lardan aldığı parayla ortadan kayboldu. Seni ve büyükanneni korumasız bir şekilde yalnız bıraktı. İkinizi de güvene almak zorundaydım. Kimse size yaklaşmayacak ve kimse sizi benden alamayacak."

Tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı. Eğer Dancastle olmasaydı, onunla hiç tanışmamış olacaktım. Babasının ona nasıl davrandığına tanık olmazdım ve şu anda yeraltımızda olmazdı.

"Kimin radarındayım? Federallerin mi? Merce'nin babasının mı?" Hasta olacakmış gibi görünüyordu.

Ona doğru bir adım attım, başını salladı ve tekrar geri çekildi. Kahretsin, keşke şunu kesebilseydi. Ona sarılmak istedim. Onu rahatlatmak. Güzel yüzüne biraz renk gelsin istedim.

"İkisi de," dedim ama bu doğru değildi.

Babamın radarındaydı ama yanıma yaklaşmadığına göre, onu benden almaması için buraya getirdiğimi söylemenin duruma yardımcı olacağını sanmıyordum.

"Geri dönmem gerek. Onlara bilmediğimi söyleyebilirim. Federallere. Kaçmak beni suçlu gösterir."

"Hayır. Senin dolandırıcılığını zaten biliyorlar. İyiye araştırıldın. Masum olduğunu iddia etmen korkarım pek bir şey ifade etmiyor ve Merce Dancastle mecbur kalırsa seni lanet olası otobüsün altına atacak. O zaman onu öldürmek zorunda kalacağım."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Onu öldürmek mi?" "Evet."

Elleri yanlarına düştü ve benden biraz daha uzaklaştı. "Bak, tam şurada. Artık senin yanında kendimi güvende hissetmiyorum. Sen tanımadığım birisin. Öldürmek akli başında insanların öylece savurduğu bir tehdit değil."

Buna sabrım kalmamıştı. Beni tanıımıyormuş gibi konuşması hoşuma gitmiyordu ve kendini güvende hissetmediğini söylemesi de hiç hoşuma gitmiyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış, dehşete düşmüş bir halde dönerken ona doğru yürüdüm.

Hay sikeyim! Görmek istediğim şey bu değildi.

Merdiven korkuluklarına çarpana kadar geri geri gitti ve ben de her iki yanındaki korkulukları tutarak onu kafese kapattım.

Boynundaki nabız noktası çılgınca atıyordu ve vücudu titriyordu ama bunun uyarılmadan kaynaklanmadığını biliyordum. Korkuyordu. Dünyada korkması gereken son kişi bendim. Bunu neden göremiyordu? Adım hakkında yalan söylemiştim ama ona gerçeği -ya da çoğunu- şimdi anlatmıştım.

"Benim ne olduğum ve ne yaptığım, asla tehdit altında hissetmeni gerektirecek bir şey değil. Kimsenin seni incitmesine asla izin vermeyeceğim. Bu yüzden buradayız. Bunu düzelteceğim. Her şeyi. Sonra eve gidebilirsin ve güvende olursun."

Bana bakarken dudaklarını yaladı. "Seni tanımıyorum."

Sırıttım. "Beni tanıyorsun, Ace. Ben farklı bir isme sahip aynı adamım."

Sertleşti. "Aynı adam değil. Tanıdığımı sandığım adam mafyadan değildi.

Etrafa saçacak çok parası olan iyi bir adamdı ama ben ona. Ona güvenmiştim."

Başımı eğdim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Ben iyi bir adamım. Ağabeyimle kıyaslandığımda, ben lanet olası bir azizim," dedim ve diğer yanağını öpmek için hareket ettim. Şimdi yanaklarında hafif bir pembe kızarıklık vardı ve bu beni biraz rahatlatmıştı. Ağzının köşesini öpmek için hareket ettim. "Ben iyiyim,

Yemin ederim," diye fısıldadım, dikkatimi diğer köşeye kaydırarak.

Onu üst kattaki büyük boy yatakta çıplak ve altımda istiyordum. Onu ilk gördüğüm andan beri becermek istiyordum ama hiçbir şey beni bunun ne kadar inanılmaz hissettireceğine hazırlamamıştı. Onun hissedeceği. Var olduğunu bilmediğim kadar farklıydı. Aynı zamanda mantıklı zihnimi, içimde dolaşan vahşi, dengesiz canavarla birleştirmiş gibiydi. İkisi de olmuştum ve hayatımda ilk kez Thatcher'ı anlamıştım. Onun psikopat seviyesinde değildim ama zorlanırsam patlayabilirdim. Bunu derimin altında hissedebiliyordum.

Öpücüklerimi ağzından boynuna doğru takip ederken hissettiğim küçük ürpertinin, bundan zevk aldığı için olmasını istedim. Uçakta yaptıklarımızı düşünüyor ve tekrar yapmak istiyordu. Ama hâlâ benden emin değildi. Ona zaman vermeliydim. Bu sadece korkusunu arttırıyordu.

"Bu şekilde yapmak zorunda kaldığım için özür dilerim," diye kulağına fısıldadım, sonra ellerimi bırakıp geri çekildim.

Sertçe yutkundu ve benim yerime yere baktı. "Burada ne kadar kalmam gerekiyor? Büyükansemi arayıp kontrol edebilir miyim? Babamın güvende olup olmadığını öğrenmemizin bir yolu var mı? Hayatta mı?"

İkimizin de telefonunu uçakta bırakmıştım. Gerçi o bunu henüz bilmiyordu. Cebinden kendi telefonunu almaya gittiğinde öğrenecekti. Onu uyandırdıktan sonra, uçaktan ayrılmadan önce telefonuna bakamayacak kadar sersemlemişti. Bu benim avantajıma oldu. Wilder onları takip edebilirdi. İkisini de uçak moduna almıştım, bana biraz zaman kazandırmıştı.

Bizi buraya getirmesi için tuttuğum adam bir sonraki durak olarak Meksika'ya yasadışı uyuşturucu almaya gidecekti. Ona telefonlarımızı yanına almasını ve geldiği ilk çöp kutusuna atmasını söyledim. Diğerlerinin beni takip etmesine izin veremezdim. Dancastle meselesinin halledildiğini ve Royal'i tutabileceğimi öğrenene kadar olmazdı.

"Büyükkannenize güneydoğudaki en iyi zihin bakım uzmanları tarafından iyi bakılıyor. Sen güvenle dönene kadar burada kalacağız. Babana gelince, o bir seçim yaptı. Ama yanlış bir seçim yaptı. Seni seçmedi."

Başını kaldırdı ve gözlerindeki akmayan yaşlar göğsümün ağrmasına neden oldu. "Merce bana mesaj atıyor ve beni arıyor," dedi.

Bunu zaten biliyordum ama ona söylemedim. Bir gün için yeterince gerçeği öğrenmişti.

"Cevap vermedim ama nedeni bu muydu? Benim üzerime bir suç atmaya mı çalışıyordu?"

Hayır. Ne kaybettiğini fark etmişti ve onu geri almaya çalışıyordu.

Sanki telefonu olduğunu yeni hatırlamış gibi elini cebine attı ve hiçbir şey bulamadı. Sanki düşmüş gibi etrafı tararken yüzünde beliren panik ifadesi kısa sürdü. "Telefonum."

"Benimkiyle birlikte gitti. İzleri sürülebilir."

Omuzları mağlup bir şekilde düştü.

Eğer onu tutmama izin verseydi...

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Beni korumak için neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

Çünkü sen benimsin.

Bir anda aklımdan geçen kelimeler karşısında şaşırılmış bir şekilde sustum.

Benden çektiği sahiplenme duygusu buna dönüşmüştü. Onu sahipleniyorum.

"Dediğim gibi, ben aynı adamım, sadece farklı bir isim. Seni gördüğün ilk gece paranı aldığından emin olan adam, seni profesörden koruyan adam, seni elma bahçesine götüren adam. Uzak duramadığı için sürekli ortaya çıkan adam. Baban sana elini sürdüğünde kendini kaybeden adam bile. İlk günden beri dikkatimi çekiyorsun. Etrafında ne kadar çok olursam, o kadar çok olmak istedim. Ta ki tek istediğim sen olana kadar."

• YİRMİ ALTI -

Lanet olası mafyadaki bir adama karşı hisler beslemeyi bana bırak.

ROYAL

Bunu ne kadar zamandır planlıyordu? Bir son dakika kararı olamazdı. Yukarı çıktığımda yatağın üzerinde katlanmış halde bulduğum uçuk pembe saten pijama şortu ve ona uygun kaşkorse ile bir çift dantelli beyaz külot bana hazırlıklı olduğunu söylüyordu. Tabii buraya başka kadınlar getirmediyse ve onlar da benimle aynı bedende değilse. Kim olduğu konusunda bana yalan söylediğini ve beni kaçırdığını bilsem bile, bu durumdan hoşlanmamıştım. Bunu başka bir kadın için alması fikri.

Bu benim ya da akıl sağlığım hakkında ne söylüyordu?

Yatak odası ve ona bağlı bir banyo çatı katındaki tek odaydı. Banyoda, kabarık, büyük beyaz havlular düzgünce rulo haline getirilmiş ve duşun ve küvetin yanındaki uzun bir sepete yerleştirilmişti. Pahalı kokulu vücut yıkama suyu, şampuan ve saç kremi duşa girdiğimde çoktan hazırды. Banyo kapısındaki kilit bana biraz huzur verdi, böylece sıcak spreyn altında dururken rahatlamaya çalışabilirdim.

Kanepede uyumama izin vereceğinden şüpheliydim. Onun yerine bunu yapar ve bana yatağı verirdi. Ama bu evden kaçıp Atina'ya ve büyükanneme dönmenin bir yolunu bulacaksam, kapıya bu kadar yakın olamazdı. Bana nerede olduğumuzu söylerse yardımı dokunurdu.

Telefonumun olmaması daha da büyük bir engeldi. Orada kaybolabilirdim. Açlıktan ölebilirdim. Büyükannem ya da babam hakkında hiçbir şey bilmeden burada kalmak bir seçenek değildi.

Babam bizi terk etmeye karar vermişti. İyi. Belki onu kontrol etmezdim. Ama büyükannemin bana ihtiyacı vardı. Ödenecek faturalar vardı. Evimiz orada öylece boş duramazdı.

İnsanlara borçlu olduğum kağıtlar vardı. Kayıp olduğumu fark edeceklerdi.

Telefonuma cevap vermediğimde Anya endişelenmeye başlayacaktı. Hatta yarın bu saatlerde polise gidecekti. Rodney neden bیلardo salonuna gelmediğimi merak edecekti. Milo oyunlarla ilgili mesajlarına cevap vermediğimi fark ederdi. Eğer bir medeniyet bulursam, o zaman

bir polis karakolu isteyebilirdi. Kayıp bir kişi olduğum konusunda uyarılırlardı.

Saten pijamalarımı giyip banyodan çıktığımda beni yemek kokusu karşıladı. Yemek pişiriyordu. O zaman mutfak doluydu. Tıpkı banyoda olduğu gibi. Belki bir çantaya koyup yanımda götürebileceğim protein barları ya da kuruyemişler vardı. Ya da belki Hummer'ın anahtarlarını nereye koyduğunu bulabilirdim. Çalıştırdığımda onu uyandırırdım ama yaya olurdu ve kolayca önüne geçebilirdim.

Yine de onu burada mahsur bırakmak beni rahatsız etti. Etmemesi gerektiğini biliyordum. Bunu bana o yapmıştı. Bu onun kararıydı. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacaktı. Onu burada ölüme terk edecek değildim. Ayrıca, fesleğen, kekik ve sarımsak kokusuna bakılırsa, karnını doyurmak için bol miktarda malzemesi varmış gibi görünüyordu.

Kararımı verdikten sonra döner merdivenden aşağı indim. Kısa bir süre için bile olsa onunla aynı yatağı paylaşmak zor olacaktı. Kendimi kontrol edemediğimden değil, çünkü bugünkü gerçeklerden sonra onunla bir daha seks yapmayacaktım.

şimdi, bunun anısıyla alay eder miydim? Evet. Bu bir nirvana seviyesiydi-
HAYIR! HAYIR! Bunu düşünmüyorum.

Amory ile yaşadığım şey. Var olmayan adamla. Güvendiğim adam.

Sebastian Shephard başka biriydi.

Fırını açıp eritilmiş tereyağıyla dilimlenmiş Fransız ekmeği tepsisini çıkarırken sırtı bana dönüktü. Tezgâhın üzerinde bir tepsi lazanya, yanında da salata dolu cam bir kâse duruyordu. Karnım guruldadı. Aç olduğum anlaşılıyordu. Buraya gelip bunları görene kadar yemek yemek aklımdaki son şeydi.

En alta ulaştığımda Sebastian ekmeği diğer iki parçanın yanına koydu ve gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Bakışları yavaşça vücudumda gezindi ve içime yayılan karıncalanmayı ve midemdeki çarpıntıyı durdurabilmeyi diledim. Ama o güzel ve seksiydi ve bana hayatımda yaşadığım en iyi seksi yaşatmıştı.

Aynı zamanda beni kaçıran kişiydi ve başka şeyler de yaptı. Tam olarak ne yaptığından emin değildim. Uyuşturucu pek bulaştığı bir şey gibi görünmüyordu ama bir insanı öldürmekle ilgili bir sorunu yoktu. Organize suç yine de suçtu.

Gürcistan'daki mafya aslında ne yapıyordu? Ve neden Gürcistan'da bir mafya olduğunu bilmiyordum?

"Duştan keyif aldın mı? İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?" diye sordu, dolaptan tabakları almak için arkasını dönerken. Her şeyin yerini biliyor gibiydi.

"Evet. İyi stoklanmış. Sık sık kız kaçırıp buraya getirir misin?" Boş sohbet ediyormuş gibi havalı bir şekilde sordum.

Sebastian'ın ağzı, gözlerinin parıldamasına da neden olan o ukala sırıtışı yaptı. "Hayır. Kaçırarak istediğim ilk kadın sensin."

Bu bakış ve bunu söylerken çıkardığı ses meme uçlarımı sertleştirdi. Lanet olsun. Bununla sütyen giymeliydim. Kaçmayı düşünüyordum, ne giydiğimi değil.

"Sanırım dişilerinizi kaçırmak zorunda değilsiniz. Hepsi sana koşuyor. Kendilerini ayaklarına atıyorlar."

Alaycı olmama rağmen, bu görüntü beni rahatsız etti. Kadınlar ne sıklıkta kendilerini onun önüne atıyordu? Kaç tanesini benimle olduğu gibi orgazm etmişti?

"Kendilerini ayaklarıma atan kadınları bilmem ama, hayır, istediğimde bir kadının dikkatini çekmek için hiç mücadele ettiğimi söyleyemem."

Ben de dahil, diye düşündüm ekşiyerek.

"Aç mısın? Lazanyayı ben yapmadım ama ben pişirdim. Umarım tadı da kokusu kadar güzeldir."

Artık değil. Başka kadınlar hakkında konuşmak iştahımı kaçırmıştı. Kendime kıızıyordum. Sadece kapatmak istedim. Ona karşı hiçbir şey hissetmemek. Ne yazık ki durum böyle değildi. Onunla seks yapmıştım ama bunun için bile suçlayamazdım. Beni daha önce de etkilemişti. Sonra halıyı altımdan çekip aldı.

"Bodrumda bir şef mi saklıyorsun?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Birkaç yemek hazırlattım ve diğer şeylerle birlikte teslim ettim."

"Çok kapsamlı ve düşünülmüş görünüyor," diye cevap verdim, sadece iki kişi için yapılmış masaya doğru yürürken.

"Rahat olmanı istedim."

Zaman ve kaynak kaybı olmuştu çünkü bu gece ayrılıyordum. Tüm konforlu ihtiyaçları kendisine ait olacaktı.

Göğsümde bir sızı vardı. Bir parçam onu terk etmek istemiyordu. I

kalmak istedim. Onun gerçekten var olduğunu düşündüğüm adam olup olmadığını görmek istedim. Ama ona karşı zaten aptalca ve safça davranmışım. Bunu tekrar yapamazdım.

"Bana nerede olduğumuzu söyleyecek misin? Bunun yardımı olur. Hangi eyalette olduğunu bile bilmemek hiç rahatlatıcı değil." Bu bilgiye sahip olsaydım, yardımı olurdu.

Sebastian doldurduğu tabağı aldı ve tezgahın etrafında bana doğru yürüdü. Bakışlarımı ondan ayırdım, hareket edişine ya da kot pantolonunun üzerine oturşuna hayran olmak istemiyordum. Kollarındaki kaslar nasıl da esmişti. Hayır. Bunu düşünmüyorum.

Bana yakın durdu. Çok yakınımda. Tabağı masaya koyup bir sandalye çekerken nazikçe "Otursana," dedi.

Tanrım, neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki?

Ondan sandalyeyi alıp otururken gözlerimi kaçırdım. Yemek bir kez daha midemi guruldattı. Bir şeyler yemeyeli uzun zaman olmuştu ve bu güzel görünüyordu.

Sebastian hâlâ hafif nemli olan saçlarımı geriye doğru çekerken parmakları omzuma dokundu. İç çamaşırımın yakasında gezinirken gerildim ve nefesimi tuttum.

"Kızgın olduğunu biliyorum. Ama benden nefret etme. Benden nefret edersen buna dayanamam."

Ses tonundaki acı dolu tınıyı duymak zordu. Samimi olduğuna inanmak istedim. Pek çok şeye inanmak istiyordum. Ama ona bir kez bile çok kolay güvenmişim.

"Senden nefret etmiyorum," diye cevap verdim. Gerçek buydu. Etmiyordum ve edemeyeceğimi de biliyordum. Ona karşı hissettiklerim tam tersi yöndeydi ve benim için hiç de güvenli ya da sağlıklı değildi.

Dokunuşu beni terk etti ve bara geri dönerken çok ihtiyacım olan oksijeni içime çektim. Gözlerimi kapatarak, aptalca duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemem konusunda kendime zihinsel bir nutuk çektim. Büyükanнемin bana ihtiyacı vardı. Ne kadar güzel bir yer olursa olsun onu orada öylece bırakamazdım. Onu terk ettiğimi düşünecekti.

Sonra, elbette, Sebastian'ın tehlikeli olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Güzel ama karanlık. Yüzeyin hemen altında gizlenen o uğursuz tarafının kısa anlık görüntülerini görmüşüm. Bu benim hayal gücüm değildi. Benden saklamaya çalışıyordu ama seviştiğimizde, o gözlerinin içinden bana bakıyordu. Ruhundaki izleri gizlemeyi başaramamıştı. Bu

Gördüğü ve yaptığı şeyler onu yarasız bırakmamıştı. Onun bir parçası olmuşlardı. Buna asla güvenemezdin.

Ama sen ona yalvardığında babana zarar vermeyi bıraktı.

Gözlerimi kapattım ve bunu bir kenara ittim. Bilinçaltım bile onun için bahaneler üretmeye çalışıyordu.

Ayak seslerini duydum ve çatalımı almak için gözlerimi açtım. Tabağını bıraktı ve karşıdaki koltuğa oturdu. Tuhaf bir şeydi - bu kadar çok farklı duygunun en üst nokta için yarışması. Özellikle de hiçbirisi üzerinde kontrolüm yokmuş gibi görünürken.

Korku, endişe, uyarılma, pişmanlık... o kadar çok ki, bunları saymak sahip olmadığım bir odaklanmayı gerektirirdi.

"Yemek için ağzınıza koymanız gerekiyor" dedi. "Ona bakmak hiçbir işe yaramaz."

Bana takılıyordu. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Hiçbir şey bunu yapamazdı ama çatalımı lazanyadan bir parça kesmek için kullandım ve sonra ağzıma götürdüm. Beni izlediğini biliyordum ama ona bakmadım. Eğer ne yapacağımı çok fazla düşünürsem, yapmamak için bir neden bulabilirdim. Çünkü bu adamı isteyen yanımda, seçimini duyurmak için savaşıyordu.

Karar tartışmaya açık değildi.

Yemeği o yaptığından, temizliği bana bırakması için ısrar ettim ve gidip duş almasını önerdim. O duştaiken anahtarlarını bulabilirdim, böylece gecenin bir yarısı onları aramak zorunda kalmazdım. Kapıdan ne kadar çabuk çıkarsam, kaçma olasılığım o kadar artacaktı.

Suyun aktığını duyar duymaz bulaşık makinesini doldurma işini bırakıp aramaya başladım. Kanepeye gidip minderleri kaldırdım, sonra ön kapının yanındaki masanın içine ve etrafına baktım.

Uçaktan indiğimde üzerime giydirdiği palto, arayacağım üçüncü yerdi. Sağ taraftaki cepte anahtarlık duruyordu. Rahatlayarak onu orada bıraktım ve mutfığa geri döndüm. Nerede olduğunu biliyordum. Geriye sadece beklemek kalmıştı. Uykuya daldığında harekete geçecektim.

Ben tezgahı silerken üst kattaki su kesildi. İş bitmişti. Uyku düzenini konuşmamıştık. Olabilirdi.

Burada uyuyabilseydim daha kolay olurdu ama bu olmayacaktı. Sebastian buna izin vermezdi.

Onunla yatakta uzun süre kalamazdım. Ayrıca, o bir yanda ben diğer yandayken, birbirimize dokunacağımızdan bile şüpheliydim. Temas etmemek her şeyi kolaylaştırırdı. En üst basamağa ulaştığımda, banyo kapısını açık bıraktığını görmek için baktım.

Beline sardığı havludan başka bir şey olmadan lavabonun önünde duruyordu. Ona o seksi, dağınık görünümü veren gevşek bukleleri ıslaktı ve yakasının yakınında birkaç bukle bırakmıştı. Sol omzunun arka tarafında daha önce görmediğim bir dövme vardı, ama gömleksizken hep ön tarafını görmüştüm. Seçmeye çalıştım ama buradan tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

Tam daha yakından incelemek için gözlerimi kısmıştım ki, arkasını döndü ve bakışlarımı yüzüne diktim, kendimi yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissettim. Belki de öyleydim. O adamın nemli ve çıplak görüntüsünden başka bir yere bakmak imkânsızdı.

"Lütfen, seni durdurmama izin verme. İstedğin kadar bak."

Ukala pislik. Gözlerimi devirdim. "Ben sadece dövmenizin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Daha önce fark etmemiştim."

Hâlâ üzerinde sadece havlu olduğu halde banyodan çıktı. Havluyu çekiştirip yere düşürmek mi yoksa geri çekilip aramıza mesafe koymak mı istediğimden emin değildim. Olduğum yerde kaldım, gözlerimi ondan ayırmadım. Bana doğru gelmedi, daha ziyade üç çekmeceli bir sandığın yanına gitti. En üsttekini açarak lacivert bir pijama pantolon çıkardı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Havlu yere düştü ve nefesimi içime çektim. Evet, vücudu hatırladığımdan daha da muhteşemdi. Gözlerimi kapattım ve yüzüm ısınırken etrafımda döndüm.

"Beni uyarabilirdin," dedim kızgınlıkla ve bu kızgınlık daha çok bakmaya devam etmek istediğim için bana yönelikti.

"Sikimi ağzına aldın. Bundan daha yakın bir görüntü elde edemezsin."

"O daha önceydi!" Ben de ona karşılık verdim.

"Daha önce..." Ne demek istediğimi gayet iyi bildiği halde sanki detaylandırmam gerekiyormuş gibi bu kelimeyi söyledi.

"Sen beni kaçırmadan önce, senin bir yalancı olduğunu biliyordum."

Eli belime dokundu ve ben irkilerek sıçradım.

"Hadi ama Ace. Tüm yalanlarımı itiraf ettim." Sesi boğuktu ve kulağıma çok yakındı.

"Bunun bir önemi yok. Buraya kendi özgür irademle gelmedim ve beni burada tutuyorsunuz."

Elini yan tarafıma ve üstümün eteğinin altına götürdü. Uzanıp bileğini tuttum ve göğsüme ulaşmadan hemen önce geri çektim. Nefes almakta zorlanıyordum ve kalbim hızla çarpıyordu ama hâlâ aklım başımdaydı.

"Yapma. Aynı yatağı paylaşabiliriz ama yapma," dedim ona.

Tartışmasını bekliyordum ama tartışmadı. Onun yerine elini bıraktı. Hayal kırıklığı değil, rahatlama hissetmeliydim.

"Sen nasıl istersen," diye yanıtladı. Ses tonundaki kibarlık bunu kolaylaştırmadı. Kızgın ya da talepkâr davransaydı, belki de ona karşı duyduğum çekimle savaşılabildim.

Döndüğümde onun yatağa doğru yürüdüğünü gördüm.

"Hangi tarafta uyumayı tercih ediyorsun?" diye sordu sol taraftaki örtüyü çekerken.

Bakışlarım tekrar onun hareketiyle yer değiştiren dövmesine kaydı. Buradan bakıldığında paramparça olmuş bir saat gibi görünüyordu. Gölgeler onu uğursuz gösteriyordu, bu da olduğu şey için garip görünüyordu. Etrafında dağılmış cam parçaları vardı.

"Eğer yakından görmek istersen, ısırmam," dedi.

Gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturdum. Ne benimle alay ediyordu, ne de beni yine onu süzerken yakaladığı için sırtıyordu.

"Bozuk bir saat mi?" Gördüğüm şeyin bu olup olmadığından hâlâ emin olamadığım için sordum. Başını salladı. "Evet, öyle."

Meraklandım. "Bu ne anlama geliyor?"

Bir şeyi sembolize etmesi gerekiyordu. Bir dövme için rastgele kırık camlı bir saat seçilmez.

"Aldığım zaman bir hatırlatıcıydı ama yıllar geçtikçe değişti. Başka bir şey oldum. Bunu yaptırdığım zamanki adam değilim."

Bu benim sorumu yanıtlamadı ve zihinsel olarak kaçışımı planlamam gerekirken, dövmesi beni büyüledi.

"Peki, o zaman ne anlama geliyordu ve şimdi ne anlama geliyor?" Dürttüm,

Onu anlamak istiyordum. Çırılçıplak soyunup onunla birlikte o yatağa girmek isteyen yanımın biraz onaylanmaya ihtiyacı vardı, ancak sorularımın cevabı, fırsat bulduğum anda o kapıdan kaçmam için başka bir neden olabilirdi.

"Onu aldığımda aşık olduğumu düşünmüştüm. Ona evlenme teklif etmiştim ama o hayır demişti. Bu bana zamanın kaderimizi değiştirmedeğini ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını hatırlattı."

Bir kez aşık olmuştu. Keşke bunu bilmeseydim. Neden sormuştum ki? Sanki biri göğsüme uzanmış ve ciğerlerimi sıkıyormuş gibi hissettim. Bu kadar acıtmamalıydı. Bu adam bana göre değildi.

"Peki ya şimdi?" Sesim hafifçe çatladı ve irkildim.

"Çok fazla şey başarabileceğinizi ve gerçekten değerli bir şey elde edemeyeceğinizi. Aptal ve aşırı başarılı olmamak."

Bu onu şimdi sevmediği anlamına mı geliyordu? Gençliğindeki biri miydi? Evlenme teklif etmişti, onun ilk aşkı ya da gençlik aşkı olması pek olası değildi. Şu anda sadece yirmi dokuz yaşındaydı. Ne kadar zaman önce olabilirdi ki? Yeterince uzun değil. Hâlâ onu bekliyor muydu?

Boğazımı temizledim ve daha dik durdum. Onunla evlenmek isteyecek kadar çok sevdiği ve reddettiği için vücudunda paramparça bir saat olan bu kadını önemsemişimi görmesine izin veremezdim.

"Kendini suçlamak için tuhaf bir şey gibi görünüyor. Parçalanmış bir saatin bunlardan herhangi birini nasıl temsil ettiğini anlamıyorum." Ses tonum iğneleyiciydi ve bunu biliyordum.

Kıskanmıştım. Açık ve net.

Bu adamdan kaçıyordum ama belli ki kalbinin kime ait olduğunu önemsiyordum.

"Sanırım hiç *Muhteşem Gatsby*'yi okumadın?" diye cevap verdi, yatağın sağ tarafına uzanıp yorganı gereğinden fazla güç kullanarak geri çekerken.

"Elbette *Muhteşem Gatsby*'yi okudum," diye cevap verdim sertçe.

Sonra durdum ve bunun aklıma yerleşmesine izin verdim. Bozuk saat. Kalbim ağırlaştı ve boğazım düğümlendi. Bana Jay Gatsby'nin Daisy'ye aşık olduğu gibi bir kadını sevdiğini mi söylemek istiyordu? Bunu duymak çok zordu. Çenemi kapalı tutmalıydım.

"Anlıyorum," dedim sıkıca, sırtım ona dönük bir şekilde yatağa tırmanırken.

Yorganı çeneme kadar çektim ve duvara baktım. Sebastian'ın hayatında bir Papatya vardı. Hiç şansım yoktu. Hiçbir kadın bir Daisy'nin yerini tutamazdı.

Daisy. Tanrım, benim neyim vardı? Uzaklaşmam gerektiğine çoktan karar verdiğim biri için ağlamak üzereydim. Güvenemeyeceğim biri için.

Diğer tarafa oturduğunda yatağın ağırlığının değiştiğini hissettim.

Ne tür bir kadın onun aşkına sahip olmuş ve onu istememişti? Onun hayatını biliyordu ve bunu da mı kabullenememişti? Mafya üyesi olduğu için mi onu kaybetmişti? Bir kadının ona hayır demesi için aklıma gelen tek şey buydu. Dizlerinin üzerine çökmüş müydü? Onu sevdiğini söylemiş miydi? Onsuz yaşayamayacağını?

Bir elimi göğsüme koydum ve düzenli bir nefes aldım. Bu hiç de hoş bir şey değildi. Ne bundan ne de hissettirdiklerinden hoşlanıyordum. Kıskançlık hiç aşına olduğum bir duygu olmamıştı ama güçlü bir duygu olduğunu fark ettim. Hiç tanımadığım bir kadın için duyduğum katıksız kıskançlık içimi kemiriyordu.

"Evli mi?" Daisy Buchanan'ı düşündüğümde ağzımdan kaçırdım.

Onların hikâyesiyle saati vücuduna dövme yaptıracak kadar paralellik kurduğuna göre, ne kadar benziyorlardı?

"Kim?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim, hâlâ duvara bakıyordum. "Aşık olduğun kadın. Daisy evliydi."

Kıkırdadı. "Bunu çok abartıyorsun ve evet, o şimdi evli. O zamanlar evli değildi. Eğer Wilder'ın karısına hâlâ aşık olsaydım, gözlerimin arasına bir kurşun sıkardı. Ailesi olsun ya da olmasın, iki kere düşünmezdi."

Wilder kimdi? Onun kardeşiyle mi evlenmişti?

Kendime engel olamayıp arkamı döndüm ve ona baktım. "Senin ailenle mi evlendi? Wilder senin kardeşin mi?" Dehşete kapılarak sordum.

Sebastian, ailesinin sevdiği kadınla evlendiği birine göre eğlenmiş görünüyordu. Neden birdenbire onu kıskanmaktan nefret etmeye geçtiğimi açıklayamıyordum ama dürüst olmak gerekirse, sesi kaltağın teki gibi geliyordu.

"Hayır, Wilder benim kardeşim değil. Yine de aileden biri. Güney'deki mafyaya da aile deniyor. Büyükbabası aileye 50'lerde katılmış. Benimki ise en başa, yüz yıl öncesine dayanıyor."

Yani başka bir mafya üyesiyle evlenmişti. O zaman teklifini reddetmesinin sebebi bu değildi.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Onun duyguları hakkında endişelendiğimi fark ederek sordum. "Onu onunla görmek. Onunla hiç konuşuyor musun?"

Sebastian kıkırdadı ama bunda neden mizah bulduğunu anlamadım.

"Ace," dedi, uzanıp dökülmüş saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "yıllar önceydi ve Wilder'ın savunmasına göre, önce onu sevdi. O da onu sevdi ve hiç vazgeçmedi. Oakley'e karşı hissettiğim şey aşk değildi. Saygı ve şefkatti ama aşk değildi. Beni reddettiğinde, yıkılmadım. Hızlıca yoluma devam ettim, bir kez bile arkama bakmadım. Bu dövme Jay Gatsby'yi yansıtmıyor. Kitapları, kağıt üzerinde okuduğum önemli kelimeleri seviyorum. Kırdığı saat o zamanlar benim için şimdikinden farklı bir anlam ifade ediyordu. Herkesin bir hikaye hakkında kendi yorumu vardır. Bu gerçek değil. Benim bir Daisy'im yok. Hiç olmadı."

Kitapları severdi. Bu hatırlatma neden onu kötü bir şekilde resmetmemi daha da zorlaştırdı? Yapmamalıydı. Bana yalan söyledi ve beni kaçırdı. Sebepleri önemli değildi. Yine de yapmıştı.

Yüzümü duvara dönmek için geri döndüm. "İyi geceler," dedim ona, planıma devam etmek istiyordum.

Bu konuda ne kadar uzun süre düşünmek zorunda kalırsam, fikrimi değiştireceğimden o kadar korkuyordum. Bundan daha akıllıca davranmalıyım. Sebastian'a karşı hissettiklerimin fark ettiğimden çok daha güçlü olduğu artık benim için açık olsa bile.

Lanet olası mafyadaki bir adama karşı hisler beslemeyi bana bırak.

• YİRMİ YEDİ -

"Seni buraya kadar bir ayı ya da kurt kapsın diye getirmedim."

SEBASTIAN

Bunu bekliyordum, yanıldığımı umuyordum ama onun idare edilecek biri olmadığını da biliyordum. Hayatta tutunmak için cazibesini ve zekâsını kullanırdı, onun içini görebilecek biriyle asla karşılaşmazdı. Kendini yavaşça dışarı atarken yatak zar zor hareket ediyordu. Ya bunu yapacak cesareti toplaması üç saatini almıştı ya da benim ölü gibi uyuduğumdan emin olmak istiyordu.

Dövmemin ardındaki nedeni kışkandığında, geldiğimizden beri etrafına ördüğü bu kabuğu kırabileceğimi düşündüğüm bir an olmuştu.

Ama onun yerine arkasını döndü ve bana iyi geceler diledi.

Zeminde ve merdivenlerde ilerlerken ayaklarının çıkardığı hafif fısıltı beni gülümsetti. Eğer ben olmasaydım -iz sürmek, her zaman bir adım önde olmak, sürpriz unsurunu kullanmak üzere yetiştirilmiş biri- o zaman bunu başarabilirdi.

Beni duş almam için yukarı gönderdiğinde ve mutfağı temizlemesi için ısrar ettiğinde, neyin peşinde olduğunu tam olarak anlamıştım. O zaman gitmemiş olması ilginçti. Fazla uzaklaşmış olamazdı - duş çalışıyor olsa da ben içinde değildim; onu izliyordum. Gölgele beni saklasın diye parmaklıklardan yeterince geride duruyordum. Anahtarlığı bulduğunda kaçıp gideceğini düşündüm ama anahtarlığı ceketimin cebine bıraktı ve bulaşıklara geri döndü.

O sırada hızlıca bir duş almaya gitmiştim.

Ayağa kalkarak sessizce zeminde ilerledim ve o kapıyı açtığında merdivenleri yarılardım. Öne doğru eğildim, dirseklerimi korkuluklara dayadım.

"Boz ayılar ve kurtlar," dedim sessizliği bozarak. Sıçradı ve küçük bir çığlık attı.

"Hummer'ın benzini buradan bir milden daha az bir mesafede bittiğinde, orada mahsur kalacaksınız. Buraya kadar yürümek ya da en yakın

bir ayı tarafından parçalanır ya da bir kurda yem olursunuz."

Kapıyı kapattı ve bana bakmak için arkasını dönmeden önce omuzları düştü. İyi bir plandı. Hazırlıklı olduğum bir plan. Deponun yakıtı kilitlenmiş ve ihtiyacımız olduğunda kullanmak üzere saklanmıştı.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi.

"Öldürülmene izin veremezdim, Ace. Seni buraya kadar bir ayı ya da kurt kapsın diye getirmedi."

Portmantoya doğru yürüdü ve içinde anahtarlık olan paltomu silkti, sonra tekrar astı.

Royal'in vücudundaki o küçük pembe saten de dahil olmak üzere burayı doldurması için para ödediğim kadının bir ikramiyeye ihtiyacı vardı.

"Burada olmak istemiyorum!" diye öfkeyle tersledi ve bana döndü.

Merdivenlerin geri kalanını inmeye devam ettim ve ona doğru yöneldim. Burada olmak istiyordu. Sadece bunu kabul etmek istemiyordu. İnatçı, cesur, iradeli küçük güzel.

"Buranın nesi yanlış? Yemeğiniz, ısınız, rahat bir yatağınız ve iyi bir arkadaşınız var."

Yüzündeki bıkkın ifade sırtımama neden oldu.

"İyi arkadaş kısmı tartışılabilir."

Ona doğru bir adım daha attım, geri adım atmasını bekliyordum ama atmadı. "Öyle mi düşünüyorsun? Gerçekten o kadar kötü müyüm?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Senin gülünç derecede yakışıklı yüzün herkesi büyülemiyor."

Gülünç derecede yakışıklı bir yüzle çalışabilirdim. Ona doğru bir adım daha attım. "Ben de zeki bir sohbeti sürdürme yeteneğimin olduğunu sanıyordum. Şimdi de vücudumla ilgili bir şeyler söyleyip beni göz zevkime hitap eden bir şeymişim gibi mi hissettireceksin?"

Beni incelerken gözlerini kısmıştı, onunla dalga geçip geçmediğimi anlayamıyordu. Ondandır birkaç santim uzaktayken yüzünün yan tarafını avuçladım. Ona dokunmayı seviyordum. O istemese bile teninin kızardığını görmek.

"Sana bana dokunma demiştim," dedi, hoşuna gitmemiş gibi görünmeye çalışarak.

"Bunu yapmak benim için çok zor. Özellikle de sen ücra bir kulübede, pembe saten giysiler içinde tek başınayken. Tadının nasıl olduğunu düşünüp duruyorum. Erimiş şeker, olgun bir şeftalinin üzerine serpilmiş. Sana çıplak bir şekilde kaymanın şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz şey olduğunu."

Bakışlarım ağzına kaydı. Hafifçe açıldı ve hafifçe nefes alıyordu.
Biraz daha.

Kulağının yanına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Sen bayılana kadar defalarca orgazm olurken, ben de poponu çıkarıp yüzümü bacaklarının arasına gömebilirim," diye fısıldadım, ses tonum boğuktu, ona bu şekilde sahip olmayı düşünüyordum. Şu anda.

"Sana asla zarar vermem," diye güvence verdim, parmak uçlarımı saten üst kısıma bastıran dolgun göğüslerinin kabarıklığında gezdirdim. "Sadece sana sahip olmak, seninle ilgilenmek, seni tatmak, seni becermek istiyorum." Elim kışına kaydı ve onu sıkarak kendime doğru çektim.

Küçük bir çığlık attı ve o mavi gözleri ihtiyaçla parlayarak bana baktı. O benim kızımdı. Tam oradaki. Onu kucağıma aldım ve ben kararlı adımlarla merdivenlere doğru yürürken o da bacaklarını belime doladı.

Üst katta. Çırılçıplak. Tüm o altın sarısı saçlar yastıkların üzerine yayılmış.
Benim saçlarım. "Sebastian." Adımı söyledi ve ben duraksamadım.

"Evet?"

"Korkuyorum."

Hay sikeyim. Bunu aştığımızı sanmıştım.

"Korkman gereken tek şey seni bu yataktan çıkarmayacağım. Sana yapmayı hayal ettiğim şeyler ..." Tepeye ulaştığımızda durakladım, sonra gözlerinin içine baktım. "Lütfen benden korkma, Royal. Sana yalvarıyorum. Benden korkman fikrine katlanamıyorum."

Alt dudağını ağzına çekti, sonra bıraktı. O dudaklar ve o ağız için planlarım vardı.

"Demek istediğim bu değil. Ben... ben zaten seninle çok fazla şey hissediyorum. Bana çok güçlü tepkiler verdiriyorsun. Daha önce hiç kıskanç olmamıştım ama ..." Durakladı ve gözlerini benden kaçırdı. "Korkarım bunu ne kadar çok yaparsak, ne kadar yakınlaşırsak, ne kadar uzun süre burada kalırsak... Sanırım sana bağımlı hale gelebilirim, çok bağlanabilirim. Bu konuda kendime güvenmiyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve yatağa varıp onu yere bırakana kadar devam etti.

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Kulağa mükemmel geldiğini düşünerek sordum.

"Evet. Olabilir. Bilmiyorum. Beni deli gibi davranmaya zorluyorsun. Ya... ya benden bıktığında kurtulamayacağın yapışkan bir psikopat olursam?"

Başımı geriye attım ve bir kahkaha attım. Elini göğsüme vurdu. "Bu hiç komik değil!" Ama komikti. Çok komikti.

Dilimin ucunu alt dudacağının üzerinde gezdirdim. Kahretsin, onu emmek istiyordum.

"Söylesene, bağımlısı olmaktan ve bana karşı ölümcül bir cazibe duymaktan endişe ettiğın şey benim sikim mi, yoksa ağzım ve tatlı amcığına yaptıkları mı?"

İki eliyle göğsümü itti. "Ben ciddiylim."

Bu ne kadar eğlenceli olsa da, onu soymaya hazırdım. Bir parmak eklemimi çenesinin altına kaydurdım, başını hafifçe geriye yatırdım, böylece doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Çok ateşli olurdu," dedim ona. "Senin çok daha genç amcığının sikimi alması beni tahrik ediyor. Seksi, ancak yasal olan bir amcığın içine batıyorum ve o da bunu benim kadar istiyor. Bu sapkınlık mı? Evet, muhtemelen. Ama umurumda değil.

"Bana sahip olduğumu bilmediğim yönlerimi gösterdin. Sana sahip olmak için yapacağımı hiç hayal etmediğim şeyleri yapmaya hazırım. Evet bebeğim, git ve bağımlı ol. Yapışkan ol. Psikopat gibi davran." Bir elimi kalçalarının arasına sokarken dudaklarını öptüm. "Çünkü dünyada seni mutlu etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ve eğer aletim bunu yapabiliyorsa, o zaman bu sadece sihirli bir şey."

Pijama altının ve külotunun ağ kısmını kenara iterek orta parmağımın ucunu içeri soktum ve onu sıırıslıkla buldum. Bunu ona benim yaptığımı, benim yüzümden külotunu kremlediğini bilmek?

Evet, çılgınlığı getir bebeğim.

Her şeyi halledebilir ve kızıma düzgün bir şekilde bakabilirdim.

Bacaklarını daha geniş açarak inlerken elleri pazularımı kavradı. "Hadi şunları çıkaralım," dedim, elimi şortunu ve Külotunu vücudundan çıkarmak için.

Geriye doğru çekildi, dizlerini büktü ve bacaklarının tamamen açılmasına izin verdi. Yüce Tanrım.

"Üstünü çıkar," diye emrettim altımı çıkarırken.

"Sana içimde ihtiyacım var," dedi yalvarırcasına bana bakarken.

"Bana test edildiğini söyledin ama bir kez olsun test edilip edilmediğimi sormadın. Yine de buradasın, bana yine çok tatlı bir şekilde açılıyorsun."

"Çünkü bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," diye nefes nefese kaldı.

"Ve yapmayacağım," diye ona güvence verdim. "Önce o şişmiş küçük klitorisini yalayacak ve seni dilimle becerecektim."

Başını iki yana salladı. "Bekleyemem. Lütfen, Sebastian."

İlk kez bu haldeyken adımın dudaklarından dökülmesi hazırlıklı olmadığım yeni bir tetikleyiciydi. Sikimi tutarak, benim için açık olan ıslak kıvrımlarına bakarken okşadım.

"Arkanı dön ve kıcını havaya kaldır," dedim ona, yüzüne bakmak zorunda kalırsam uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Onun zevk aldığını görmek beni çok çabuk harekete geçiren bir şeydi.

Bacaklarını kapattı ve karnının üzerine yuvarlandı, sonra dizlerini altına çekti. Onları birbirinden ayırarak bana sadece bir deliği değil, iki deliği de net bir şekilde göstermiş oldu. İkisini de istiyordum. Ama şu anda kızımın amının doldurulmasına ihtiyacı vardı.

Bir dizimi yatağa koyarak arkasına geçtim, kalçalarındaki yumuşak tenin tadını çıkardım, sonra avuçlarımı kıcının üzerinde gezdirdim. "Kahretsin, bu kıça şaplak atmak istiyorum," diye homurdandım, onu sıkarak.

"Evet!" diye inledi ve elini bir davet gibi bana doğru salladı. Bu tek hareketle, tutunduğum tüm kontroller gitti.

Elim gürültülü bir şaplakla yere indi ve yuvarlak poponun sallanmasına neden oldu.

Haykırdı ve sallayarak bana tekrar sataştı.

Şaplak, şaplak, şaplak. O daha fazlası için yalvarırken ben devam ettim.

Yedinci kez yaptığımda başını geriye attı ve bacaklarının arasından sıvı fişkirirken sarsılmaya başladı.

Vücudunun titremesini izlerken donup kaldım. *Vay anasını.*

Uyluklarının iç kısmı dizlerine kadar damlıyordu ve altımızdaki yorganın üzerinde büyük bir ıslak nokta vardı. Kalçalarını kavrayıp içine girdiğimde içimden çılgınca bir ses yükseldi.

"S.KTİR!"

"AH!" diye bağırdı altımda.

Sıcak, dar deliğe girip çıkmaya başladığımda çıkardığı fişkırma sesi, ağzının sikimin üzerinde olduğu kadar çabuk boşalmama neden olacaktı. Lanet olsun, bunun daha önce pornolarda olduğunu görmüştüm ama gerçek hayatta hiç olmamıştı. Şimdiye kadar sahte olduğunu düşünmüştüm. Siktiğim fişkırtanlar hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Sebastian!" Adım yine dudaklarından döküldü.

Mayın. Maden. Benim. Bu tek kelime kafamın içinde bir ilahi gibi tekrarlanıyordu.

tekrar tekrar içine soktu.

Altımda gerildi ve sonra alçak bir inleme sesi çıkarırken vücutu tekrar sarsıldı. Sonra aletimin her tarafına sert bir spreyc daha fişkırđı ve neredeyse beni amından dışarı itiyordu.

"Sebastian! Tanrım, Sebastian." Elleri önüne uzanmış, çarşafları peneliyordu.

Vücutlarımızın ıslak tokatları gözlerimi onu götürdüğüm yere çekti. Son boşalmasını karnımın alt kısmında görmek ve içine batarken sikimi kaplamak, bağıırken taşaklarımın sıkılaşmasına neden oldu, yükümü içine boşaltırken ona pompalamaya devam ettim.

İstesem bile geri ekemezdim. Göğsümün içindeki sahiplenici canavar, tatmin duygusu içimi paraladıka onu mengeneye kilitlemememe neden oluyordu.

• YİRMİ SEKİZ -

"Şimdi iyi bir kız ol ve beni sıcak tut."

ROYAL

Sebastian'ın elleri beni bıraktığında gevşekçe yatağa düştüm. Vücudu üzerimde hareket etti ve sonra beni kollarına çekmeden önce sağ tarafıma uzandı. Orada, başım kalbinin üzerinde yatarken, normalden daha hızlı atan sabit ritmi duydum. İkimiz de derin derin nefes alırken parmak uçlarıyla kollarımı okşadı.

Dizimin hemen altından başlayan ıslak bölgenin farkındaydım ve bunu yaptığımı biliyordum. Daha önce hiç yapmamış olmama rağmen. Ayrıca bacaklarımın arasından akan sıcaklığın Sebastian'ın dölleri olduğunu da fark ettim. Bu sefer çekmemişti. İğneyi vurulacağımı bilmesine rağmen ilk seferinde yine de çekmişti. Sanırım artık ekstra önlem alma ihtiyacı hissetmiyordu.

Gözlerimi kapattığımda kaçamadığım için üzüleliyordum bile. Bir bulutun üzerinde süzülüyordum, doyuma ulaşmıştım, tüm cinsel deneyimlerin zirvesindeydim. Eğer seks böyle olması gerekiyorsa, o zaman kendim yapmadan asla kurtulamadığıma şaşmamalıydım.

"Senin için her zaman böyle midir?" Merce'nin bu işte gerçekten kötü olup olmadığını ya da Sebastian'ın istisnai olup olmadığını merak ederek sordum.

"Yok artık," diye cevap verdi. "Bu..." Durakladı, sonra yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Kahretsin bebeğim, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama bana bağlanmaktan ve bağımlı olmaktan korkuyordun ya? Kıçını yatağıma bağlayıp seni günde elli kez becermem konusunda endişelenmen gerekebilir."

İçimden bir kıkırdama yükseldi ve başımı arkaya eğerek ona baktım. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ortalığı dağıttım. Ya da en azından seninleyken öyle. Bu çok fazla temizlik gerektirir."

Sırıttı. "Çarşafı mutlulukla değiştireceğim. Yüzümde lanet bir gülümsemeyle. İhtiyacım olduğu kadar."

Onun bu durumdan korkmaması beni rahatlatmıştı çünkü ben korkmuştum. Orgazm olmayı bıraktıktan sonra endişelenmeye başlamıştım ve sonra beni ele geçirilmiş bir erkek gibi becermeye başladı ve umursamayı unutmuştum.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ettim.

"Hmm. Görünüşe göre bir sapkınlığın var. Kıçına şaplak atılmasına bayıldın, o kadar ki su hortumu gibi fışkırdın. Seni sık sık dizime yatırmayı unutmamam gerekecek."

Gerçi iki kez yapmıştım. Sadece bana şaplak attığında değil.

Bunu düşünürken göğsüne bir desen çizdim. "Sanırım senden hoşlandım... Bilmiyorum... Beni böyle alman. Sert ve talepkârdın. Ve derindi."

"Böyle konuşmaya devam edersen kıçını tekrar havaya kaldırırim," dedi uyarı tonuyla.

Gülümseyerek kendimi yukarı kaldırdım ve kolumun kıvrımına yaslanarak ona baktım.

"Sanırım sertlikten hoşlanıyorum. Bana deliymişsin ya da kontrolden çıkmışsın gibi davrandığın zamanki gibi. Sanki içime yeterince giremiyormuşsun ya da beni yeterince sert beceremiyormuşsun gibi. Bu beni tetikliyor."

Saç tellerimden birini sarmak için elini kaldırdı. "Ace, şaka yapmıyorum. Sikim şimdiden sertleşmeye başladı. Eğer henüz ikinci raundu istemiyorsan, o güzel küçük ağzını kirli konuşmak için kullanmayı bırak."

Dudaklarımı yaladım. "Ama sanırım kirlenmeyi seviyorum. Seninle."

Sebastian'ın gözleri parladı ve elini saçlarımın arasına sokup yumruk yaptı. "Dikkatli olman gerek. İçimde ortaya çıkardığın karanlık, sahiplenici bir şey var ve bana kirli istediğini söylemen, sen hazır olmadan seni almamı sağlayacak."

Yunan mitolojisi üzerine pek çok kitap okumuştum ve o anda Sebastian bana Zeus'un nasıl görünmesi gerektiğini hatırlattı. Mükemmel yontulmuş, güzel, keskin, erkeksi bir çene ve koyu renk gözlerindeki parlaklık, sanki her an alev alacakmış gibi.

Kendimi yukarı kaldırdım ve sırtüstü yatarken ona sarıldım, gözleri her hareketimi takip ediyordu. Ellerimi onun sert uzunluğunun etrafına doladığımda, dokunuşumun onu nasıl etkilediğini görmek bana güçlü bir heyecan verdi.

Yukarı doğru hareket ederek, şişmiş başını giriş yerimle hizaladım ve istediğim şeyle kendimi kızdırarak ileri geri hareket ettirdim.

"Siktir," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda beni sikiyle ovarken izlediğini gördüm.

Kalçalarımı eğerek üzerine çöktüm ve her iki avucumu da yontulmuş karın kaslarının üzerine koydum.

"EVET!" O alçak, derin bir zevk iniltisi çıkarırken ben de aynı anda haykırdım.

Yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladım.

"Sürmek mi istiyorsun?" dedi bana, sol göğsümü sıkarak. "O zaman sür amına koyayım. Ben safkan bir atım, Ace. Midilli değil."

Sırtırken alt dudağımı ısırdım ve hızımı artırdım, bunu yapmak için daha fazla öne eğilmek zorunda kaldım.

Göğüslerim yüzüne yakın bir yerde ileri geri sallanırken, Sebastian başını kaldırıp meme uçlarımdan birini yalayıp emdi.

Avuç içi kıcıma çarptığında bunu beklemiyordum ama daha önce olduğu gibi beni heyecanlandırdı.

"Daha fazla," diye yalvardım.

İlk başta yavaş bir hızda istediğimi yaptı, ama ben daha yüksek sesle inlemeye başladıkça tokatları hızlandı.

"Kahretsin, kızım şaplak atılmasından hoşlanıyor." Yüzünü göğüslerimden birinin üzerinde gezdirirken sesindeki heyecan iç duvarlarımdan sıkışmasına neden oldu. Bu daha önce de olmuştu.

"Acıtıyor. Hoşuma gidiyor," diye nefes nefese kaldım. "Gitmeye çalıştım," diye hatırlattım ona, gözleri benimkilerle kilitlenirken. "Cezalandırılmayı hak ediyorum."

Bir sonraki vuruş çok daha sertti ve tam sarsıntının içimden geçtiğini ve vücudumdan fışkırdığını hissettiğimde yukarı çektim.

"Tanrım, siktir, işte bu. Fuuuck, bu çok ateşli." Sebastian'ın sözleri çok uzakta gibiydi. Sırt üstü düştüm ve Sebastian'ın bacaklarını tutup geriye doğru büktüğünü ve beni tamamen ortaya çıkardığını görmek için gözlerim açıldı.

içime batıyor.

"İşte bu. Çok iyi bir amcık. Al şu siki." Sesi gittikçe daha çılgınca çıkıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu. Çok yakındı. Onu **b ö y l e** izlemeyi seviyordum.

Bunu ona yapanın ben olduğumu bilmek.

"O kadar güzel ki." Bu sözleri söylerken vücudu gerildi ve boynundaki damarlar ortaya çıktı. "GAH!"

Bağırış, içimdeki ilk ısı patlamasıyla birlikte geldi.

Ya yüzünden ya da boşalırken hissettirdiklerinden -ya da her ikisinden- ama başka bir doruk noktası beni de onunla birlikte götürürken adını haykırdım.

Uyanmaya başladığımda arkamdaki sıcaklık duvarı harika hissettirdi. Oda soğuktu ama sığa karşı daha da geriye çekildim ve etrafımı saran kaslı, kordonlu kol sıkılaştı. Eli yukarı kaydı ve göğüslerimden birini kavradı.

Memnun bir homurtunun ardından bacaklarından biri de beni örttü ve daha da yaklaştırdı. Boğuk bir sesle, "Uyanmanın yolu bu," dedi ve sonra başını eğerek yüzünü boynuma gömdü. "Eğer bu lanet olası bir rüyaysa, beni uyandırma."

Güldüm ve koluna tutunmak için uzandım. "Rüya değil," dedim ona. "Bunu kanıtlamak için oldukça hassas bir kırım var."

"Mmm," diye cevap verdi, sonra elini göğsümden popoma doğru kaydırarak ovdu. "Üzerine biraz krem süreceğim. Bu şeyle ilgilenmem lazım. O benim sihirli düğmem."

Sırtarak ona bakabilmek için hafifçe sırt üstü döndüm. "Sihirli düğme mi?"

Başını salladı.

Kapüşonlu gözleri, sakallı çenesi ve dağınık saçlarıyla hayatımda gördüğüm en erotik şeydi.

"Bu kıça şaplak atıyorum ve senin amcığın bana bir porno yıldızı gibi püskürüyor." Ondan uzaklaşmaya çalıştım. "Beni bununla kıyaslama!"

Beni daha sıkı geri çekti. "Alınganlık yapmana gerek yok, Ace. Bu her erkeğin ilk pornosunu gördüğü andan itibaren hayalidir. Şimdi iyi bir kız ol ve beni sıcak tut."

Bir kadın bu adama nasıl karşı koyabilirdi, hiçbir fikrim yoktu. Düşünsenize, o biriyle evlenmek istiyordu ve kadın onu istemiyordu.

"Şu Wilder denen adamı görmek istiyorum," dedim yüksek sesle.

Sebastian kaşlarının arasında küçük bir çatıklıkla bana bakmak için eğildi. "Neden?"

Omuz silktim. "Sadece bir kadının senin cazibene kurban gitmemiş olması gerçeğiyle mücadele ediyorum."

Dudakları kıvrıldı ve başını eğerek göğüs dekolteme sokuldu. "Onunla tanışmayacaksın. Aslında, bir daha insan içine çıkmayacaksın. Başka erkeklerin seni benden alabileceği hiçbir yere."

Ses tonunda alaycı bir nitelik olmasına rağmen, aynı zamanda ciddi olduğunu da hissettim - ya da en azından birinin beni ondan almasıyla ilgili kısmı. Güvensiz miydi? Onun gibi biri için, biriyle birlikte olmak için herhangi bir nedeni olması imkânsız görünüyordu.

güvensiz hissettim. Diğer kadınlar için endişelenmesi gereken bendim. Bu kulübede sonsuza kadar yalnız kalmayacaktık. Gerçek dünya geliyordu ve geldiğinde, beni doyurmuş olacak mıydı?

"Peki ya benden sıkılırsan?" Kelimelerin yüksek sesle söylenmemesi gerekiyordu ama ağzımın kendi aklı vardı.

Durdu, sonra bana baktı. Beni inceleme şekli sanki şaka yapıp yapmadığıma karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. Belki de öyle davranmalıydım. Endişelendiğim gibi muhtaç, yapışkan bir genç kız olmamalıydım. Seks yapmaktan hoşlanıyor olabilirdi ama gün ışığında o yetişkin bir adamdı. Bir hayatı vardı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayat.

Sebastian gözlerini benden ayırmadan karnımı öpmeye devam etti.

"Ne yapıyorsun?" Kalçalarımı açarken sordum.

"Senden bıkmama olasılığımın ne kadar düşük olduğunu sana göstereceğim."

Bunun onunla bir ilgisi olmadığını savunmak için ağzımı açtım, ama sonra dili bana dokundu ve başımın bir iniltiyle yastığa düşmesine izin verdim. Boş ver. Bana istediği her şeyi gösterebilirdi.

• YİRMİ DOKUZ -

"Mükemmellik beklemiyorum, sadece benim için kimseyi incitme, tamam mı?"

SEBASTIAN

Okuduğum kitaptan başımı kaldırıp Royal'in saçlarını havluyula kurularken merdivenlerden inişini izledim. Onunla birlikte duşa girmemek için dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmam gerekiyordu. Hiç şikâyet etmemişti ama amı acıyor olmalıydı. Son on iki saat içinde onu dört kez sertçe sikmişim.

En alttaki merdivene ulaştığında gözleri benimkilerle buluştu ve sonra elimdeki kitaba kayd. "Porno hakkında konuş."

Kitabımı kaldırdım. *"Bülbülü Öldürmek"*le ilgili hiçbir şey porno sayılamaz."

Bana doğru yürürken sırtıttı. Giydiği eşofman ona olan ihtiyacımı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ne giydiği önemli değildi. Royal Shelton sürekli yanan bir ateş gibiydi. Çekiciliği hiç azalmıyordu. Her zaman oradaydı, ona dokunmak için can atıyordum. Onu yakınımda tutmak.

"Elinde bir kitapla 1.80 boyunda seksi bir erkek olarak orada oturmanı kastetmişim. İşte bu benim porno tarzım."

Bakışlarımı tekrar kitaba çevirdim. "Bu durumda, biraz daha okumama izin ver."

Kanepede yanıma uzanıp ayaklarını altına kıvırdığında kahkahası göğsümü hafifletti. "Popom için hazırladığın kremi kullandım," dedi bana.

Onun mükemmel, yuvarlak kırmızı kıcını hatırlamak sikimin seğirmesine neden oldu.

Aşağı, evlat. Çok içtin.

"Yapardım ama o zaman da seni yine becerirdim," dedim ve kitabı kapatıp yanımdaki masaya koydum.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. "Eğer ikimizi de ölene kadar becerirsem olacak."

"Bence biraz dramatik olabilirsin, ama konudan sapıyorum." Saçıyla işini bitirdi, havluyu düzgünce katladı ve arkasına yaslanmadan önce yere bıraktı

yukarı. "Fırçalamam lazım."

Onu izledim, üzerinde el izlerim olan çıplak kırmızı kışını görebilmeyi diledim. "Bana fırçayı getir. Bırak ben yapayım."

Durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Saçımı taramak ister misin?"

Başımı salladım.

Dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. "Tamam."

Hiç saçını tarayan oldu mu diye merak ettim. Çocukken kendisi için ne kadar şey yapmıştı? Büyükannesi iyi birine benziyordu ama akli başındayken nasıl bir kadın olduğunu bilmiyordum.

Royal için annelerin yaptığı şeyleri yapmış mıydı? Babasının yapmadığını biliyordu.

Annesi hakkında konuşmadı. Kadın hakkında ondan daha çok şey biliyordum. Onunla tanışmak isteyip istemediğini merak ettim. Onu görmek. Onunla herhangi bir ilişki kurmak. Onu Vinson Shelton'la bıraktığı için bunu hak ettiğinden değil.

Royal elinde fırça, kalçalarını sallayarak geri geldi. "Çıplak ve çılgın olmadığımıza göre, burada ne kadar kalacağımızı düşündüğün hakkında konuşabilir miyiz? Ve belki bana nerede olduğumuzu söyleyebilirsin."

Fırçayı bana uzattı, ben de bir yastık alıp ayaklarımın arasına yere koydum. Royal ona baktı, sonra sırtarak oturdu ve bacak bacak üstüne atıp sırtını bana döndü.

Kılları yavaşça nemli buklelerinde gezdirdim. Eğer bana tekrar güvenecekse, benim de ona güvenmem gerekiyordu. Dün gecedен sonra, gitmeye çalışmayacağına inanmak istiyordum.

"Sanırım, bu şartlar altında, yaklaşık bir hafta," dedim ona. Yine de bundan daha uzun olmasını istiyordum.

Ayrıca hiçbir şekilde izlerimi örtbas etmemin babamın beni bulmasını engellemeyeceğini de biliyordum. Normalden daha uzun sürebilirdi çünkü insanları nasıl bulduklarını biliyordum ama sonuçta Wilder hemen hemen herkesin izini sürebilecek bir dâhiydi. Sadece bir kısıntıya ihtiyacı vardı ve onu da bulurdu.

"Bir hafta yetecek kadar yiyeceğimiz var mı?" "Evet. İki kişiye yetecek kadar."

"Kayıp bir kişi olacağım. Muhtemelen zaten öyleyim."

Fırçanın ipeksi saç telleri arasında kaymasını izlemekten keyif aldım.

"Kayıp insanlar, yakınlarına babalarını arayacaklarını söyleyen mesajlar göndermezler ve korktukları için telefonlarını almazlar.

takip edebileceğini söyledi. Bir yakıcıları olduğunu ve bir hafta içinde ya da daha erken onlarla iletişime geçeceklerini ama endişelenmemelerini. İyi olduklarını ve yanlarında birinin olduğunu."

Döndü ve gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bunu sen mi gönderdin?" "Çok titizim," diye cevap verdim.

Ayrıca, kardeşim hiçbir şey düşünmeden kız arkadaşını kaçırmıştı ve bu temizlenmesi gereken bir karmaşa olmuştu. Onun hatalarından ders aldım.

"*Nerede olduğumuz* meselesi hala bana söylemeyeceğin bir şey mi?"

Ona güvenmek istedim. Beni terk etmeyeceğini bilmekten başka bir şey istememiştim. Benim ona olduğum kadar onun da bana saplantılı olduğunu.

"Alaska," dedim ona.

Şaşırmış gibi görünmüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Özellikle de boz ayılar ve kurtlar dediğinizde."

Saçıyla işimi bitirdim ve fırçayı yere bıraktım. Hâlâ bilmediği çok şey vardı. Her şeyi bilmesini istiyordum ama bana sırt çevirmeyeceğine güvenemiyordum. Bana aşık olmasını sağlayabilirsem, belki o zaman tamamen dürüst olabilirdim.

"Şimdiden bitti mi?" diye sordu. "Hoşuma gidiyordu. Bu iyi hissettirdi."

Sırıtarak fırçayı geri aldım ve ayağa kalkmaya başladığında elimi omzuna koydum.

"İyi hissettiriyorsa, yapmaya devam edeceğim."

Geri çekildi ve minnettar bir ses çıkardı.

"Haven House büyükannemin en az bir hafta orada kalacağını biliyor mu?"

"Evet," diye temin ettim, "var."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi iç çekerek.

"Sebastian?" "Evet, Ace?"

"Tanıştığımız gece neden Railhouse'daydın?"

"Bize borcu olan bir adam vardı. Borcunun vadesi gelmişti ve gecikmişti. Biz de onu bekliyorduk. Bilardoda kandırdığınız moronlar onun için çalışıyordu. Onlarla dışarıda buluştuğumuzda, size olan borçlarını da alma cüretini gösterdim."

Bir an sessiz kaldı. "Neden?" "Neden paranı alayım?"

"Evet. Bana ödeme yapıp yapmamaları neden umurunda olsun ki?" Bu kolaydı.

"Çünkü içeri girdiğim andan itibaren tüm dikkatim sendeydi. Senden büyülenmişim. Gülüşünü seyretmeye bayılıyordum ve eğer gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip değilsen lanet olsun."

Bana bakmak için döndü ve ben de fırçalamayı bıraktım. "Gerçekten mi?"

Sırıttım. "Buna inanmak senin için o kadar da zor olmamalı, Ace. Bir aynaya baktın."

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırdı. "Sen farklısın gerçi, yaşlı, seksi ve zenginsin. Emrine amade muhteşem kadınların olduğunu düşünürdüm."

Bakışlarımın onun yüz hatlarında gezinmesine izin verdim. Her biri acı verecek kadar mükemmeldi. "Evet, sanırım biliyorum. Ama onlarda senin ateşin yok. Beni eğlendirmiyorlar ve beni hiç şaşırtmıyorlar. Bu sadece güzellikle ilgili değil -bu uzun sürmüyor- ve dürüst olmak gerekirse, konuşmaya başladıklarında çabuk kayboluyor. Ama seninle, ağzından çıkan her kelime beni benden aldı. Doyamadım."

Dudaklarını yaladı ve başını eğerek dudaklarındaki gülümsemeyi gizledi. "Teşekkür ederim," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Neden bana teşekkür ediyorsun, Ace?"

Gözlerini tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, gözlerindeki duygu ruhumun derinliklerinde bir akor oluşturdu.

"Bana bir şeye değer olduğumu hissettirdiğin için. Sadece nasıl görüldüğümden daha fazlası için istenmeyi hak ettiğimi hissettirdiğin için."

Fırçayı yere bıraktım ve ona elimi uzattım. "Buraya gel." Ayağa kalktı ve ben de elini tutarak onu kucağıma çektim.

"Bebeğim, trafiği durdurabilecek bir yüzün ve vücudun var. Ama o gece seni izlememin nedeni bu değildi. Gözlerinde parlayan zekandı. Kurnaz, kurnaz ve çok sevimliydin, hepsi aynı anda. Başka tarafa bakamadım. Tüm bunları görmeyen, senin gibi çılgınca zeki, sadık ve kararlı bir kadının güzelliğine değer vermeyen biri seni tanımayı hak etmiyor demektir. Sana hak ettiğin şekilde davranmayan piçlere de mutlulukla acı çektireceğim."

Göğsümden yüzüme bakarken gözleri sulanmıştı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu birinin bana söylediği en tatlı, en güzel şeydi... ve sonra sakatlamak ve işkence etmekle tehdit etmek zorunda kaldın."

Elimi sırtında gezdirdim. "Eh, kimse mükemmel değildir."

Önce küçük bir kıkırdama, sonra da tam bir kahkaha atıp başını öne eğdi.

Omzuma geri yaslandı. "Mükemmellik beklemiyorum, sadece benim için kimseyi incitme, tamam mı?"

Bunun için biraz geç kalmıştım ama en azından babasını öldürmemiştim.

• OTUZ -

"Neye ihtiyacın var bebeğim?"

ROYAL

O kulübede Sebastian'la baş başa geçirdiğim her gün, sağduyumu biraz daha yitiriyordum ve kendimi koruma duygum cehenneme dönmüştü. Her zaman duymak istediğim şeyleri söyleyen bir adama aşık olmamak imkânsızdı. Büyürken babamın bende yarattığı hasarı yavaş yavaş iyileştiriyordu. Bana sevmeye değer olduğuma dair inanç veriyordu. Merce'nin bana hissettirdiği gibi saklanıp utanılacak değil, gurur duyulacak biri olduğuma inandırıyor.

Sebastian odanın öbür ucundan beni izlediğinde, ona bakmıyor olsam bile bunu hissederdim ve kalbim çarpmaya başlardı. Kendimi ona gitmekten ve kucağına kıvrılmaktan alıkoymak artık vazgeçtiğim bir şeydi. Bunu yapmama aldırıyor gibiydi; hatta bundan en az benim kadar zevk alıyor gibiydi.

Ben kucağında otururken bana kitap okumaya başlamıştı. Onun derin Güneyli ses tonunu dinlemek benim yeni favori eğlencemdi. Üstünü çiz. İkinci favorimdi. Sebastian'la seks ilk favorimdi. Bu da doyamadığım başka bir şeydi ve neyse ki o da benim ona olduğum kadar bana muhtaç görünüyordu.

Günlerimiz beklediğimden çok daha hızlı geçti ve dördüncü güne geldiğimizde, gelmesi gerektiğini bilmeme rağmen sondan korkmaya başlamıştım. Sebastian arkadaki barakadan küçük, üstü kapalı verandaya odun getirirken ben pencerenin önünde durmuş dışarıdaki uçsuz bucaksız araziye bakıyordum. Kalın ve yoğun bulutların ilk karın yağacağı anlamına geldiğini söylemişti. Kötü olacağından şüpheliydi ama elektrikler sık sık kesiliyordu ve jeneratör için de ancak bu kadar yakıt vardı. Kar yağabileceğini hiç düşünmemişti.

Daha uzun süre kalabilmek için karda kalma fikri cazip geliyordu ama bir de büyükannem vardı. Eğer onun için endişelenmeseydim, asla ayrılmak istemezdim. Hafızası gitmiş olabilirdi ama beni hatırlayacak ve nereye gittiğimi merak edecekti. Babamın nereye gittiğini.

Sebastian durdu ve elini arka cebine sokarak bir

Telefon. Bu onun iPhone'u değildi, ama bir telefonu olduğunu fark etmemiştim. Neden bana söylememişti?

Gözlerini eve çevirdi ve bakışları benimkilerle kilitlenince öylece kalakaldım. Vücudunun gergin duruşu ve çenesinin kurulma şekli kızgın olduğunu gösteriyordu. Bana mı? Bana bir telefonu olduğunu söylemediğini öğrenmekten başka bir şey yapmamıştım.

Eve doğru gitmeye başladı, ben de pencereden uzaklaştım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bu duygudan nefret ettim. Çok önemli bir şey değildi ama bana söylemediği bir şeydi, bu da bana güvenmediği anlamına geliyordu.

Kapı açıldı ve beni bulana kadar etrafı taradı. Sonra kapıyı arkasından kapattı, paltosunu silkti ve botlarını çıkardı, gözlerini benden ayırmadı. Vücut dilini okuyamıyordum ama bu hafta onunla birlikte olmaya alışkın olmadığımı biliyordum.

Bana doğru yürümeye başladığında, toplayabildiğim tek meydan okumayla çenemi kaldırdım. "Telefonun var."

Durdu, kaşları birbirine yaklaştı. "Bir şekilde iletişim kuramayacağımı mı düşündün? Kullan-at bir telefon ve pek kullanmıyorum ama bir şeyleri kontrol etmek için ihtiyacım var. Büyükannen gibi."

Dürüst olmak gerekirse, seks ve okuma zamanımızın ve benim ona aşık olmamın ortasında bir noktada, bir telefona ihtiyacı olabileceğini veya bir telefona sahip olabileceğini düşünmemiştim. Ona yakın olabileceğim bir sonraki an için yaşıyordum. Bunu itiraf etmek bile beni zavallı hissettirdi.

"Bana söylemedin," diye belirttim.

Başını sadece bir santim yana eğdi. "Bildiğini sanıyordum. Sorun nedir? Telefondan olamaz mı?"

Uzanıp saçlarımı geriye taradı, sonra yanağımı okşadı ki bunu çok sık yapardı. Bu beni özel hissettirdi. Duygusal olarak aç bir kadın olduğumu bilmediğim için bunu içime çektim. Ona kadar değil.

"Az önce seni kim aradı?" Ben sordum.

Çenesindeki tik beni endişelendirdi. Kötü bir haber mi almıştı? Babam mıydı?

"Bize doğru yaklaşıyorlar," dedi. "Ne kadar zamanımız kaldığından emin değilim."

Bileğini tuttum. "Kim? Federaller mi? Beni sorgulayacaklar mı?" Hiçbir ilgim olmayan bir şeyle suçlanma düşüncesinin vücudumda yarattığı paniği hissettim.

"Hayır. Federaller değil. Aile," dedi neredeyse özür dilercesine.

Tamam, ne oldu? Neden bizi arıyorlardı?

"Anlamıyorum."

Başını salladı. "Evet, biliyorum."

Elini dağınık saçlarının üzerinde gezdirmesini izledim. Ağzı bacaklarımın arasındayken ellerimi saçlarına gömmekten hoşlanmaya başlamıştım.

Temiz bir kafaya ihtiyacım vardı. Saçını ve seksini düşünme.

"Seni almamın asıl nedeni onlardı," dedi ve beni cinsel düşüncelerimden kopardı.

"Aile mi?"

"Evet. Babam patron değil ama ailenin Georgia kolundan sorumlu. Sen söz konusu olduğunda kendimi tutamadım ve Dancastle'ların seninle bağlantısı olduğu ve uyuşturucu kaçakçılığını Federallerden önce bizim halletmemiz gerektiği için dikkatimi dağıtmama izin vermedi. Senden uzak durmamı emredecekti." Durakladı. "Ve ben bunu yapamazdım."

Başım dönüyordu. Benimle paylaşmadığı daha fazla bilgi vardı. Bilmediğim başka ne vardı? Federaller benim için bir tehdit miydi?

"Beni mafya yüzünden kaçırdın. Baban yüzünden. Tehlikede olduğum için değil."

"Hayır-evet-sikeyim!"

O kadar üzgün görünüyordu ki neredeyse kollarımı ona dolayacak ve bunun önemli olmadığını söyleyecektim. Ama kendimi tuttum. Önemi vardı.

"Hangisi?" Ben talep ettim.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Federallerin senin hakkında ne kadar şey bildiklerini bilmiyorum ama senin ve babanın Merce ile olan bağlantısını biliyorlar. Dancastle'lar kışkırtıcıları kurtarmak için kimi kullanmaları gerekiyorsa onu kullanacaklardır. Ama Georgia'dan hiç ayrılmadan seni ikisinden de koruyabilirdim. Engel olamadığım şey babamın seni benden almasıydı ve ben... bunun olmasına izin veremezdim."

Ona baktım. Nasıl hissetmem gerekiyordu? Yine yalan söylemişti. Buradaydım çünkü benden uzak durmak istememişti. Beni o kadar çok istiyordu ki beni kaçırıp kaçmıştı. Mafyadan. Babasından.

Aklı başında bir yanıt değildi ama yine de onun için o kadar önemliydim. Merce için önemli değildim ve sekiz aydır birlikteydik. Sebastian beni elinde tutmak için mafyaya meydan okumuştı. Bir sürü sıcak, yapışkan şey vardı,

Şu anda olmaması gerektiğini bildiğim şeyler oluyordu. Yalan söyleme olayı ve beni iznim olmadan bir yere götürmesi.

Beni buraya getirmek için bir sürü zahmete katlanmıştı. Sadece ... "Bunların hepsi benden uzak durmak istemediğin için miydi?"

Gözleri karanlık havuzlardı, pusuda bekleyen bir tehlikeyle doluydu, dikkatli olmam, muhtemelen kaçmam gerektiğini biliyordum. Ama yalvarışları ve... sevgisi diğer her şeyin önüne geçmişti. Beni sevdiğini sözlerle söylememişti ama davranışları bunu gösteriyordu. Öyle değil miydi?

"Evet."

Basit bir kelime. Başka bahane yok.

"Buna değdi mi?" diye sordum, ama aslında demek istediğim, *buna değer miydim?*

"Kesinlikle."

Sağlıklı ilişkiler böyle kurulmazdı, ama o zaman nasıl göründüğünü bilmek için ne zaman bir tanesine tanık olmuştum? Bildiğim tek şey ona ihtiyacım olduğuydu. Ona ait olmak için yanıp tutuşuyordum. Asla yanından ayrılmak zorunda kalmamak için.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda yükseldim, yüzünü kavradım ve ağzımı onunkine bastırdım. İçimde çalkalanan bir çılgınlık vardı. Buradan ayrıldığımızda her şeyin değişeceğinden korkuyordum. Elleri belime dolandı ve beni kaldırıp tezgâha götürdü ve yere bıraktı.

Ellerim gömleğine gitti ve dillerimiz birbirine dolanırken gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Aceleciliğim bir tür deliliğe dönüşmüştü. Son düğmeyi de çözdüğümde, gömleğini geniş omuzlarından ittim ve o da kollarından çekip yere bırakarak bana yardım etti.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" diye sordu, öpüşmeyi kesip üzerimdeki kazağı başımdan çekti. "Sikime mi ihtiyacın var? Bu kadar mı?"

Başımı salladım, ellerim kot pantolonuna gitti. Çıkar. Hepsini çıkarmak istedim.

"Kahretsin bebeğim," diye inledi. "Seni o masanın üzerine yatırıp sikmek istesem de, bunun nereden geldiği konusunda endişeliyim."

Pantolonunu açtım ve ona baktım. "Ne demek istiyorsun? Seni hep içimde istiyorum."

Kalçalarımın bir tarafını kaldırarak taytımı külotumla birlikte aşağı çekti, sonra diğer tarafını.

"Evet, ama normalde ciddi bir konuşma yaparken değil," dedi ve uzanıp külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi.

"Sebastian, beni becermen istiyorum. Sertçe. Boşalmanı içimde hissetmek istiyorum."

Ben konuştukça gözleri ısındı.

"Kotunu çıkar ve beni cezalandırıyormuş gibi becer."

"Kahretsin," diye tısladı ve kot pantolonunu aşağı itti, sonra pantolonunu ve boxer'ını çıkardı. "Buraya gel." Sesi karanlık ve talepkârdı.

Beni kaldırdı ve tekrar yere yatırdı. "Lanet olası masanın üzerine eğil," dedi o yöne doğru hafifçe iterek.

Bunu yaparken parmak uçlarıma kalkmak zorunda kaldım ve bacaklarımı onun sevdiği şekilde açtım.

Eli dün gece beni tokatladığı yerde gezindi. "Çok fazla iz bıraktım. Çok sert davrandım." Sesi yumuşadı.

Şimdi değil. Tatlıya hazır değildim. Onu kendime bağlamam gerekiyordu. Burada sahip olduğumuz şeye tutunmaya çalışmalıydım.

"Kötüydüm ve bunu hak ettim," dedim ona. "Sen yapman gerekeni yaptın." Gözleri altımdan benimkilerle buluştu.

"Beni deli ediyorsun. Bunu biliyor musun?" Sesindeki hırıltı beni ürpertti.

"Ve beni sırlıslık yapıyorsun."

Kalçalarımı kavrayıp tek bir sert hamleyle içime gömülürken başını sallayarak "Güzel ağız edepsizce konuşuyor," dedi.

"AMAN TANRIM! SEBASTIAN! EVET!"

"Kahretsin, bu amciğa bayılıyorum."

Beni vahşice kavrarken altımdaki masa sarsıldı. Elleri kayarak göğüslerimi zıpladıklarını hissedebileceği kadar örttü. Omzumu ve sırtımın ortasını öptü. Bedenlerimiz birbirlerine şiddetle çarparken bile, bana daha fazlasıymış gibi hissettirmeye çalışıyordu.

"Sebastian." Serbest bırakılma vaadiyle birlikte duygularım da artarken onun adı dudaklarımdan bir çılgınlıkla döküldü.

"İhtiyacın olan bu muydu bebeğim?" diye sordu, hâlâ omurgam boyunca öpücükler bırakıyordu. "Yeterince derin mi?"

"Evet," diye nefes nefese onun hamlelerine karşılık verdim.

"Tanrım, o kıcı ısırma istiyorum. Sallanışını görmek." "Oh!"

Elleri göğsümden ayrılıp popomun üzerinde gezindi. "Benim," dedi fısıltının biraz üzerinde.

Hassas etimi okşamaya devam ederken nefesimi içime çektim.

"Benim." Bu sefer söylerken bir hırıltı vardı.

Dünya benim için patladı ve titreyerek bir kez daha geri ittim. Sebastian içime gömülürken kolları belime dolandı. "BENİM," diye hırladı ve sonra içime boşalırken vücudu sarsıldı.

Kendimi ona en yakın hissettiğim an hep bu andı. İkimiz de savunmasız ve birbirimize kilitlenmişken.

Kısa s ü r e d e benim için çok önemli biri haline gelmişti. Onu neredeyse her şey için affedebileceğimden e m i n d i m .

• OTUZ BİR -

"Pekala, küçük kardeşim. Gittin ve bölgeni ele geçirdin."

SEBASTIAN

Royal'i kucağımda tutmak bu gece farklı hissettirdi. Daha önce hoşuma gitmişti. Çok sevmiştim. Can atıyordum. Onu kendime daha sıkı çekmek, kollarıma kilitlemek, onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmak için duyduğum aciliyet şimdi içimi kemiriyordu.

Ona benim demiştim. Bunu yüksek sesle söylemiştim. Ve o orgazm olmuştu.

Kollarım onun etrafında büküldü.

Bir haftamız var sanıyordum, belki de daha fazla. Bizi bundan daha erken bulacaklarını bilmeliydim. Brülörümü bilinmeyen bir numaradan arayan kişi tek kelime etmedi. Bilmeyenler bunun yanlış numara ya da spam olduğunu düşünebilirdi. Ama ben biliyordum. Beni bulmuşlardı. Telefonu yok etsem bile, konum kilitlenmişti ve artık çok geçti.

"Aç mısın?" Royal'e sordum. "Pek sayılmaz," diye yanıtladı.

Onu masaya götürdükten sonra sandviçlerimizi yedik ve birlikte duş aldık. Buraya gelip oturmak istedi. Bir süre ona kitap okudum ama sonra ona sessizce sarılmak istedim.

"Ne düşünüyorsun?" Başına bir öpücük kondurarak sordum.

Bana bakmadan elimin üzerinde bir desen çizdi. "Bundan sonra ne olacak?"

"Benimle kalacaksın."

Başını geriye eğdi ve gözlerimiz buluştu. "Bunu yapamam. Düşünmem gereken büyükannem var."

Haven House, Atina'ya on beş dakika, Shephard Çiftliği'ne ise on yedi dakika uzaklıktaydı. Büyükannesinin orada Royal'le evde olduğundan daha iyi olacağını biliyordum ama onu buna zorlamak hata olurdu. Büyükannesine ve evlerine karşı kendini sorumlu hissediyordu. Bu onun omuzlarına asla yüklenmemesi gereken bir şey olsa bile.

Ayağa kalktı, gözleri pencereye gitti ve yüzüne bir gülümseme yayıldı

Yüzünü. "Kar yağıyor!" diye bağırdı ve beni bırakıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Kapıyı açmasını engellemek için hemen arkasına geçtim. Onu yağmaya başlayan kardan aldığı keyiften mahrum etmek istemiyordum ama geliyorlardı. Onu Hummer'a bindirip bugün başka bir yere gitmeyi düşünmüştüm ama onu düzgün bir şekilde hazırlayacak zamanım olmamıştı. Onun için rahat olacağını bilmeden onu bir yere götürmeyecektim. Hele de tehlikedeysen.

"Sakin açma," dedim ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Sonra, anlayış gözlerini aydınlattı ve elini kapı kolundan çekti.

"Kar bize ulaşmalarını zorlaştırmayacak mı?"

Ben de öyle düşünmek isterdim. Lanet olası bir kar fırtınası çıkmasını umuyordum ama o kadar şanslı olacağımızdan şüpheliydim. Daha Ekim ayındaydık.

"Arandığımda ne kadar yakın olduklarına bağlı."

"Oh," diye cevap verdi, artık mutlu görünmüyordu. "Karın daha fazla zamanımız olduğu anlamına geldiğini sanıyordum."

Bir şeyler söylemeye başlamıştım ki verandaya adım atan bir botun çıkardığı hafif ses beni durdurdu.

"Banyoya git. Kapıyı kapat," diye fısıldadım kulağına. Gözleri irileşti ve başını salladı.

Elini tuttum ve arkama götürerek onu arkama yerleştirdim. "Şimdi, Royal," diye tısladım.

"Seni terk etmiyorum," diye cevap verdi sessiz ama kararlı bir ses tonuyla.

Lanet olası inatçı kız.

"Bebeğim, lütfen," diye yalvardım ama bunun için çok geçti.

Kapı kolu döndü ve kilitli olmasına rağmen yine de açılacağını biliyordum. Kapıya vurulduğunda çıkan yüksek ses Royal'in küçük bir çığlık atarak beni yakalamasına neden oldu. Geri uzandım ve güvende olduğuna dair onu rahatlatmak için bir elimi onun üzerine koydum.

Kardeşim sanki az önce lanet olası kapıyı kırmamış gibi içeri girdi. Cebinden bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra çakmağına uzanırken bakışları yavaşça etrafı taradı.

"Fena değil. Rahat. Hoşuma gitti," dedi ve sonunda bana bakmadan önce sigarasını yaktı.

Arkasından kimse gelmiyordu ama Royal'in gömleğini tutuşu sıkışmıştı.

"Sinirlenmemiş olsaydım etkilenirdim," dedi ve ağzındaki alışkanlıktan bir nefes çekip çıkardı. "Capri'den ayrılmak zorunda kaldım. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Diğerleri nerede?" Kapının üzerinden geçip kulübenin içine doğru ilerleyişini izlerken ona sordum.

"Biraz geride kaldılar," dedi sigarasını tekrar ağzına sokarak. "Buraya ilk ben geleyim dedim. İşleri yoluna koymana yardım ederim."

Dışarıya baktım, ne kadar geride olduklarından emin değildim. "Hiçbir şeyi çözmek için yardıma ihtiyacım yok."

Thatcher arkamda duran Royal'e kısa bir süre baktı. "Öyle görünüyor. Asıl soru şu Romeo, bu seferki farklı mı? Yoksa o hassas kalbin buna değmeyecek biri için seni öldürtebilecek şeyler mi yapıyor?"

Royal gömleğini bıraktı ve yanıma geldi, gözleri panik içinde bana bakıyordu. "Öldürüldü mü?" diye sordu.

Onu nazikçe omuzlarından tuttum. "Kimse beni öldürmeyecek. O bir pislik. Söylediği şeylere kulak asma."

Gözyaşlarının eşiğindeydi. Kardeşimin ne kadar psikopat olduğu umurunda değildi; bu sefer ondan geri adım atmayacaktım. Buraya gelip onu böyle korkutamazdı.

"Annemin gözdesi olduğun için babamız seni öldürmeyebilir ama Blaise Hughes mutlu değil. Aslında, patron doğrudan ona getirilmeni istiyor. Emirlere karşı geldin küçük kardeşim. İhtiyacımız olan bilgiyi aldın ve kaçtın."

Lanet olsun! Çenesini kapatması gerekiyordu. Kendini kaybetmek üzereydi. "Thatcher," diye uyardım onu, "yapma."

Ağzının kenarı seğirdi ve sigarayı ağzından çıkarmadan önce bir nefes daha çekti. "Eğer böyle bir şeyle başa çıkamıyorsa, o zaman bu dünyamızda uzun süre dayanamaz."

Onu yanıma çektim ve ona doğru bir adım attım. "Kapa o lanet çeneni!" Hırladım.

"Sebastian," diye seslendi Royal.

"Tanrım, Thatch. Buraya gelip kavga çıkarmamalıydın," dedi Wilder ve o içeri girip yerdeki kapıyı incelerken bakışlarımı kardeşimden ona çevirdim. "Bu gerekli miydi?"

Thatcher sigarayı tekrar ağzına götürdü ve dişlerinin arasında tuttu. "Kilitliydi."

Wilder kardeşime kızgın bir bakış attı. "Yani, onu parçaladın mı? Sen

kapıyı çalamadın mı?" Bana bir el salladı. "Sebastian arıyor. Uyuşturucu karteli değil."

Thatcher sırttı ama hiçbir şey söylemedi.

"Diğerleri nerede?" Wilder'a sordum.

Cevap vermeden önce kardeşime bir bakış daha attı, "Yarına kadar gelemezler. Hava şartları uçağı yere indirdi. Onları yerinizi bulduğum konusunda uyarmadan önce ayrıldık. Ya bunu yapacaktık ya da Thatch'in yalnız gelmesine izin verecektik ve ben bunu yapmayacaktım."

Royal yanıma yaklaştı. Başımın ne kadar belada olduğunu ve Dancastle meselesinin ne durumda olduğunu bilmem gerekiyordu ama o zaten panik atağın eşiğindeyken sormak bir seçenek değildi.

Dönüp ona baktım. "Ace, yukarı çık. Orada kal. Ben dışarı çıkıp onlarla konuşacağım. Uzun sürmez."

Başını iki yana salladı, gözleri Thatcher'a kaydı. "Hayır, ona güvenmiyorum." Sonra Wilder'a baktı. "Kim o?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım, keşke yalnız olsaydık. Eğer yalnız olsaydık tüm bunları ona unutturabilirdim.

"Bu Wilder. Ve Thatcher bana zarar vermeyecek. Deli gibi görüldüğünün farkındayım ama o benim kardeşim."

Kaşları çatıldı ve dönüp Wilder'a baktı. "Wilder bu mu?" diye sordu, ses tonunda bir parça güvensizlik vardı.

Bir an için ona ondan bahsettiğimi unutmuştum. Dövmemi gördüğü gece. Kıskanmıştı.

Wilder soru sorarcasına ondan bana baktı.

"Anlamıyorum," dedi, sonra başını salladı ve bana bakmak için geri döndü.

Yüksek sesle gülmek istedim ama yapmadım. Şimdi sırası değildi. Ama lanet olsun, onu omzuma atıp onunla birlikte yukarı çıkma dürtüsü çok güçlüydü. Bu ikisinin canı cehenneme. Lanet banyonun kapısını kapatıp onu orada becerecektim. Ta ki adımı haykırana kadar.

"Başka kimse sormayacağına göre, anlamadığı şey ne?" Thatcher çizdi.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, sonra sırtıtmamak için Wilder'a çevirdim. Kahretsin, sırtıtmıyordum; sırtıyordum.

"Oakley'in erkek seçimi."

Wilder'ın gözleri kısıldı ve Thatcher öyle bir kahkaha attı ki

beni korkuttu. Ağabeyimin gerçekten eğlendiğini görmek için döndüğümde dudaklarım gülümsemek için genişledi.

"Sanırım Juliet'ini buldu. Kemiklerini kırmasına ve akrabaymışız gibi davranmasına şaşmamalı."

Başımı ona doğru salladığımda o anın mizahı odadan çekildi. Durması gerekiyordu. Hemen. Bunu bilmemeliydi.

Koyu renk gözleri hâlâ eğlenceyle parlıyordu ama sessiz uyarımı anlamış gibiydi.

"O zaman senin için buna değer mi? Çünkü buradan ayrıldığımızda seni doğrudan Ocala'ya götürmek zorundayız," dedi Wilder bana.

Ayrıntıya girmedim ve bunun için minnettardım. Royal bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Blaise Hughes'un kim olduğu ya da sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikri yoktu.

Başımı salladım. "Ama o benimle kalıyor." Wilder başını salladı. "Onu oraya götüremezsin."

"Onu bırakmayacağım!" Hırladım, onu çoktan arkama almıştım.

Thatcher alçak bir ıslık çaldı. "Pekâlâ, küçük kardeşim. Gittin ve bölgeni ele geçirdin. Anladık. Ama o oraya gidemez. Bunu biliyorsun. Zaten yeterince boka batmış durumdasın. Onu Maeme'ye götürsek nasıl olur? Orada kimse ona yaklaşamaz. Sevgili babam bile."

Onu terk etme fikri, onu korumak için orada olmamak, etrafımızdaki lanet duvarları yıkmak istememe neden oldu. Gözlerim ikisinden kaymıştı. Royal koluma sarıldı ve bana beni izlediğini hatırlattı. Çılgın bir manyak gibi davranırsam, bu onu korkuturdu.

"O haklı. Haklı olduğunu biliyorsun. Bırak Thatcher onu Maeme'ye götürsün, ben de seninle Ocala'ya geleyim."

Thatcher ona "Ocala'ya gidiyorum," dedi.

Wilder kardeşime baktı. "Bu iyi bir fikir değil."

Thatcher sigarayı ağzından çıkarırken gözleri hiçbir zaman iyi sonuçlanmayan o ölümcül parıltıya dönüştü. "Sebastian Ocala'ya gitmek zorunda kalırsa, ben de onunla giderim."

Wilder gözlerini bana çevirdi ve oradaki belirsizliği gördüm. İkimiz de Thatcher'ın hayata çok az saygı duyduğunu biliyorduk. Olaylara normal tepkiler veremeyecek kadar kopuktu.

"Thatch, onu alıp kaçtığı için hesap vermek zorunda. Emirleri çiğnedi."

Oda, açık kapı ve soğuk geceden daha fazla üşüdüğü için Thatcher başını yana eğdi.

"Eğer patron onu görmek isterse, o zaman beni de ziyaret eder." Sözleri yavaşça söylenmişti ve kimsenin Thatcher'ı zorlamak istemeyeceği bir tehdit içeriyordu.

Bana döndüğünde Wilder'ın geri çekildiğini görebiliyordum.

"Presley orada olacak," dedi Wilder. "Levi'nin evde olduğundan bile şüpheliyim. Orada seni destekleyecek bir kan olmasını bekleme."

Thatcher uğursuz bir kıkırdama çıkardı. Wilder gerildi ve gözlerindeki endişe bu işin sonunun iyi bitmeyeceğini düşündüğünü açıkça ortaya koydu.

• OTUZ İKİ -

"Aile sadece ailedir."

ROYAL

Uçak düzlüğe çıkar çıkmaz Sebastian uzanıp kemerimi çözdü, sonra da elimden tutarak beni kucağına çekti. Kar durur durmaz piste inen özel jet, buraya gelirken bindiğimizden daha büyük ve daha lükstü.

Sebastian'ın kardeşinin de kulübede olacağı anlamına gelse bile, karda kalacağımızı umuyordum. Onda doğru olmayan bir şeyler vardı. Elbette, Sebastian'la aynı seksi, karanlık yakışıklılığa sahipti, ama onda uğursuz bir yan vardı. Beni korkutuyordu ama Sebastian'a karşı korumacı görünüyordu. *Bunun için minnettardım.*

"İyi misin?" Sebastian elimi tutmak için parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken kulağıma fısıldadı.

Değildim ama diğer iki adamdan anladığım kadarıyla benim yüzümden başı beladaydı. Onun stresini arttırmak istemedim. Onun için yeterince strese neden olmuşum.

"Evet," diye yalan söyledim.

Ağzının kenarı kalktı ama gözlerinde karanlık bir ifade vardı. "Bu kadar yetenekli bir dolandırıcıya göre, Ace, kötü bir yalancısın."

Gözlerimi devirdim ve o da bana daha sıkı sarıldı.

"İyi olacaksın. Sana hiçbir şey olmayacak. Maame seni çok fazla besleyebilir ama onun dışında iyisin."

Büyükannesinin evinin güvenliğine çok inanıyor gibiydiler. Bunu anlamamıştım. Neden onun beni tutmayı kabul edip babasını içeri almayacağını düşünüyorlardı? Babalarının annesi değil miydi? Annelerinin annesi miydi? Bunun bir önemi yoktu. Güvenliğim için endişelenmiyordum.

"Peki ya sen?" Göğsüm sıkıca kenetlenirken sordum.

Fazla bir şey söylemediler ama Sebastian'ın gitmesi gereken yer her neresiyse, bunun iyi bir yer olmadığını anlamıştım.

"Hepiniz orada oturup bütün uçuş boyunca fısıldaşacak mısınız?" Thatcher uçağın karşı kabininden seslendi.

Sebastian'ın bakışları sertleşti ve kardeşine ters ters baktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Thatcher viski olduğunu tahmin ettiğim bir bardak aldı. "Mide bulandırıcı olmaya başladı."

Wilder ona, "Onları rahat bırak," dedi. "Capri ile aranız kötü değilmiş gibi davranmayın."

Capri'den ikinci kez bahsedildiğini duyuyordum. O adama gerçekten yakın olan bir kadın var mıydı? Bu şeytanla arkadaş olmak gibi bir şey olurdu. Bunu yapabilen bir kadın nasıl olurdu?

"Size elimden geldiğince uzun süre verdim. Sahip olduğu beş gün için bana teşekkür etmeli," dedi Thatcher.

"Bana beş gün mü verdin? Ne? Beni daha erken bulabileceğini mi düşünüyorsun?" Sebastian, sanki böyle bir ihtimal yokmuş gibi, ses tonunda bir parça eğlenceyle sordu.

Bardağından içerken Thatcher'ın dudaklarının köşesi hafifçe yukarı doğru çekildi. "Benden saklanamazsın. Asla saklanamazsın."

Sebastian'ın kaşları çatıldı. "Aile ile hiçbir bağlantım yoktu. Nakit ödeme yaptım. Bizi bulmalarının kolay olmadığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hâlâ Wilder'ın kullan-at telefon numaramı nasıl öğrendiğini anlamaya çalışıyorum. Hatta onu nakit olarak kendim aldım. Bizden biri değildi."

Thatcher omuz silkti, kendini beğenmiş görünüyordu.

Wilder, "Botlarından birinin tabanına lanet olası bir AirTag yerleştirmiş," dedi. "Bu sabaha kadar bana bundan bahsetmedi. Sen kullan-at telefonu alıp gittikten sonra mekâna girdi, adamın boğazına bıçak dayadı ve izini sürmek için gereken bilgileri aldı."

Sebastian gözlerini kardeşine dikerek doğruldu. "Sen ne?!"

Thatcher gözlerini bana doğru çevirdi ve ben de Sebastian'a daha da yaklaştım. Adam beni rahatsız ediyordu.

"Sen... o odadan çıktığında gözlerinde tanıdık bir parıltı gördüm küçük kardeşim. Çok iyi tanıdığım bir parıltı. Böyle bir şey bekliyordum. Seni acele kararlardan korumak için bir şeyler yapmalıydım."

Thatcher kopuk ve ürkütücü görünse de Sebastian'ı önemsiyordu. En azından öyle görünüyordu. Yine de gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir bakış gördüğüm anlar oldu.

bir şeyi önemseydiğine inanmıyorum.

"Hangi ayakkabıyı giyeceğimi nereden bildin?" Sebastian sinirli bir ses tonuyla ona karşılık verdi. "Bunu benim lanet parıltımda da gördün mü?"

Adam bardağından yudumlamaya devam ederken belli belirsiz bir kıkırdama duyuldu. Wilder omuz silkerek, "Ben olsam tüm ayakkabılarınızın tabanlarını kontrol ederdim," diye cevap verdi.

Thatcher diğer adama tekrar baktı. "Ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Wilder gözlerini Sebastian'a dikti ve sanki Thatcher'ın hiç arkadaşı yokmuş ve hepsi de bunu biliyormuş gibi yorum karşısında başını sallarken ona eğlenceli bir sırıtış attı.

Sebastian yüzümü ellerinin arasına almış, dizlerimin bağının çözülmesine ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir bakışla bana bakıyordu. Thatcher'ın korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü Florida'daki bir adamla yüzleşmek için beni burada bırakıp gitmek üzere olduğunu bilmek beni dehşete düşürdü. Ona söylemek isteyip de söyleyemediğim her şeyi kelimeler olmadan anlatmaya çalışırken kollarına tutundum.

Onu sevdiğimi. Benimle kalmasını istedim. Gitmesini değil.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diye beni temin etti. "Maame seni meşgul edecek ve burada kimse sana ulaşamayacak. Yemin ederim. Güven bana, Ace. O güzel gözlerindeki korkuyu görmeye dayanamıyorum."

Kendim için korktuğumu sanıyordu. Güvenliğim için endişelenmiyordum. Artık endişelenmiyordum. Sarmak ve saklamak istediğim oydu. Beni alıp kaçmakla büyük bir hata yapmıştı.

"Geri döneceğine söz veriyor musun? Uçakta konuştukları gibi..." Söze dökemediğim için durdum. Gözlerim yanarken boğazım daraldı.

Ona bir şey olabileceği düşüncesi... Buna dayanamazdım.

Başını eğdi ve dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu. "Yemin ederim," dedi usulca, sonra diğer tarafa geçip aynısını yaptı. "Ben iyi olacağım. Ayrıca, Thatcher benimle olacak."

Yalan söylemeyeceğim; bu beni biraz rahatlattı. Hayatım boyunca bir daha kardeşiyle aynı odada bulunmak istemeyebilirdim ama onun tek bir kurtarıcı özelliği vardı: kardeşini seviyordu. Bu, insani olan tek şeydi.

gözlerinde gördüğüm şey.

"Wilder, Presley adında bir adamdan bahsetti ve endişeli görünüyordu," dedim, o her kimse Sebastian'a zarar vermeyeceğine dair güvenceye ihtiyacım vardı.

Başını salladı. "Evet, Gage Presley insanların karşısına çıkmak isteyeceği biri değil. Akli dengesi yerinde olmayan bir orospu çocuğu. Ama Thatch bir psikopat. Bahse girerim ikisi arasında eşit bir oyun alanı vardır."

Zihnimi rahatlatan tek şey buydu.

Ben de gitmek istemiştim ama Sebastian buna iznim olmadığını söylemişti. Son beş gün içinde benim için her şey değişmişti ama sanki daha fazla zaman geçmiş gibi hissetmiştim. Kulübede yalnız kalmak birbirimizi tanımamız için bize zaman vermişti. Sebastian hakkında öğrendiğim her şey ona daha çok aşık olmamı sağlamıştı. Kötü şeylerin bile aslında o kadar kötü olmadığını fark etmiştim ya da belki de ona olan hislerim diğerlerinden daha ağır basıyordu.

Thatcher arkamızdaki kapıdan çıktı ve başını araba yoluna doğru eğdi, ama geçerken hiçbir şey söylemedi.

Vardığımız anda araçtan fırlamıştı ve o zamandan beri onu görmemişim. Tuvalete gittiğini düşünmüştüm ama gideli çok uzun zaman olmuştu.

"Gitmeliyiz Sebastian," diye seslendi derin bir ses siyah Escalade'den. Bizi havaalanından alan adamdı. Adı King'di, Endişemin korkuya dönüşmesinin ana sebebi de oydu. O endişeliydi. Buraya gelirken yüzündeki sert çizgiler ve acımasız ifade, bunun onların söylediğinden daha büyük bir mesele olduğunu anlamamı sağladı.

Sebastian'ın burun delikleri alevlendi ve çenesi sıkıştı. "Gitmem gerek," dedi ve sonra beni öpmek için kendine çekti.

Ellerimi göğsüne doğru kaydırđım ve vücudunun sıcaklığına sarıldım. Yavaşça geri çekilirken inledi, beni bırakmadan önce son bir kez baktı ve uzaklaşmak için döndü. Orada öylece durmuş, onun araba yolundan gidişini izliyordum. Açık olan şoför mahallinde duran uzun boylu, çekici adam içeri girmeden önce bakışlarını benden Sebastian'a kaydırđı. King ondan daha yaşlıydı. Thatcher ve Wilder'ın yaşlarına daha yakın görünüyordu. Hepsi onunla birlikte araçtaydı.

Bir el üst koluma dokundu ve hafifçe sıktı. "İçeri gel. Biraz kek yaptım ve kendimize bir şişe şarap açacağız," dedi Maeme.

Başımı salladım ama Wilder'la birlikte cipin arkasına binmeden önce Sebastian bana dönüp bakana kadar bekledim. Dönerek Maeme'nin beni eve götürmesine izin verdim.

Çok güzel bir evdi. *Southern Living* dergisinin kapağında görebileceğiniz türden. Ona uyuyordu. Burası tam da şık ve yaşlı bir kadının yaşamasını beklediğim türden bir yerdi. Büyükanнем burayı severdi, en azından daha önce severdi. Şimdi ise, sadece güne bağlıydı.

Evden içeri adımımı attığımda, vanilyanın davetkâr kokusu burnumu karşıladı. Pişirme ve rahatlık kokuyordu. Pembe pötikareli bir önlük giymiş minyon sarışın bir kadın antreden içeri girdi. Bana yumuşak bir gülümseme verdi, daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen ne hissettiğimi anlamış gibiydi.

"Belki brownie de iyi gider diye düşündüm," dedi Maeme'ye bakarak. "Yirmi dakika içinde hazır olurlar."

"Browni her zaman iyidir," diye kabul etti. "Royal, bu Capri," diye beni bilgilendirdi. "Capri, bu Royal."

Bu isim hafifçe soluklanmama neden oldu ve şimdi onu daha yakından inceledim. Bana büyümlü bir periyi ya da belki bir Disney prensesini hatırlatıyordu. Thatcher'la bağlantısı olan kadın bu olamazdı. Dövmeler ve piercingler beklerdim. Belki gözlerinde de aynı karanlığı. Ama o değildi.

Bir adım öne çıktı, kararsız görünüyordu ama tatlı bir gülümsemesi vardı. Ona verdiğim tepkinin muhtemelen kaba olduğunu fark ettim. Kendimi şaşkınlıktan kurtarmaya çalışarak gülümsemesine karşılık verdim.

"Özür dilerim. I ..." Bunu nasıl söyledim? *Beklediğim gibi değil misin? Thatcher dengesiz ve sen... kırılabilir mi görünüyorsun?* "Beklediğim gibi değilsin," dedim özür dileyerek.

Açıklamamı yumuşak bir kahkaha takip ederken gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Thatcher yüzünden," diye cevap verdi.

Başımı salladım. Yalan söylemenin faydası yok.

Maeme sırtımı sıvazladı. "Hepimizi şaşırttı. Ama o, taşıdığı tüm o karanlığın içinde kendi parlak ışığı. Şimdi, hadi o zaman. Gidip ağırlığımızca şeker yiyelim ve sinirlerimiz yatışana kadar içelim. Ne dersiniz?"

Yaşlı kadın Capri'nin belirttiği kapı aralığına doğru yöneldi. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Diğer kadına baktım, bu kadar bebek gibi ve tatlı görünen birinin Thatcher ile bir ilişki içinde olabileceği gerçeği hala aklımı kurcalıyordu

Shephard.

"Thatcher Sebastian'a bir şey olmasına izin vermez," dedi bana. "Asıl endişelenmesi gereken benim. Ne yapacağı belli olmuyor." Son kelimeyi sanki bir ifade değil de bir soruymuş gibi söyledi.

"Yani Thatcher'la mı çıkıyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra küçük bir kıkırdama çıktı. "Evet ama sanırım bundan daha fazlası var. Birlikte yaşıyoruz."

Vay canına. O adamla birlikte yaşamış.

Daha iyi bir kelime bulamadığım için "Çok gergin," dedim.

"Öyle de denebilir," diye kabul etti ve bana sırtıttı. "Hadi bakalım. Eğer içeri girmezsek Maeme bizi tekrar sıkıştırmak için etrafımızı saracak."

Başımı salladım, sonra onu duvarlarını genç bir adama dönüşmekte olan bir çocuğun resimlerinin kapladığı geniş bir koridorda takip ettim. King'e çok benziyordu. Ne garip. Neden sadece King'in fotoğrafları vardı? O da Sebastian'la akraba mıydı?

"Bunlar King'in resimleri mi?" Ben sordum.

Capri omzunun üzerinden bana baktı. "Evet. King onun torunu." Kafam karışmıştı, kaşlarımı çattım ve bunu kafamda çözmeye çalıştım.

"Onun Sebastian'ın büyükannesi olduğunu sanıyordun," dedi Capri. "Evet, bu ilk başta kafa karıştırıcı. Ama Maeme bir Salazar. King'in babası onun tek oğlu. Ama o buranın aile reisi. Shephardlar, Joneslar, Salazarlar ve Kingstonlar arasında kan bağı olmayabilir ama aralarındaki bağın çok daha güçlü olduğunu öğreneceksiniz. Onlarca yıl öncesine dayanan derin bir bağ. Aile sadece ailedir. Şimdiye kadar gördüğüm tüm kan bağlarından çok daha kalın."

• OTUZ ÜÇ -

"Çünkü senin bir kardeşin yok."

SEBASTIAN

Blaise Hughes'un gözleri masasında baktığı bir şeyden kalktığına, tavrında bana hiç yöneltilmemiş, tüyler ürpertici bir tehdit vardı. Gözlerinin yeşili, ruh haline uyacak şekilde kararmış gibiydi.

Babam gelmemişti. Benimle konuşmak için aramadı bile. Bu onun yüzleşmek istemediği bir şeydi. Şimdi bu odadayken nedenini anlıyordum.

Gage Presley onun sağında, Huck Kingston ise solunda duruyordu. Huck, Storm'un kuzeniydi ama Storm buraya bizimle birlikte gönderilmemişti. Benim arkamda sağ arka köşede Kye Levine, karşı köşede ise Blaise'in küçük kardeşi Trev Hughes duruyordu.

Wilder haklıydı. Kuzenim Levi, Blaise Hughes'un en yakın arkadaşlarından biri olmasına rağmen burada değildi. Kan bağının sadakat üzerinde herhangi bir rol oynama ihtimali ortadan kalkmıştı. Ayrıca, Gage Presley'in katılmasına rağmen, Blaise'in üç adamını daha etrafımızda bulundurma ihtiyacı hissetmiş olması da gözümünden kaçmadı. Hepsı kardeşim yüzünden.

"Stellan'ın iki oğlu arasında," diye başladı Blaise, sandalyesinde arkasına yaslanarak, "söylemeliyim ki, bir emre itaatsizlik edeceğini düşündüğüm kişi sen değilsin."

Royal'den önce ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Gage'in eli o kadar hızlı hareket etti ki, Glock'u kardeşime doğrultana kadar onu görmedim bile. Ne yaptığını görmek için döndüğümde kalbim göğsüme çarptı. Buraya daha yeni gelmiştik.

Thatcher elindeki sigarayı havaya kaldırdı. "Tanrım, Presley. Lanet bir sigaraya ihtiyacım var," dedi dudaklarını eğlenerek bükerek.

"O zaman tekrar oraya uzanmadan önce cebinden bir sigara alacağını söyle," diye uyardı Gage onu.

"Silahını indir," dedi Blaise, sanki onu kızdırmak üzere olan asi bir çocukla uğraşıyormuş gibi çenesini sıkıca kapatarak.

Gage silahını indirip kılıfına sokarken gözlerini kardeşinden ayırmadı.

"Hepimiz çakmağımı şimdi almam gerektiğinin farkında mıyız, yoksa bir duyuru yapmalı mıyım?" Thatcher sordu.

Huck bir adım öne çıktı, daralmış gözlerini kardeşime dikmişti, yaptığı espriyi hiç de komik bulmamıştı. Blaise'in eli baş infazcısını durdurmak için havaya kalktı ama odağı bende kaldı.

"Sen bir Shephard'sın," dedi Blaise. "Ve şu anda yeraltında asılı olmak yerine ofisimde durmanın tek nedeni de bu. Senin yaptıklarından çok daha azını yapan adamları dövdüm ve işkence ettim."

Bunu zaten biliyordum ve buraya gelirken tüm yolculuk boyunca kendimi zihinsel olarak bana yapabileceklerine hazırlamıştım. Royal yanımdayken bunu düşünmem mümkün değildi. Ruh halimi anlardı. Ama ondan uzaklaştıktan sonra, yaptığım şeyin gerçekliğine inandım.

Blaise ayağa kalktı. "Soyadının gerektirdiği sadakat nedeniyle, Jediah Hughes'un bu işe Charles Shephard'ın yanında başladığını göz önünde bulundurarak, sana bir erteleme veriyorum." Durakladı ve çelik bakışları bana kilitlendi. "Ama sadece bir kez. Sadakat iki taraflıdır, Sebastian. Bunu unutmamalısın."

Wilder yanımda iç çekti, sanki bu benim değil de onun kararıymış gibi. Benim için mi yoksa Blaise kardeşimin kabul etmeyeceği bir cezayı emretmiş olsaydı Thatcher'ın yapabilecekleri için mi daha çok endişelendiğinden emin değildim.

Aile içinde bir savaş hiç olmamıştı. Bir keresinde, otuz yıl önce, bir karışıklık olmuş ama Boyd Eagen, onun tarafını tutan iki kardeşiyle birlikte gözlerinin ortasından vurulmuştu. Blaise'in babası Garrett Hughes onlara yaptıklarını savunma fırsatı vermemiş, ailenin Louisiana kolu da -adamların geldiği yer- buna tepki göstermemişti. Bu, aile tarihinde saflarda olası bir ayaklanmanın yaşandığı tek zamandı.

"Zayıflıklar sizi öldürtür. Eğer bir tanesine sahip olacaksan, buna değdiğinden emin ol," dedi Blaise. Bakışlarını omzumun üzerinden kardeşine doğru kaydırıp ve başıyla onu onayladı, sonra tekrar bana odaklandı. "Karımın saçının teline zarar gelmesine izin vermeden önce kendi kalbimi söküp teslim edeceğimi bildiğimden, bu zayıflığı anlıyorum. Ancak, o sadık biri. Benim bağlılığımıza ve onun için ölmeye hazır olmama layık."

Trev masaya doğru yürüdü ve Blaise'e bir iPad uzattı. Blaise onu aldı ve

küçük kardeşi ofisteki köşesine döndü.

"Gördüğünüz gibi, bu aile için bir zayıflık haline gelen her dişi test edilir." Tekrar Gage'e baktı. "Karım ve çocuğum uğruna beni korumak için hayatını vermeye istekli olduğunu kanıtladıktan sonra bile onu test ederim. Hayatını sadece sevdiği adama değil, onun ait olduğu aileye de adamaya hazır olduğundan emin olmak için."

Konuşmak, Royal'in öyle olduğuna dair onu ikna etmek istedim ama yapamadım. Aştan bahsediyordu ve biz bu kelimeyi birbirimize hiç söylememiştik. En azından yüksek sesle. Ona duyduğum bu tutkunun çok hafif ve çok sık kullanılan tutkulu bir kelimedenden daha fazlası olduğunu bilsem bile söylemek istemiştım.

"Sen ofisime girmeden on dakika önce," dedi Blaise ekrana dokunarak, "oturup bu canlı yayını izledim." iPad'i bana doğru uzattı.

Cihaza uzandığımda göğsümde bir sıkışma hissettim. Bana ne göstereceğini bilmiyordum ama içime bir önsezi yerleşmişti. Soğuk metal parmak uçlarıma dokundu ve sanki beni ısırmış gibi elimi geri çekmek istedim. Her ne ise, onu görmek istemediğimi biliyordum.

Gözlerim isteksizce ekrana kaydı ve Merce Dancastle'ın bir arabadan indiğini görünce ellerim sıkıştı. Bir yolun ortasındaydı; etrafındaki alan karanlıktı ve herhangi bir köy yolu olsa da tanıdım. Hayatım boyunca bu yoldan milyonlarca kez geçmiştım.

Maeme'nin evinin önünde ne işi vardı?

Panik beni ele geçirirken Blaise'e baktım. Bu çoktan olmuş muydu?

"Şuna bak," dedi Blaise.

Gözlerimi tekrar iPad'e çevirdim.

Royal yola çıktı ve orada durup Merce ile konuştu. Orada olmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

Onun nasıl sarsıldığını göremiyor muydu? Yüzündeki korkuyu? Maeme hangi cehennemdeydi? Royal neden bu saatte dışarıda, yolun yanındaydı? Yatakta olmalıydı.

Ne konuştuklarını duymadım. O kadar uzaktaki güvenlik kamerası sadece görüntüyü gösteriyordu. Royal ellerini kullanıyor, sanki ona bağıırıyormuş gibi hararetili bir şekilde konuşuyordu.

Sonra durakladı. Elleri iki yanına düştü ve öylece ona baktı. Ona ne söylemişti?

İçimde biriken öfke yüzünden iPad ellerimde titrerken kalbimin göğsüme çarptığını hissedebiliyordum.

Merce benim arazimdeydi. Onun peşinden oraya gelecek kadar taşaklıydı. Ona güvende olacağına söz verdiğim yerde.

Arabasına doğru yürümeye başladı ve ben donakaldım. Yolcu kapısını açıp içeri girmesini dehşet içinde izlerken içimde bir korku birikti. Araba uzaklaştı.

Arabaya bindi ve araba uzaklaştı. Gitmişti. Merce Dancastle ile birlikte.

Başımı salladım. Bir açıklaması olmalıydı. Ona bu şekilde gitmezdi.

"Bir sorun var. Ona ne söylediğini bilmiyorum ama o bunu yapmaz. Wilder" -bakışlarımı ekrandan ona çevirdim- "bundan sesi al. Bunu yapmanın bir yolu olmalı. O orospu çocuğuyla tehlikede. Ona yalan söyledi ve şimdi de elinde!" Sesimin giderek yükseldiğini, bağırıma yaklaşmışımı fark ettim.

iPad elimden kapıldı ve onu Blaise'in masasına geri koyan kardeşime döndüm.

"O saatte tek başına dışarı çıkmazdı. Yola çıkar," dedim Blaise'e. "Onu tanıyorum. Korkuyor. Ben gittiğimde çok korkmuştu. Benim için. Sesi alabilirsek, bize ne olduğunu söyleyecektir. Nasıl olduğunu."

"Nasıl olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Blaise sözümü keserek. "Ona tuzak kurdum.

Başarısız oldu."

Bu da ne demek oluyor?

Buradan çıkmam gerekiyordu. Atina'ya gitmeliydim. Onu bulmalıyım. Kaçmayı düşündüm ama vurulmadan kapıya ulaşabileceğimden şüpheliydim.

"O başarısız olmadı! Ona yalan söylendi. Onu tehdit etti. Bilmiyorum. Ama bir nedeni var!" Sesimdeki çılgınlık, göğsümün içindeki pençelemeye eşleşmeye yaklaşmadı.

Onu almıştı. Onu benden almıştı. "Babası yüzünden gitti," dedi Blaise.

Eğer kan damarlarda donabilseydi, benimki donardı. Şimdiye kadar öldüğünü düşünmüştüm.

"Onu kullandım. Ona bir çıkış yolu verdim. Ondan istediğimiz her şeyi almıştık. Kilit oyuncularımızdan birini alıp kaçmıştın. Ya işi bitirecektim ya da onu son bir kez kullanacaktım. Tam olarak söyleneni yaptı ve yaşamaya devam etti. Piç kurusu, kızına bir tuzak kurmayı kabul etmekte hiç sorun yaşamadı.

hayatına karşılık."

Kafatasımdaki çarpıntı giderek artıyordu. Her nefes alışımnda ciğerlerim patlayacakmış gibi yanıyordu. Ne yaptığını bilmek istemiyordum ama bilmek zorundaydım. Onu kurtarabilmemin tek yolu buydu. Eğer ona bir şey olursa bir daha gün yüzü göremezdim çünkü kafama bir kurşun sıkarlardı ama bu işte parmağı olan herkesi alaşağı etmeden önce değil.

"Nerede o?" Sesim boğuk bir hırıltıya benziyordu.

Çevresel görüşümde bir hareket fark ettim ama odaklanabildiğim tek şey Blaise ve bana söyleyecekleriydi.

Kardeşim, "Zaten var olandan daha fazla dram yaratmayalım," diye önerdi.

Etrafımda neler olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi.

Blaise sanki bir şey yapmasını engellemek istercesine elini Gage'e doğru kaldırdı.

"Royal'a bu gece bir telefon verildi. Elden çıkardığınız telefonun yerine. Öncekiyle aynı numara. Yatmadan önce gerekirse ona ulaşabilmeniz için olduğu söylendi.

"Babası onu telefonla aradı ve gerçeği söyledi. Nerede olduğunu, bizim-sizin-onun için ne yaptığımızı ve eve gideceğini söyledi. Ona kendisiyle gitmek isteyip istemediğini sordu. Eğer isterse onu alabileceğini söyledi."

Blaise durakladı ve bana sert bir bakış attı.

"Bu yüzden yoldaydı. Merce ona ne söyledi? Bilmiyorum.

Ama Vinson, Merce Dancastle'ın onu bekleyen kişi olmasını sağlayacaktı.

"Eğer babasının iyi olup olmadığını görmek için dışarı çıksaydı, ama onunla birlikte gitmeseydi, ölmüş olurdu. Elbette oraya hiç gitmemesi ve içeride kalıp senin dönüşünü beklemesi umduğum şeydi. Gerçek şu ki, sadece dışarı çıkmakla kalmadı, babası orada değildi ve Merce Dancastle ile ayrıldı - babası farkında olmasa da, artık bağlanmış uyuşturucuya karıştığından emin olduğumuz kişi.

"Vinson bize uyuşturuculardan ve Merce'nin bu işle ilgisinden haberdar olduğunu söyledi. Yardım ettiğini, bazı damlaları kendisinin attığını söyledi. Ancak ortada kanıt yok ve bu sadece onun sözü, yani hiçbir şey ifade etmiyor.

"Ama babası aradığında Maeme'nin yanından ayrılıp ona gitti."

Onu savunmak için aklıma gelen hiçbir kelime yoktu. Orada öylece durdum, hiçbir şey söylemedim.

Beni terk ettiğine inanamadım. O kadar emindim ki

Güçlü bir şey. Bana bakışında, gözlerinde parlayan bir sevgi vardı. Kucağıma kıvrılması ve elinin göğsüme dokunması çok tatlıydı. Ona sarıldığımda yumuşak, memnun iç çekişleri.

Babasının başına gelenler hakkındaki gerçek -benim sözümü dinlemeden onun sözünü duymak- gerçekten de beni terk etmesi için tek gereken şey miydi? Tek kelime etmeden çekip gitmesi mi? Başka bir şey olmalıydı. Hayatımdaki en önemli kişi haline gelen kadının bana bu kadar kolay sırt çevirmesini kabul edemezdim.

"Burada işimiz bitti mi?" Thatcher çok rahat bir ses tonuyla sordu. Sanki dünya ayaklarımın altından çekilip alınmamış gibi.

Blaise bakışlarını önce kardeşime, sonra King ve Wilder'a çevirdi. "Bir dahaki sefere size bir emir verildiğinde, ona itaat edin. Soyunuzun hatırı için artık affedilmeyeceksiniz."

Konuşamıyordum. Boğazım kapalıydı. Bir kez başımı salladım.

"Kral," dedi Blaise ayrılmak için dönmeden önce.

"Evet, patron?"

"Stellan'a, dizginleri büyük oğluna devretmeye hazır değilse, Thatcher'a devretmek yerine kendi işini yapacağını söyleyin. Sebastian Stellan'ın otoritesi altında. Bugün Sebastian'a eşlik eden kişi o olmalıydı."

King başını salladı. "Evet, efendim."

Kardeşimden eğlenen bir mırıltı geldi. "Babamın bu güce asla sahip olamayacağımdan emin olmak için benden daha uzun yaşamaya niyetli olduğuna inanıyorum."

"Baban bu kararı kendisinin veremeyeceğini biliyor. Hazır olduğumda, kararı ben vereceğim."

Thatcher sigarasını yanındaki masanın üzerindeki kül tablasında söndürdü. "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun? Hadi ama Blaise. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık. Ben" -durakladı, sonra sırtıttı- "psikopat olan benim."

Blaise'in dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Zaaflarını gizleme yeteneğine sahip etkili bir silahsın. Ve güvende tutabileceğin Capri'den bahsetmiyorum. Bahsettiğim kişi, tehlikeden uzak tutamayacağın biri. Aslında bugün beni şaşırttın." Blaise sandalyesine geri oturdu. "Bu kusuru paylaşıyoruz ama benimki bir sır değil. Ben benimkini senin gibi saklayamam."

Hepimiz orada dururken bir an sessizlik oldu.

"K e n d i n i kaybetmiş olan bir tek ben miyim?" Gage sordu, konuşmayı keserek

Sessizlik.

Thatcher, "O zaman neden babam yerine benim geldiğimi biliyor olmalısınız," diye cevap verdi.

Blaise, "Çünkü benim kararım ne olursa olsun, o geri çekilirdi," diye önerdi.

Thatcher'ın yanıtı "Kesinlikle," oldu.

Blaise, "Konumumu açıkça hiçe sayıyor olmasaydınız, bunun için size saygı duyabilirdim," dedi.

Thatcher önce Trev Hughes'a, sonra da Blaise'e baktı. "Haklısın. Hiç de iyi maskeleyemiyorsun patron."

Blaise başını arkaya atıp kahkahalarla güldü ve elini kapıya doğru salladı. "Gidebilirsin."

Royal'in neden Merce'yle gittiğine dair aklıma gelebilecek her türlü bahaneyi düşünürken King'i ofisten çıkarken takip ettim. Onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. İyi olduğunu bilmeliydim.

Hepimiz Escalade'in içine girene kadar hiçbirimiz konuşmadık.

King kontağı çalıştırdı, sonra dikiz aynasından benimle birlikte arkaya tırmanmış olan Thatcher'a baktı. "Stellan'a bunu söyleyen kişi ben olmak istemiyorum."

"Ne? Blaise'in babamın planladığından daha erken onun yerini almamı istemesi mi yoksa Blaise'in kendisi değil de benim gelmeme kızması mı? İkisi için de hazır bulunmak isterim."

King başını salladı ve kıkırdadı. "Bunu söylemeyecektim ama Blaise'in içeride senin kırılganlığıyla ne halattan bahsettiğini bilmiyordum."

Thatcher camı indirdi ve cebinden bir sigara çıkardı. "Çünkü senin bir kardeşin yok," diye cevap verdi, sigarasını yakıp uzun bir nefes çekerken bana bakmadı.

Kafam karışmamıştı. Blaise'in Trev'le kendi karşılaştırmasını yapmadan önce neden bahsettiğini biliyordum. Thatcher'ın bugün beni korumaya hazır bir şekilde gelmesi beni şok etmemişti. Deli olabilirdi ama aynı zamanda benim kardeşimdi.

"Şimdi bilmen daha iyi," dedi Wilder ve bakışlarımı ona çevirdim. Bana bakmak için koltuğunda döndü. "Ona karşı hislerin derinleşmeden önce."

Boğazımdaki safraya karşı yutkundum. "Onun bir nedeni var. Sadece onunla konuşmam gerekiyor."

Wilder King'e baktı ve bana bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyeceklerini biliyordum. Bugün şansım yaver gitmişti ve Blaise'i test etmeme gerek yoktu. Sadece artık çok geç olduğunu anlamıyorlardı. O zaten bana sahipti.

• OTUZ DÖRT -

Ruhum geri çekiliyordu. Alabileceği her şeyi aldığına karar veriyordu.

ROYAL

Merce'nin beni ve büyükannemi getirdiği misafirhanenin oturma odasının ortasında duruyordum. Telefon çaldığında ekranda Sebastian'ın adı belirdi ve telefonu duvara fırlatmak, avazım çıktığı kadar bağırarak ve aynı anda cevaplamak istedim.

Merce'nin bana anlattığı her şey anlamadığım şeylerin mükemmel yapboz parçaları olmasaydı ikincisini yapardım. Babamın bana gönderdiği hırpalanmış yüzünün ve her iki kolundaki alçıların resimleri de onun ve Merce'nin bana yalan söylediği umuduna tutunmamı imkânsız hale getirdi.

"Bugün resim yapmam gerekiyor," dedi büyükannem oturma odasına doğru yürürken ve etrafta bir şeyler ararken.

Beni gördüğüne çok sevinmişti ve sonra sanki Haven House onun yeni eviymiş ve oradaki herkes misafirmiş gibi bana etrafı gezdirmeye başladı. Ona gitme zamanının geldiğini söylediğinde bana karşı çıktı ve bunun imkânsız olduğunu söyledi. Ev sahipliği yapacağı bir parti vardı. Neyse ki partisini unuttu ve bana küçük Vin'in nereye kaçtığını bilip bilmediğimi sordu. Onu okuldan almamız gerektiğini söyleyerek gitmesini sağladım.

Ön kapı açıldı ve kafamı telefonumdan kaldırdığımda Merce'nin elinde getireceğini söylediği bir torba yiyeceklerle içeri girdiğini gördüm.

Elinde tuttu. "Söz verdiğim gibi. Yarın dönene kadar yetecek kadar olmalı. Bu gece bir etkinliğim var ve uzun süre kalamam."

Güzeldi. Ona baktıkça kendimi daha da hasta hissediyordum. Güvenmem gereken onca insan varken.

Babam onu beni alması için göndermişti ve ben onunla gitmeyi reddettim. Ta ki bana eğer büyükannemi almazsak mafyanın beni ve babamı dışarı çıkarmak için onu kullanacağını söyleyene kadar. Babam kaçmıştı çünkü Merce ona yardım etmesi için birilerini göndermişti. Ama babam da saklanmak zorunda kaldı. Eve bile gidemedik.

Başımı salladım ama başka bir şey söylemedim.

Merce, hâlâ resim dersini arayan büyükanneme baktı. Onu rahatsız ediyordu. Tıpkı çıktığımız zamanlardaki gibi.

"Tamam," dedi ve kapıyı geri iterek açtı. "Sabah geri geleceğim."

Sanki kalmasını isteyebilirdim gibi aceleyle çıktı. Kilit yerine oturdu.

Ben ne yaptım ki? Hepsi benim hatamdı. Sebastian'a inanmışım. Beni kaçırap mafyadan olduğunu söyledikten sonra bile ona güvenmişim. Hepsi... hepsi ona aşık olduğum içindi.

Babamın Sebastian'ın kollarını kıldığını söylediğini düşündüğümde elimi karnıma götürdüm. Ne tür hasta bir insan bunu yapabilirdi? Yani, kız arkadaşı bana karşı çok tatlı ve nazik olsa bile Thatcher'ın bunu yaptığını hayal edebiliyordum.

HAYIR! HAYIR! Hepsi suçluydu. Hepsi. Maeme bile.

Sırf Merce ve babama ulaşmak için kandırılmışım.

Sebastian babamı aramama yardım etmişti. Beni bir yerlere götürmüş, babamı aramak için benimle gelmişti ve babamı kaçıran da oydu. Tanrım, gerçekten bu kadar kör müydüm?

Telefonum tekrar çalmaya başladı ve onun adının benimle alay etmesine duyduğum öfke göğsümü yaktı. Aramaya devam etti. Ne söyleyecekti ki? Babam kaçmıştı. Tıpkı beni bulmak için bilaro salonuna geldiği gibi, şimdi de babamı bulmak için beni mi kullanacaktı? Beni etkileyecek ve sırf bilgi almak için benimle ilgilendiğini düşünmemi mi sağlayacaktı?

Kabul Et'e bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Söyleyeceğin hiçbir şey -hiçbir şey- bana *söylediğin* yalanları, aileme yaptıklarını ve beni nasıl kullandığını düzeltmeyecek." "Senden nefret ediyorum. Beni rahat bırak. Hayatımı elimden aldın."

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonu yere fırlattım, ardından gözyaşlarımı saklamak için yüzümü kapattım. Büyükanne anlamazdı.

"Ah canım, telefonunu düşürmüşsün," dedi bana doğru sürünerek. Eğilip telefonu almaya kalksa düşecekti.

"Anladım büyükanne. Sorun yok. Mutfağa gel. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Pekâlâ! Ben gidip porselenleri getireyim," diye cevap verdi mutlu bir şekilde.

Şu anda, onun dünyasında yaşayabilmeyi diliyordum. Beni canlı canlı yiyecekmiş gibi hissettiren acıdan arınmış olarak. Gerçekliğimin tüm dehşetini de beraberinde götürmesini. Beni pişmanlık duymayan bir kabuk olarak bırakarak.

O akşam telefonum bir daha çalmadı. Başka arama gelmedi.

Büyükannem uyuduktan uzun bir süre sonra, orada yatıp tavana bakarak Sebastian'ın aklımdan çıkmayan her anısıyla savaştım. Hiçbiri gerçek değildi. Bu her şeyden daha çok acı veriyordu. Babama işkence ettiği gerçeğinden bile daha fazla. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu ruhumun kara olduğunun kanıtıydı.

Babam ona ne olduğunu ve nerede olduğunu bana anlattığında, neredeyse Sebastian'ın yaptıklarını savunacaktım. Kendime onun beni çok sevdiğini ve kimsenin beni incitmesine dayanamayacağını söyledim. Buna ben de gerçekten inanmıştım.

Ama durum böyle değildi. Sebastian ve mafya ailesinin geri kalanı babamın doğruyu söylediğine inanmadılar ve onu konuşturmaya çalıştıkları için kemiklerini kırdılar, yüzünü kestiler, kaburgalarını kırdılar, burnunu kırdılar, iki dişini kırdılar. Onlara Dancastle'lardan ve biraz uyuşturucudan bahset.

İşte o zaman kalbim paramparça olmuş ve gerçekliğimin farkına varmıştım.

Sebastian Shephard beni hiç sevmemişti. Benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyordum. Birbirimize karşı hissettiklerimiz ve aramızdaki bağ nedeniyle inanılmaz olduğunu düşündüğüm tüm o seks bir yalandı. Birçok kadınla yatmıştı ve beni yalanlarına inandırmak için bedenimi nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Bir erkeğin sevgisine hiç sahip olmamış bir kız. Baba sorunlarının poster çocuğuydum ve o bunu görmüş ve bana karşı kullanmıştı.

Sonra benden kurtulmak için, o ve diğerleri başının belada olduğu ve patronla yüzleşeceği gibi ayrıntılı bir masal uydurdular. Hiçbir zaman tehlikede olmamıştı. Muhtemelen hepsi sarhoş olmuş ve benim saflığıma gülmüşlerdi. Sebastian için beni kandırmak ne kadar kolay olmuştu.

Bir daha asla. Bir daha asla kalbimi bir ruha emanet etmeyeceğim.

Sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken yorganı çenemin altına sıkıştırdım. İşin ironik yanı, onun için gerçek olmasa da. Benim için gerçikti. Beni mahvetmişti. Hiçbir erkek sahip olduğumuzu sandığım şeyle kıyaslanamazdı. Belki de tüm bunların en üzücü kısmı buydu. Kalbini gümüş bir tepside ona teslim etmiş, kırık, zavallı, kayıp küçük bir kızdım.

Neredeyse öğlen olmuştu ve Merce yiyecek bir şey getirmemişti.

dün geceki yemeği ısıtmış ve büyükanneme kahvaltı hazırlamıştım. Hiç iştahım yoktu, bu yüzden endişelenmeye başlamadan önce onun için bir öğün daha çıkarabilirdim. Ama Merce geri gelecekti. Erken kalkan biri değildi. Onun için sabah, çoğu kişi için öğleden sonraydı.

Telefonum çaldı ve ona bakarken gerildim ama sonra babamın adını gördüm. Merce eski numarasıyla başka bir telefon almasına yardım ettiği için minnettardım. Gider gitmez benim de aynısını yapmam gerekecekti. Sebastian ve mafya babalarının izini sürebileceği hiçbir şey istemiyordum. şu anda elimdeki tek şey buydu.

"Baba," dedim selamlarken.

"Kraliyet," diye cevap verdi, kendisi kadar dayak yemiş bir adam için sesi neşeliydi. "Görünüşe göre aklandım. Mafya beni aradı ve artık bana ihtiyaçları olmadığını bildirdi. Dancastle'lardan uzak durduğumuz sürece evimize dönmekte özgürüz. Onlara Merce ile birlikte olduğunu söylemedim ama biliyorlardı. Konuştuğum adam senin ve büyükannemin adınızı temize çıkarmak için bugüne kadar evimize dönmeniz gerektiğini söyledi. Eğer Merce ile kalırsan, ona yardım ettiğine inanırlar."

Arkamdaki kanepeye uzandım. "Kaçtığın için kızmadılar mı?" Artık o adamların söylediği hiçbir şeye inanmayarak sordum. Her ne kadar eve dönmek istesem de, bu bir tuzak olabilirdi.

"Hayır. Görünüşe göre kaçmamışım. Benimle işleri bitmişti ve beni serbest bıraktılar.

Merce'nin gönderdiği insanlar sadece benim aracımdı."

Kaşlarımı çatarak duvara baktım. Bu hiç mantıklı değildi. "Aracınız mı? Bağlanıp tavana asıldığını sanıyordum?"

"Evet, iyiydim. Ama beni bıraktılar ve bağlarımı çözdüler. Her neyse, her şey bitti. Merce cevap vermiyor ve ben de o pis politikacılardan kurtulmak istiyorum. Başımızı yeterince belaya soktular zaten. Bu sabah oraya gitti mi? Bir Uber bulabilir misin?"

Başımı salladım, hâlâ her şeyin onun düşündüğü kadar yolunda gittiğinden emin değildim.

"Neredesin?" diye sordum.

"Eve döndüm ve iki kırık kolla hiçbir şey yapamıyorum. Buraya gelmen gerekiyor."

"Baba, eve nasıl geldin?" diye sordum.

Büyük ihtimalle Sebastian ve o adamlar için yem olabilirdi. Söyledikleri hiçbir şey doğru değildi.

"Beni alması için birini gönderdiler. Beni buraya getirdiler."

"KİM?!" Bağırdım. Merce babamın hastanede olduğunu ve bugün beni onu görmeye götüreceğini söylemişti. Onu oradan kim almıştı?

"Benim de kulak zarımı patlatmaya gerek yok," diye tersledi. "Mafya. Onlar aradıktan sonra bir adam gönderdim. Yaptıkları buydu. Şimdi bir Uber çağır ve yolda biraz yiyecek al. Burada hiçbir şey yok."

"Baba," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Dün gece beni aradın, sonra yaralarının fotoğraflarını gönderdin ve mafyanın sana neler yaptığını anlattın. Sebastian'a ismiyle hitap ettin, Amory değil. Onların kim olduğunu biliyordun ve seni neredeyse öldürüyorlardı. Şimdi, yirmi dört saatten az bir süre sonra, bizimle işlerinin bittiğine inandığını mı söylüyorsun? Hastaneden bu adamlarla ayrıldın. Seni tekrar incitmelerinden korkmadan sana zarar verenlerle mi? Bu hiç mantıklı değil!"

Eve gitmek istemediğimden değildi. Birine güvenmekten çok korkuyordum. Ve bu sefer, korumam gereken büyükannem vardı.

Telefona doğru derin bir iç çekti. "Dün gece gitmeme izin vereceklerini bilmiyordum. Beni aramaya gelecekler sandım. Beni hastanede yakalayacaklarını düşündüm. Bu sefer beni öldüreceklerini. Ama öldürmediler! Gelip beni aldılar ve eve getirdiler. Eğer beni öldürecek olsalardı, beni o lanet odaya geri götürür ve işimi bitirirlerdi."

İşaret ve başparmağımı şakaklarıma bastırdım ve ovuşturdum. Bütün bunları düşünmüyordu.

"Peki ya ben? Bunu düşündün mü? Ben de kaçtım. Sebastian dün beni birkaç kez aradı ve ben görmezden geldim. Ya bu beni dışarı çekmenin bir yoluysa?"

"Öyle değil. Sebastian'ın seninle işinin bittiğini söylediler. İhtiyacı olanı aldı. Sen gittin ve onları senden kurtulma zahmetinden kurtardın. Adam sana, *'Olabileceğinin en iyisi bu küçük kız, güzel küçük bir aptal'* gibi bir şey söylememi bile istedi. Yoksa *'Bir kızın olabileceği en iyi şey...'* miydi, hatırlayamıyorum. Bunu iletmemi söyledi, ben de ilettim. Her neyse. Sadece eve git."

"*Bu dünyada bir kızın olabileceği en iyi şey bu, küçük güzel bir aptal,*" diye fısıldadım, *Muhteşem Gatsby*'deki repliği hatırlayarak.

Sebastian'ın artık bana zarar veremeyeceğini düşünmüştüm. O haklıydı. Ben bir aptaldım.

"Evet! Kulağa doğru gibi geliyor," diye kabul etti.

Büyükannem komşular için yaptığı limonlu kekten bahsederek yanımdan geçerken aramayı sonlandırdım. İçime yavaşça bir uyuşukluk sızdı. Hiçbir şey önemli görünmüyordu, sanki burada oturup duvara bakabilirmişim gibi. Dünyanın yanımdan geçip gitmesine izin verecektim. Her şeyi unutmak ve sadece var olmak. Belki de bu kendimi korumak içindi ya da ruhum geri çekiliyordu. Alabileceği kadarını aldığına karar veriyordu.

• OTUZ BEŞ -

Dünyanın en güzel mavi gözleri ve en büyüklü amcığı tarafından kandırılmışım.

SEBASTIAN

Benim kaldığım odanın kapısı açıldı ve Thatcher içeri girdi. Bakışları elimdeki viski şişesine kaydı, sonra bana bir şey fırlatmadan önce tekrar bana döndü.

Kucağıma yeni bir iPhone düştü. Onu almak için uzanmadım. Onun yerine şişeden bir yudum daha aldım.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca, bütün gün istikrarlı bir şekilde içersem, o zaman umursamama dengesinde kalabileceğimi keşfettim. Şimdiye kadar çok iyiydi.

Thatcher bana "Bunu kırma," dedi. "Bu üç hafta içindeki üçüncü telefon ve artık değiştirmeyeceğim."

Omuz silktim. "O zaman yapmayı bırak." Mantıklı bir öneri gibi görünüyordu.

"Sana lanet olası bir telefon lazım. Yakında rehabilitasyona gidecek olman, her an telefonda olman gerekmediği anlamına gelmiyor."

Güldüm. Evet, bu işte gerçekten iyi olurdum. Sadece işaret et, ben de ateş edeyim. "Bu bok daha ne kadar sürecekt?" diye sordu bana.

Başımı öne eğdim ve bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Bilmiyorum. Belki de böyle devam edersem şok terapisine ihtiyacım olacak ve bu da beynimi kızartacak. Söyle bana, bu anıları yok eder mi?"

Bana sinirli bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yöneldi. "Ayıl biraz. İki gün sonra Breeders' Cup var ve ben de oradayken aklını başına toplamalısın."

"Ah, evet. Breeders' Cup. Nasıl unutabilirim ki? Şu anda Capri ile orada olmama şaşırdım. O çoktan gitmedi mi?"

"Onunla gitmeyi planlamıştım ama seni karaciğerini öldürmeye çalışırken yakaladım," diye cevap verdi. "Ayıl, yoksa ayılana kadar kışını soğuk duşa sokar ve boğazından aşağı kahve dökerim."

O gittikten sonra kapıya ters ters baktım. Ayılmak, hissetmek demekti. Bunu yapmak istemiyordum. Ne zaman denesem, çok fazla geliyordu. Bununla başa çıkamadım.

Merce'nin yerindeydi. Telefonundaki takip cihazı onu Merce'nin yerinde gösteriyordu.

Ve benden nefret ediyordu. Hain küçük dolandırıcı benden nefret ediyordu. Bana bir şeyler hissettiğini düşündürmüştü. Ben de inandım. Hepsine.

Merce'den ayrılıp eve döndükten sonra gelip beni bulması için ona üç gün vermiştim. Beni araması için. Hay sikeyim! Bir şeyler yap. Bana umurunda olduğunu göster. Ama hiç aramadı.

Dünyanın en güzel mavi gözleri ve en büyülü amcığı tarafından kandırılmışım. Doğum günü gelip geçmişti. O gün için çok büyük planlarım vardı. Onunla yaşamak istediğim çok şey vardı. Onu götüreceğim yerler. Ama o beni istemedi.

Telefonumu elime alıp şömineye çarpmaya başladım ve durdum. Yine mi? Kendime gelmemin zamanı gelmişti. Ayağa kalktım, diğer elimdeki şişeye baktım ve sonra onu kırdım, likörden arta kalanların etrafımdaki zemine sıçramasına izin verdim.

Kırık camın üzerinden geçerek duş almak için odama döndüm.

• OTUZ ALTI -

"Onu reddeden ilk kız sen değilsin. Ama onu mahveden ilk kız sensin."

ROYAL

Son bulaşıkları da alarak, şu anda çalıştığım gece lokantasının mutfağına geri döndüm. Büyükkannemle evde kalması konusunda babama güvenemiyordum, bu yüzden gece yatana kadar bekleyip, o uyanmadan otuz dakika öncesine kadar işe geliyordum. Gündüzleri olduğu kadar çok müşteri yoktu ama kamyoncular geliyordu ve normalde bahşiş konusunda iyilerdi. Bu gece üç müşterim vardı ve cebimde neredeyse yüz dolar vardı.

Derslere girmeyi özledim. Tüm o ödevleri yazmayı bile özledim. Ama döndüğüm gün polisin beni kampüsten çıkardığını görünce, bu artık bir seçenek değildi. Benim hakkımda ihbar almışlardı. Kim tarafından olduğunu sormama gerek yoktu. Sebastian'ın neden hâlâ bana zarar vermek istediğini anlayamıyordum. Bunu zaten harika bir şekilde yapmıştı. Utanç ve aşağılanma - kelepçelenip Howison kampüsünden çıkarılmanın travmasından bahsetmiyorum bile - atlayabileceği şeylerdi.

Rodney artık benim gelip bilardo oynamama izin veremeyeceğini söylemişti. Bu konuda polisler tarafından sorgulanmıştı. Görünüşe göre Sebastian beni mümkün olan her şekilde kesmeyi başarmıştı. Rodney'nin babası otoyolun hemen dışındaki All- Right All-Night Diner Dive'ın sahibiydi ve bana burada bir iş bulmuştu.

"Şimdiye kadar iyi bir gece oldu," dedi gece aşçısı ve gerektiğinde ekstra servis elemanı olan Linda, kirli bulaşıklarla mutfağa girdiğimde bana gülümseyerek.

Gece vardiyalarında komi yoktu, bu yüzden müşteriler ayrıldığında kabinleri ve masaları temizlemek benim işimdi.

"Evet. Benim için elektrik faturası ödeme günü," dedim, bu gece nihayet ödeyebileceğim kadar kazandığım için şükrederek.

Zil çaldı ve Linda'nın kaşları havaya kalktı. "Bir tane daha ve saat neredeyse üç oldu. Bu gece popüleriz."

Evet. Şanslıyız.

Yemek alanına geri döndüm ama siyah saçlar ve daha da siyah gözler beni durdurdu. Vücudumu bir ürperti kapladı ve zihnim "*KOŞ*" diye bağırırken, ben yere yapışmıştım.

Thatcher Shephard'ın böyle bir yere girmesinin tek nedeni birini arıyor olmasıydı. O kişi bendim.

Etrafı inceledi. Gözlerini tekrar bana çevirmeden önce alaycı bir ifadeyle "Havalı," dedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Dehşete kapılmamış gibi görünmeye çalışarak sordum ama sesimin fısıltının biraz üzerinde olması bunu pek de inandırıcı kılmıyordu.

Tepkim onu eğlendirdi, ancak hiçbir zaman gerçekten gülümsemedi. Gözlerindeydi.

"İyi bahşiş istiyorsan daha nazik olman gerekecek. Yasaların doğru tarafında para kazanmanın senin için yeni olduğunu biliyorum. Ama daha fazla kural ve görgü kuralları olduğunu duydum."

Şaka mı yapıyordu? Ellerim yumruk oldu ve kendime bu adamın akli başında olmadığını hatırlattım. Ona cehenneme gitmesini söylemek kötü bir fikirdi. Zaten kaçtığı yerin orası olduğundan oldukça emindim. Şeytan'ın gelip asi oğlunu geri alması gerekiyordu.

İki elini de havaya kaldırdı. "Çok erken," dedi. "Anlıyorum."

Bana doğru bir adım attığında, sonunda hareket edebildim. Yine de ondan uzaklaşmaya çalışırken neredeyse kırımın üzerine düşüyordum.

"Sakin ol... Kardeşim sana ne diyordu? Oh, evet. Ace."

Ona ters ters baktım. Bu isimden nefret ediyordum. Bu anıdan nefret ediyordum. Hiç sahip olamadığım bir şeyi hatırlattığı için kalbimin yeniden parçalanıyormuş gibi hissetmesinden nefret ediyordum.

"Lütfen gidin. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Ya da ona. Babam da yapmadı.

Sadece git buradan."

Thatcher bir tabure çıkardı ve üzerine oturdu. "Önce biraz sohbet etmemiz gerekiyor," dedi.

Linda'nın bu tarafa doğru gelip gelmediğini görmek için mutfığa baktım. Onunla yalnız kalmak istemiyordum ama Linda'nın üç torunu ve değiştirilmesi gereken kötü bir kalçası vardı. Thatcher'ın ona bir şey yapmasına ihtiyacı yoktu.

"Ne oldu?" Tersledim.

Dudaklarında neredeyse bir gülümseme vardı, ancak oluşmadan önce soldu.

O

cebinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı.

"Burada sigara içemezsin," dedim ona kapıdaki tabelayı göstererek.

Sigarasını yakarken tek kaşını çatı. "Ne? Yağlı plastik kaplı müesseselerini lekeleyeceğinden mi korkuyorlar?"

Uzun bir nefes çekerken ona ters ters baktım ve hiçbir şey söylemedim. Onunla tartışmak için bir neden yoktu. Tabela ya da ben ne dersem diyeyim içmeye devam edecekti.

"İki sorum var," dedi bana. "Dürüstçe cevap verirsen çeker giderim. Bana yalan söylersen, bu genellikle kötü bir seçim olur. Yalancıları sevmem."

"Ben de onlardan hoşlanmıyorum," diyerek ona bağırarak istediğim şeyi ısırarak geri çekti. Yalancı olan kardeşiydi. Hepsi öyleydi. Tüm mafya.

Thatcher beni inceledi. Gözleri hatırladığım kadar korkutucuydu. O soğuk, çılgın parıltı her zaman orada olacak gibiydi.

Tekrar ayağa kalktı ve ben hemen onu geçip geçemeyeceğimi merak ettim.

"İlginç," dedi.

O orada sigara içerken ben zihnimde kaçış rotamı planlamaya başladım. "Şu anda sadece bir sorunun yanıtlanmasına ihtiyacım var," dedi bana. "Merce ne yaptı?"

Dancastle seni arabasına bindirmek için ne dedi?"

Merce'nin arabasına bindiğimi biliyordu. Nasıl biliyordu? Ben gizlice çıktığımda Maeme ve Capri saatlerdir uyuyorlardı.

"Bana büyükannemin tehlikede olduğunu söyledi. Babam zindanınızdan kaçmış ve ceza olarak büyükannemi yakalayacakmışsınız."

Thatcher biraz daha duman soluduktan sonra, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

Hayır, hiçbir şey görmedi. Hiçbiri görmedi, umurlarında da değildi.

"Bundan şüpheliyim." Ses tonumdan damlayan alaycılık bir hataydı. Düşüncelerimi söylemek istememiştim. Sadece ağzımdan çıkmıştı.

Thatcher'ın bakışları beni orada tuttu. Yüzeyinin hemen altındaki kötülük, her an patlayabileceği tehdidiyle dönüp dururken donup kaldım.

"Sebastian seni bekledi," dedi sigarayı ağzından çıkararak. Yanan ucuna baktı. "Arayacağına, mesaj atacağına, hatta geleceğine inanıyordu. Neden gittiğini açıklayacağına yemin etti. Onu terk etmek için bir nedenin olduğundan o kadar emindi ki." Thatcher'ın duygusuz bakışları sertleşti. "Onu reddeden ilk kız sen değilsin. Ama onu mahveden ilk kız sensin."

"Yapma!" Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu artık umursamadan uyardım. I

bunu dinlemezdi. Hiçbirini. "Beni önemseydiğine inandırmaya çalışma. Bu onun için gerçek değildi!" Yutkunmak ve derin bir nefes almak için durdum. Acı ve öfke şimdi göğsümün içinde birincilik için savaşıyordu.

"Bu her neyse ya da şu anda oynadığınız oyun her neyse, benden ne istediğinizi söyleyin. Çünkü planında bir piyon olduğumu biliyorum. Kullanıldığımı biliyorum. Ve Sebastian bir daha asla kimseye güvenemeyeceğimden emin oldu."

Thatcher kaşlarını çatı ve bu beni susturmakta etkili oldu. Bir adım geri çekildim.

"Buraya sizi hatalı olduğunuza ikna etmeye gelmedim. Öyle olmana rağmen. Sebastian'a layık olup olmadığını öğrenmeye geldim." Durakladı. "Ve dürüst olmak gerekirse, bence o daha iyisini hak ediyor. Onu hiç tanımıyor gibisin."

Dişlerimi sıkarak ona baktım. "Onu nasıl tanıyabilirim! Bana söylediği her şey yalandı."

Thatcher başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Bu geceleri uyumana yardımcı oluyor mu? *Sana haksızlık ettiğine* inanmak?"

Ona gitmesi için bağırarak istedim ama gitmeden önce beni ve Linda'yı öldürmeyeceğinden emin olamadım.

"Güney Mafyası'nın patronuyla yüzleşmeye ve ölümün bir olasılık olduğunu bile bile alacağı her türlü cezaya katlanmaya hazırdı. Hepsi senin ondan alınacağından korktuğu içindi. Bu, küçük kız, asla planımızın bir parçası değildi. Senin için emirleri görmezden geldi." Göğsünü işaret etti. "Merce'nin arabasına bindiğin video kaydını gördüğünde oradaydım. Gözlerindeki bakışı gördüm."

Kulaklarımı kapatıp ona durması için bağırarak isteyerek nefesimi içime çektim. Bunu dinleyemezdim. Sevdiğim adamın gerçek olduğuna dair hiçbir umuda dayanamıyordum. Kulübede yaşadıklarımızın küçük bir kısmının bile onun için bir anlamı olduğunu düşünemezdim.

"Babamın kollarını kırdı!" Bağırdım.

Thatcher sanki sözlerim onu hasta etmiş gibi bana tiksintiyle baktı. "Nedenini sormayı hiç düşündün mü? Yoksa bunu yapmış olması senin için yeterli miydi?" Başını iki yana salladı. "Ona layık değilsin."

Orada durup Thatcher'ın kapıya yönelmesini izledim. Gidiyordu. "Neden?"

Seslendim. "Bunu neden yaptı?"

Thatcher durdu, bana bakmak için dönmedi ve bir an için cevap vermeden gideceğini düşündüm.

"Baban sana sürtük dediğinde, Sebastian onun burnunu krd. Baban kollarındaki el izleri konusunda sana yalancı dediğinde Sebastian onun kollarını krd. Baban uyuşturucudan haberin olduğunu ve Merce'yi becerdiğin için bu işe bulaştığını söylediğinde" -Thatcher bana baktı

- "Sebastian onu susturmak için ellerini boğazına doladı. Onu ldrebilirdi. Ama ldrmedi."

Nefesimi içime çektim. "Babam sarhoş olur. Bana isimler takyor. Ciddi değildir."

"Yani seni koruyup kollamas gereken ama bunu hayatında bir kez bile yapmamış olan adam savunacaksn ama seni o kadar çok seven ve kendi hayatını hiçe sayarak seni güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazır olan adam savunmayacaksn."

Başını salladı ve kapıdan çıkıp gitti.

Sebastian'ın yaptığı şey doğru değildi. Orada durdum ve kendime onun yaptklarnn akülü başında ya da normal olmadığını söyledim.

Ama...

Thatcher, Sebastian'ın beni sevdiğini söylemişti.

Keskin bir acyla elimi göğsüme bastrdım ve koşmaya başlamadan önce gözlerim kapıya döndü. Linda'nn adm söylediğini duydum ama ona cevap vermedim. Dşariya, neredeyse boş olan otoparka doğru koştum.

Siyah bir kamyon geri geri gidiyordu ama durdu. Beni görüp görmediğini bilmiyordum, camlar karartlmıştı. Ona doğru koştum. Bilmem gerekiyordu.

Pencere açıldı ve ağzındaki sigaranın turuncu ışlts tek ışık oldu.

Kafamda o kadar çok soru vardı ki, ama sadece bir tanesi önemliydi.

"Beni gerçekten seviyor mu?" Ağzmdan kaçırdım.

Thatcher sigarasnı düşlerinin arasına sıkıştırarak, "yleydi," dedi. "Sanırım hâlâ öyle olup olmadığını sadece sen öğrenebilirsin."

"Nasıl?"

Omuz silkti. "Git onu gr. Gözlerinin içine bak. Ona hikayeyi kendi aından anlat ve  hafta önce yapman gerektiği gibi onunkini de dinle."

"Beni göreceğini nereden bileceğim?" Hayal kırklğı içinde kollarm havaya kaldırdım. "Faturaları zar zor dediğimden emin olmak için elinden geleni yaptı."

Thatcher sigarasını ağızından çıkardı. "İşte yine saçma sapan varsayımlarda bulunuyorsun. Elinde hiçbir kanıt yokken onu suçluyorsun. Senin kışını kurtarabilecek tek kişi o muydu? Sebastian'ın sana bunu yapacağını düşünüyorsan, o zaman ben haklıyım ve sen onu hak etmiyorsun."

Camı açmaya başladı.

"BEKLE! Lütfen. Öğrenmek için onu görmem gerek. Bunu nerede yapabilirim?"

Thatcher bir şeye uzandı, sonra başını hafifçe eğip bana baktı ve bir kâğıt parçasını pencereden dışarı fırlattı. Iskaladım ve koşup almak için döndüm. Kağıdı aldıktan sonra arkama dönüp baktığımda siyah kamyonun çekildiğini ve uzaklaştığını gördüm.

Kağıdı açıp düzelttim. Sayfaya bir adres, bu cumartesinin tarihi ve saati karalanmıştı. Başka bir şey yoktu.

• OTUZ YEDİ -

Kıskanmıştı. Bu iyiydi.

SEBASTIAN

Bu, yıllardır kaçırdığım ilk Breeders' Cup'tı. Son seferinde grip olduğum için kaçırmıştım.

Ben ekrana bakarken Güz kucağıma oturdu. Hughes Çiftliği'nin bir sonraki yarışta bir atı vardı ama umurumda bile değildi.

Geldiğinden beri Fall onu becermem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Giydiği bluz çoktan gitmişti ve elimi tutup bacaklarının arasına götürerek kısa eteğinin altında çıplak olduğunu göstermişti.

Onu mutlu etmek için amcığıyla oynadım ama aklım onda değildi. Çok ayıktım. Saçları çok inceydi, göğüsleri çok sertti ve parfüm gibi kokuyordu. Dikkatimi çekmeye kararlıydı, bacağına benimkinin üzerine atıp üstüme çıktı ve meme uçlarını yüzüme sürtmek için daha yakına eğildi.

"Seyirciyle sevişmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun," dedi bana, sonra dilinin ucunu kırmızı dudaklarında gezdirdi.

Bunu düşündüm. Belki şu anda Teller'la birlikte olan ve aynı anda iki tane olan sarışını alırsam. Ama kafamdaki görüntü de ilgimi çekmedi.

"Sebastian," diye seslendi Wells.

Fall'un meme uçlarından birini parmaklarımın arasında yuvarlamak için uzandım, ancak onlar da doğru renkte değildi.

"Ne?" diye sordum. Ona bakarak sordum.

Elindeki bira şişesini kapıya doğru tuttu. "Seni görmeye geldiğini tahmin ediyorum."

Kapıyı görebilmek için yerimde kıpırdandığımda, gözlerim geceleri rüyalarımından bile çıkaramadığım mavi gözlere kilitlendiği anda donup kaldım.

"Oh, vay canına," dedi Fall, amını kotuma sürterek. "Çok ateşli. Onun amını yiyeceğim. Bunu izlemek istersin, değil mi?"

Royal orada durdu, gözleri benden Fall'a kaydı. Yüz ifadesindeki acı neredeyse Fall'u yere atıp zıplamama neden olacaktı ama sonra hatırladım. Ne yaptığını. Beni nasıl terk ettiğini. Yalanlarını.

Omuzlarını dikleştirdi ve bana doğru yürümeye başlarken çenesini hafifçe kaldırdı.

Lanet olsun. Burada ne işi vardı?

Kırk iki saattir ayıktım ve o her şeyi berbat etmek üzereydi. Giydiği kot pantolonun içinde kalçaları sallanıyordu ve uzun kollu bluzunun altından pürüzsüz, düz karnının bir kısmı görünüyordu. Ona tepki verdiğimi görmesine izin veremezdim. Bunun bana ne yaptığını  ğrenemeyecekti. Onu görmenin. Kulübede ona kitap okurken kucağımda kıvrılan kızı hatırlamak. O tatlı ağzından çıkan edepsiz kelimeleri.

HAYIR! HAYIR! O lanet olası tatlı değildi. Benimle oynadı.

"Sebastian." Adımı onun ağzından duymak işkence gibiydi.

"Seni davetli listesine koyduğumu hatırlamıyorum," diye cevap verdim, içimdeki her şeyin ona dokunmak istemesinden nefret ederek. Ona sarılmak. Bana nedenini söylemesi için yalvarmak. Bir sebebi olduğunu.

 sts z bir kadın kucağımda oturmuyormuş gibi davranmaya çalışmasına ve sahte gülümsemesini korumakta zorlanmasına rağmen Fall'a endişeyle baktı.

"Ah, evet. Ben, uh ... şey ..." Gözleri odayı hızlıca gözden geçirdi. "Bunun bir parti olduğunu bilmiyordum. Konuşmaya geldim."

Fall ellerini omuzlarıma koyduğunda durdu ve çıkardığı sesler için yeterince sert olmayan sikimin üzerinde sallanırken bir inilti çıkardı.

İşte yine oldu. Royal gözlerini yere indirip başını sallamadan önce hafif bir acı hissi duydu.

"Boş ver. Bu değil ..." Her ne s yleyecekse durdu, sonra arkasını döndü ve girdiği kapıya doğru yöneldi.

" ok yazık. Sanki bunu senin için yapıyormuş gibi hissediyorum. Buraya geldiğimden beri en sert olduğun an bu," diye mırıldandı Fall, kulağıma çok yakın.

Belinden tutarak onu üzerimden kaldırdım, yere bıraktım ve Royal'in peşinden yürüdüm. Yaptığı şeyden sonra ahırlarıma davetsiz girmeye hiç hakkı yoktu. Buraya gelip kafamı karıştırmaya ve öylece çekip gitmeye hakkı yoktu. Kapıyı açarak salondan çıktım ve onun mükemmeli, yuvarlak k ının peşine düştüm.

"Benim m lk me geliyorsun, beni becerirken b l yorsun ve sonra da çekip gidiyorsun!" diye bağırdım.

Durdu ama arkasını dönmedi.

"Bir şey söylemeye geldin, Royal. Söyle hadi. Tanrı biliyor ya, sen gittikten sonra bir şişe viskiye ihtiyacım olacak. En azından buna değsin."

Göğsümdeki yakıcı acı neredeyse beni güçten düşürüyordu. Ona bu kadar yakın olmak bile. Birkaç uzun adımda ona dokunabileceğimi bilmek. Bana verebileceği tüm zararı çoktan verdiğini sanıyordum.

Yanılmışım.

"Özür dilerim. Bu bir hataydı," diye cevap verdi sesinde bir tereddütle.

"Sanırım ne kadar büyük bir hata yaptığımı zaten açıkça belirtmiştin. Bunu anlamam için ortaya çıkıp beni tekrar kendine baktırman mı gerekiyordu?" Ona doğru bir adım daha atarak sordum. "Buna gerek yoktu."

Derin bir nefes alırken omuzları yükselip alçaldı.

Bunu bana neden yapıyordu? Bana acı çektirmekten zevk mi alıyordu? Bu muydu? Tekrar nefes alabilmek için göğsümü yırtıp kalbimi, ruhumu, her neyse, o kadar çok sahiplendiği şeyi içimden çıkarmak istememe neden oluyordu.

"Geldim çünkü..." dedi ve sonra dönüp bana baktı. Yanaklarından süzülen gözyaşları gözlerindeki meydan okuyan parıltıyla uyuşmuyordu. "Geldim çünkü belki de... belki de sahte olmadığını düşündüm. Belki de yanılmışımdır ve ne kadar küçük olursa olsun bana karşı bir şeyler hissetmişsindir. Ama iyi olduğunuzu görebiliyorum. I ..." Başını salladı ve yanaklarını sildi. "İşe gitmem gerekiyor."

Geri dönmeye başladı.

Peşinden koşmamak ve daha fazlasını söylemesini talep etmek neredeyse imkânsızdı. Ama bundan sağ çıkmak için, yani ondan bir kez daha sağ çıkmak için o kadar aptal olamayacağımı biliyordum.

"Beni terk ettin. Merce Dancastle'ın arabasına bindin ve sonra onun mülküne gittin." Bu gerçeği söyledim ve o da sustu.

Şimdi bile ona bakarken, her şeyi affedebileceğimi söylemek istemediğimden emin değildim. Eğer ona bir kez daha sarılmama izin verseydi. Ne kadar da zayıfmışım?

"Bana yalan söyledin. Nerede olduğunu bildiğin halde babamı aramama yardım ettin. Burnunu ve kollarını kırmıştın. Artık aramızda yalan yok demiştin ama vardı. Ne yapmamı bekliyordun? Kalıp bunu açıklamana izin vermemi mi? Sana nasıl güvenebilirdim ki?" Konuşurken sesi suçlayıcı değildi. Kızgın bile değildi.

Gözleri yüzümü aradı, bir şey arıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Şu anda ona yalan söyleyebilseydim ve tüm bunları inkâr edebilseydim, ederdim. Ama yapamazdım.

"Evet, yaptım. Geriye dönüp baktığımda, yine olsa yine yapardım. Senin hakkında konuşma şekli... Hareketlerimi kontrol edemiyordum. Öfke. Öfke doluydum."

Gözlerini kırıştırdı ve kaçan bir damla gözyaşını sildi.

"Bekledim," dedim ona. "Beni terk etmek için bir nedenin olduğundan çok emindim. Geri dönüp açıklayacağından. Senden kaçmanı anlamlı kılacak bir şey öğreneceğime."

Ellerini havaya kaldırdı. "Babam ona ne yaptığını anlattı. Gelip beni alması gerektiğini, kullanıldığını söyledi. Onunla konuşmak ve kendi gözlerimle görmek için dışarı çıktım ama Merce geldi. Büyükannemi alacağını ve kaçtığı için babamı geri almak için onu koz olarak kullanacağını söyledi. EVET! Onlara inandım. İkisine de. Bana anlattıkları, olan bitenle ilgili boşlukları doldurdu!"

Başımı salladım. "İşte bu noktada farklıyız. Çünkü ben mafya babasının ofisinde duruyordum. Beni öldürtebilecek ve kimsenin bu konuda bir şey yapmayacağı bir adam. Ve senin o pisliğin arabasına binişini izledim. Ve sen bana ihanet ettikçe göğsüm yarılrsa da, tek yapabildiğim seni savunmaktı. Hayatta kalmak için bir neden olduğuna ve senin ..." Duraksadım, ona bu gücü verip veremeyeceğimden emin değildim. Nasıl hissettiğimi bilmek için. Benim için ne kadar derin olduğunu.

"Bir rea-"

"Beni sevdiğini! Beni sevdiğini sanmıştım, Royal. Beni kandırdın. Hileye kandım. Bir çift güzel mavi göz görüp aklını kaçırın aptalın tekiydim."

"Sevdim, seni seviyorum! Ve oyuna gelen aptal bendim. *Muhteşem Gatsby*'den yaptığın o aptalca alıntıyla aptal olduğumu haber verdin! Anladım. Bu beni paramparça etti!" diye bağırdı gözyaşları yüzünden akarken.

Nefes nefese kalışını ve kollarını göğsüne sarışını izledim. Sonra arkasını döndü ve çıkışa doğru aceleyle ilerlemeye başladı.

Peşinden koşmaya başladım, kollarından tuttum ve onu duvara doğru ittim. Bana o sözleri haykırıp sonra da çekip gidemezdi. Ona bakarken göğsüm sertçe inip kalkıyordu. Yüzünün beni nasıl rahatsız ettiğinden nefret ediyordum. Onu düşünmek bile bana her gün işkence gibi geliyordu.

"O alıntı benim hakkımdaydı," dedim, sesim duygusallıktan kalınlaşmıştı. *"Bir kızın bu dünyada yapabileceği en kötü şeyin güzelliğini kullanarak bir erkeği aptal yerine koymak olduğunu söylemeliydi."*

Gözlerini kapadı ve burnundan nefes aldı. Alt dudağı titredi.

Ona inanmak istedim. Hangi testi geçemediği umurumda bile değildi. Beni sevseydi her şeyi affederdim.

"Seni test ettiler," dedim ona. "Benim bundan haberim yoktu. Ama yaptıkları şey bu. Baban söyleneni yaptı ve sen başarısız oldun."

Bana bakarken uzun, ıslak, dikenli kirpikleri gözlerini ortaya çıkarıyordu. Hayatımın geri kalanını o kulübede onunla birlikte geçirmek için her şeyimi verirdim. Başka kimse olmadan. Sadece ikimiz.

"Sebastian," diye seslendi Fall'un sesi ve gerildim.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Dönüp ona baktığımda bir elini kalçasına koydu.

"Ne zaman geri gelip beni boşaltmayı bitireceksin? Beni ıslak bir amla bıraktın."

Lanet olsun.

"Gitmem gerek," dedi Royal elleriyle göğsümü iterek beni harekete geçirmeye çalışırken.

Daha da yaklaştım, kaymaması için onu tutuyordum. Sıkım onun vücuduna değdiği anda hayat buldu.

"Planlar değişti. Git Wells ya da Teller'ı bul," diye seslendim, bakışlarımı tekrar Royal'e çevirerek.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Onu görünce sakin o kadar sertleşti ki karnımı çürütebilir." Royal'in sesi buz gibiydi.

Kıskanmıştı. Bu iyiydi.

"Üç haftadır sikimin sertleştiği tek an seni gördüğüm andı," dedim ona.

Dudaklarını yaladı ve nefes alış veriş hızlandı. "Ben içeri girdiğimde memelerini yüzüne dayamış bir kovboy kız gibi sana sarıldığını düşünürsek buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Dudaklarımın köşesi kıvrıldı. "Dikkatli ol, Ace. Kıskanmış gibisin."

Kaşları havaya kalktı. "Seni sevdiğimi söyledim. Seni başka bir kadınla izlemekten rahatsız olmayacağımı mı düşündün?"

Aramızda lanet bir felaket vardı. Daha yeni başlamıştık.

çalışmak. Ama bunların hiçbiri umurumda değildi. Eğer beni seviyorsa. Hepsini kabul ederdim. Eğer durum buysa beni sırtımdan bıçakladığı için onu affederdim.

"Beni seviyor musun?" Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirerek sordum. "Evet."

"Beni terk ettin, Ace. Beni parçaladın. Kalbimi göğsümden söküp attın."

"Bilmiyordum," dedi eli sağ göğüs kafesimde gezinirken.

Onun dokunuşu dünyadaki en tatlı merhem gibiydi. Gözlerimi kapattım ve ona tekrar bakmadan önce bir zevk mırıltısı çıkardım.

"Beni kullandığını sanıyordum."

Dudaklarım dudaklarının üzerinde gezinene kadar başımı eğdim. "Yapıyordum. Her fırsatta nirvanaya ulaşmak için senin mükemmel amını kullanıyordum."

Nefes nefese bir kıkırdama duyuldu ve bir elimi aşağı kaydırarak kıcını kavradım, onu kendime doğru daha sıkı çektim.

"Bana verilen emir seni bilgi için kullanmaktı. Bana güvenmeni sağlamak. Benim için bir şeyler hissetmeni. Ne gerekiyorsa yapacaktım," diye itiraf ettim. "Ama hiç şansım olduğunu sanmıyorum. Sen bana güvenmeden çok önce benim saplantım haline geldin."

Bakışları ağzıma kaydı, sonra tekrar kalkıp gözlerimin içine baktı. "Bu kadar mı yani? Ben senin saplantın mıyım? Bu aşk değil mi?"

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Bazıları bunu aşk olarak tanımlayabilir. Ama bu basit bir kelime. Tamamen fazla kullanılmış. Sana karşı hissettiklerim bundan çok daha geniş kapsamlı." Dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sana kadar hayatımda hiç güzellik yoktu. Seni büyülemek için yola çıktım ve bunun yerine tamamen büyülendim."

Royal dudaklarını nazıkçe dudaklarıma bastırdı. Geçtiğimiz üç hafta boyunca katlandığım her korkunç saniye eriyip gitti. O buradaydı, kollarımdaydı. Tatlı tadı bana onun ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu hatırlatıyordu. Lanet ruhumun onsuz ölmek için neden büzüştüğünü.

"Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum," dedi dudaklarıma karşı. "Birbirimize her şeyi anlatacağız. Artık sır yok."

Geri çektim, eğer yapmazsam, bana böyle sürtünmeye devam ederse ona ne söylemem gerektiğini hatırlamayacağımı biliyordum.

"Bu durumda, annenizin nerede yaşadığını, kocasının adını, nerede çalıştıklarını ve on yaşında bir üvey kardeşiniz olduğunu bildiğimi söylemem gerekiyor."

Orada durup bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Konuşurken

Onu kollarımda yumuşacık ve tatlı bir şekilde tutarken terk eden kadın yapmak istediğim son şeydi ama böyle bir şeyi saklama ve onun bunu öğrenme riskini göze alamazdım. Onu kaybetmek asla tekrar yaşamak istemediğim bir kâbustu.

"Neden? Nasıl?" diye sordu, gözlerinde şaşkınlık vardı.

İçimi çektim. "Aile hakkında bilmeniz gereken bir şey daha var. İş yaptığımız herkesin tüm geçmişini ve ayrıntılarını öğrenebiliriz ve öğreniyoruz da. Bilgi güçtür. Seni o piçle bıraktığı için o kadından nefret ediyorum ama onu görmek istiyorsan ihtiyacın olan bilgiye sahip olduğumu bilmeni isterim."

Bakışlarını indirdi ve bir süre sessiz kaldı. Dudaklarını tekrar üzerimde görmek istiyordum. Vücudunu bana bastırmasını. Bu parçalanmış, kafası karışmış ifadeyi değil. Onu üzmemekten nefret ediyordum.

Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Şu anda değil. Ama belki bir gün."

Başımı salladım. "Sen söyle, ben gerçekleştireyim."

Kollarını boynuma doladı. "Seni partinden aldım." "Aldınız. Ama hiç şikâyetim yok."

"Emin misin? İçeri girdiğimde eğleniyor gibi görünüyordun."

Kıkırdadım. "İşte benim kıskanç kızım."

"Oraya geri dönmek ister misin? Ekranda gördüğüm bir at yarışıydı. Sizinkilerden biri mi?"

"Öyle," dedim, boynuna bir öpücük kondurdum, sonra da içime çektim. Tanrım, bu kokuyu özlemiştim. "Ve bu dünyadaki hiçbir şey beni senden vazgeçiremeyecek. Lanet yarışları siktir et."

Yumuşakça güldü ve daha fazla uzanabilmem için boynunu kaldırdı. "Seninle oraya gelebilirim. Kucağına otururum. Diğer kızın yerini alırım."

Durakladım ve ona bakmak için geri çekildim. "Ace, üstünü çıkarıp bu memeleri başkasına göstermene imkân yok."

Bana sırtıttı ve benimle dalga geçtiğini anladım. Ciddi değildi. "Kucağına çıplak oturabilmem için gidebileceğimiz bir yer var mı?"

Aşağı uzandım ve elini elim e aldım, sonra merdivenlere doğru ilerlemeye başladım.

"Anladığımı kadarıyla var?" dedi, uzun ve kararlı adımlarıma ayak uydurmak için koşmak zorunda kalarak.

"Üst katta bir yatak odam var," dedim ona, en alt basamakta durdum ve daha hızlı çıkabilmek için onu kaldırdım.

Karşımızdaki kapı açıldı.

Wells dışarı çıktı, üstsüzdü. Bakışları Royal'den bana kaydı ve sonra sırttı. "Çok şükür!" dedi ve sonra insanlarla dolu odaya döndü. "Sanırım Sebastian'ı geri aldık!" diye bağırdı odadakilere.

Sırttım ve merdivenlerin geri kalanına yöneldim, onu kollarıma alarak merdivenleri ikişer ikişer çıktım. İkinci bir şansım vardı ve bu sefer benden bir daha asla şüphe duymamasını sağlayacaktım.

Dünyamızın karanlığında, ışığınızı bulduğunuzda, onu bırakmadınız.

• OTUZ SEKİZ -

Getir bakalım patron.

ROYAL

Little Rock, Arkansas'taki restoranın önünde durakladım. Sebastian'ın eli benimkini sıktı. O benimleydi. Bunu yapabilirdim. Onunla yüzleşebilirdim. Beni altı aylıkken terk eden, arkasına bile bakmayan kadınla. Hiç aramadı. Bir doğum günü kartı bile yok. Hiçbir şey.

Bunu yapmaya onu tanımak istediğim için karar vermemiştim. Daha çok bir kapanışa ihtiyacım vardı. Hiç fırsatım olmamıştı. Sebastian ona onunla tanışmak istediğimi söylediğimde bunu sorgulamadı. Bana nasıl, nerede, ne zaman diye sordu ve hepsini halletti. Onunla temas bile kurmuştu. Ben sadece ... Bunu yapamazdım.

Bazı acılar çok derindir. Bu, hayatım boyunca benim bir parçam olmuş bir acıydı. Sonunda yatağın altına bakıp orada saklanan canavarla yüzleşmek gibiydi - ya da en azından ben öyle bakıyordum.

Babam şu anda hapisanedeydi. Blaise Hughes, Merce'yi Federallere teslim ettiğinde, uyuşturucu dağıtımının arkasındaki kişinin Merce olduğuna dair gerekli tüm kanıtlarla birlikte, Merce olaya karışan herkesi listelemişti. Merce'nin babası tüm bu olaylarda masumdu, ancak yeniden seçilmesi bir darbe alacaktı. Aile bu durumdan memnun görünüyordu ve onun yerini kimin alacağını çoktan belirlemişlerdi. Üniversiteye para karşılığı derslere girdiğimi ve ödev yazdığımı söyleyenin Merce olduğundan emin olmama rağmen, yasadışı kumar çetesi ve bیلardo salonunun yanı sıra yalan söylemeye ve beni uyuşturucu kaçakçılığına dahil etmeye çalışmamıştı. Babamı teslim etmişti ama onun da bu işe karıştığına dair pek çok kanıt vardı.

Büyükannem Haven House'da kendi süitinde mutlu bir şekilde yaşıyordu. Onu her gün ziyaret ediyordum. Artık orada olmadığım zamanlarda onun iyiliği için endişelenmeme gerek kalmadı.

"Fikrini değiştirirsen gideriz. Seçim senin Ace," dedi Sebastian yanımda.

Tüm bunlar boyunca harikaydı.

Derin bir nefes aldım. "Ben hazırım. Bu kapatmam gereken bir kapı."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "O zaman bunu yapalım," diye kabul etti.

Hadi. Biz. Bir sizin parçasıydım. Artık yalnız değildim.

Ayağı kalktı ve elimi bırakmadan restoranın kapısını açtı. Ben içeri girdim, o da yanımdan ayrılmadı. Vücudunun sıcaklığı güven vericiydi. Büyükanmem hafızasını kaybetmeye başladığından beri kimseye güvenmemiştim. Şimdi, bunu nasıl başardığımı merak ediyordum.

Sebastian'a bunu yapmak istediğimi söyledikten sonra, elindeki fotoğrafı da görmek istedim. Birkaç tane vardı. İyi yaşlanmıştı ama artık gördüğüm tek fotoğrafındaki genç kadın değildi.

Sebastian beni yemek salonunun en arka sağ tarafına doğru götürdü ve garson bir masa isteyip istemediğimizi sorduğunda biriyle buluşacağımızı söyledi.

Yavaşça ayağı kalkan Jill'in yüzünü fotoğraflardan tanıdım. Gözleri bana kilitlenmişti ve ifadesindeki duygu neredeyse dönüp kaçmama neden olacaktı. Bana böyle bakamazdı. Önemişiyormuş gibi. Sanki... bir şeyler hissediyordu.

Sebastian'ın eli sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi tekrar elimi sıktı. Eğer gidersem, bunu sorgulamayacak ve her şeyi halledecekti. Ama bütün bu zahmete katlanmıştı ve ben buradaydım. Geri dönüş yoktu.

Masaya vardığımızda aklıma hiçbir kelime gelmedi. Ona ne söyleyebilirdim ki?

Neden bunu daha fazla düşünmemiştim? Bu anı kafamda planlamadım?

"Jill," dedi Sebastian selamlayarak. "Ben Sebastian Shephard. Telefonda konuşmuştuk." Sonra bana döndü. "Bu da Royal."

Beni doğuran kadın endişeyle bana baktı. "Çok güzelsin," dedi yüzünde bir gülümseme belirirken.

Bunun için teşekkür ettim mi? Hayır. Aptalca geldi.

Sonunda kendimi toparladım ve ona herhangi bir yabancıya davrandığım gibi davranmaya karar verdim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Jill," diye cevap verdim.

Sebastian benim için bir koltuk çekti ve Jill kendi koltuğına otururken ben de onu aldım.

"Sebastian'dan telefon aldığımnda şaşırdım," dedi başıyla ona doğru küçük bir selam vererek. "Sana ulaşmak istiyordum ama beni reddedeceğinden ya da hayatında drama yaratacağımdan korkuyordum."

Ciddi miydi? Hayatımda drama mı yaratacaktı?

Gerildim ve Sebastian elimi bırakıp kendi elini uyluğıma koydu. Onun sakin güvencesi yardımcı oldu.

"Babamla birlikte yaşadın. Gerçekten babamla yaşasaydın

daha mı zor?" Soru sert gelmişti ama bunu kastetmiştim. Ne de olsa yatağımın altındaki canavardı.

Gerildi ve gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Sanırım... şey, Maude'un senin iyi bir hayatın olmasını sağlayacağını umuyordum."

"Öyleydi," diye cevap verdim. "Büyükannem bir kızın sahip olabileceği en iyi annedir. Ama lise son sınıftayken bazı şeyleri unutmaya başladı. Artık tam anlamıyla bunadı."

Jill'in gözleri büyüdü. "Olamaz," diye fısıldadı. "Bilmiyordum. Çok özür dilerim. Orada kalabileceğimi düşünmemin tek nedeni oydu. Ama gençtim ve bencildim. Ve Vinson bunu zorlaştırdı. Sonradan öğrendim - yıllar sonra, aslında

-Doğum sonrası depresyondan muzdarip olduğumu söyledim. Seni doğurduğumda böyle bir şey olduğunu ya da bununla ilgili bir şey olduğunu bilmiyordum. Ama oğlum Alvie doğduğunda çok kötü bir durumdaydım. Doktor bana teşhis koydu ve yardımcı olması için ilaçlar verdi. Sen doğduktan sonra sorunumun bu olduğunu anlamıştım. Sanırım... en azından, bunu bilseydim, burada kalırdım ya da seni yanıma alırdım diye düşünmek istiyorum. Hayır. Seni yanımda götüreceğimi biliyorum. Sadece iyi bir anne olamayacağımdan korkuyordum. Bunu bana yapan doğum sonrasıydı. Alvie'de de aynı şekilde hissettim."

Cevap vermem gerektiğini ya da en azından onun beni beklediğini bilerek orada oturdum. Beni neden terk ettiğine dair bir nedeni vardı. Her nasılsa, bu yardımcı oldu. İçimde, orada olduğunu fark etmediğim bir ağırlık hafifledi.

"Büyükannem harikaydı. Gerçekten. Babam hayatı onun için kolaylaştırmadı, ama artık yapamayana kadar onunla gayet iyi başa çıktı. O zamana kadar, ben devreye girip işleri devralacak yaşa gelmiştim."

Servis görevlisi masamıza geldi ve ben de dönüp Sebastian'a baktım.

"Size ne içireyim?" diye sordu, Jill ve bana zar zor bakarken. Ana odağı Sebastian'dı. Onunla birlikte alıştığım bir şeydi bu.

Bana baktı. Gözlerindeki endişe, anlayış, ona doğru kıvrılıp tüm sorunlarımı onun halletmesini istememe neden oldu. Bunu asla yapmazdım ama çok cazip geliyordu.

"Limonata?" diye sordu

bana. Başımı salladım.

"Evet, lütfen."

Jill'e sipariş vermesini işaret etti. Servis görevlisi ona başka bir şey getirip getiremeyeceğini sordu ve o bana bakarken masaya ekmek getirilmesini istedi. Kadın gittiğinde sırtıtmak istedim çünkü

Onun dikkatini çekemediği için mutlu olmadığı
belliydi. "Nasıl tanıştığınızı sorabilir miyim?"

Bakışlarımı tekrar Jill'e çevirdim. Bizi izlerken yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

"Bir gece içki içerken bılardo oynarken iki adamı dolandırdığına şahit oldum. Gözlerimi ondan alamadım. Sonra beni bunun için uğraştırdı. Bir randevuyu kabul etmesi için onu takip etmem gerekti," diye cevap verdi Sebastian muhteşem yüzünde bir sırıtışla.

Jill'in kaşları havaya kalktı ve nasıl başladığımızı özetlemesine gülmek istedim.

"Tam olarak öyle olmadı," dedim kahkahamı bastırarak.

Elini sırtımda gezdirdi ve bana doğru eğildi. "Evet, öyle. Anlık takıntımdan utanmıyorum."

Jill kıkırdadı. "Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Eminim ergenlikten beri ayaklarına kapanan erkekler olmuştur. Şimdi bana şu bılardoda *erkekleri tavlama* olayını anlat."

Omuz silktim. "En iyi arkadaşım, Anya'nın yakında kayınbiraderi olacak kişinin bir bılardo salonu var. Eskiden oraya gitmeme izin verirdi, ben de biraz para kazanırdım."

"Bılardoda erkekleri dolandırmak demek istiyorsun," diye ısrar etti. Başımı salladım.

"Evet."

"Tam bir girişimci," dedi Sebastian ona. "Yine de onu ailemin çiftliğinde benimle birlikte çalışmaya ikna ettim. Diğer erkeklerin onunla flört etmesini pek umursamıyorum."

Servis görevlisi içeceklerimiz ve bir sepet ekmekle geri döndü. Sebastian ona yemek konusunda karar vermemiz için bize birkaç dakika daha vermesini söyledi ve onu yoluna gönderdi.

Jill suyunu aldı ve bir yudum içti. Bana doğum sonrası depresyonundan bahsetmek dışında oğlundan hiç bahsetmemişti. Üvey kardeşimden. Merak ediyordum. Henüz onunla tanışmak istediğimden emin değildim ama sahip olduğum tek kardeş hakkında bilgi edinmek istediğimi fark ettim.

"İtiraf edeyim," dedi Jill ona, "telefonda konuştuktan sonra sizi Google'da arattım. Beni kızım hakkında arayan bu adamın kim olduğunu öğrenmek istedim. Etkileyiciydi. Shephard Çiftliği yani. Bir sürü at yarışı kazanmışsınız."

Sebastian cevap vermeden önce bir içki aldı, "Evet. Onlarca yıldır bu işin içindeyiz."

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Ve sen üniversitede değilsin."

Gölmek istedim, hem de öyle eğlenerek değil. "Hayır, değilim. Büyükannemin bunaması ve babamın tüm paramızı içip içip bitirmesi yüzünden bu iş bana göre değildi. Aldığım burslarla bile büyükannemi bırakıp gidemezdim."

Yüzünü buruşturdu. Eğer bu onu irkilttiyse, hayatımdaki diğer çirkin gerçekler hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Burs mu aldınız?" diye sordu.

"Birkaç tane. Çok zeki bir kız."

Sebastian'a baktım. Gözlerindeki gurur kalbimin çarpmasına neden oldu. Çok zeki değildim ama onun böyle düşünmesi beni mutlu etti.

"Bunlardan birini alamamış olmanızdan nefret ediyorum. Bu senin için haksızlık. Vinson'ın babalıkla birlikte değişeceğini ummuştum. Görünüşe göre durum öyle değil."

"Uyuşturucu kaçakçılığından hapiste," diye bilgilendirdim onu.

Hafifçe soldu ve onun da bunu bilmediğini görebiliyordum. Google'da aratırken onu aratmadığını tahmin ettim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Maude nerede?"

"Demans ve Alzheimer hastalarına hizmet veren lüks bir tesiste kalıyor. Her gün en iyi doktorlar ve hemşireler hazır bulunuyor. Hafızasına yardımcı olacak ya da en azından hayatının son yıllarını kolaylaştıracak aktiviteler. Yaşadığımız yerden sadece on beş dakika uzaklıkta ve onu her gün görüyorum."

Jill'in bakışları Sebastian'a kaydı. "Ve bunun için ödeme yapan sen misin?" diye sordu.

"İçinde bulunduğu binanın sahibi ailem. Onu uygun bir fiyata oraya yerleştirebildim."

"Çok nazıksınız."

Sebastian dönüp bana baktı. "Bu nezaket değil. Royal'in benden istediğı şey bu olsaydı su üzerinde yürümenin bir yolunu bulurdum."

Bu adamı sevdim.

"Bunu ayarlamak için beni aradığında, sıradan bir ilişkiden fazlası olduğunu düşündüm. Bu aşk o zaman. Yani, kapıdan içeri girdiğiniz ve sizi birlikte gördüğüm anda bunu anlayabildim. Ben sadece..." Durakladı ve gergin olduğu belliydi. Emin değildi. "Gelip bizimle kalmanı istemeyi planlamıştım. Misafir odam var ve seninle vakit geçirmek istedim-"

"Hayır," diye araya girdi Sebastian.

Gözlerini ona çevirdi.

"Benimle kalıyor. Seni tanımak istiyorsa, sorun değil. Ama"-bana bakarken çenesini sıktı-"o yanımda olmadığında iyi tepki vermediğimin farkında."

Belki de kontrolü ele aldığı ve benim yerime karar verdiği için ona kızmalıyım. Ama onun evinde yaşamak istemiyordum. Artık büyümüştüm. Artık bir çocuk değildim. O Jill'di. Beni doğuran kadın. Annem büyükannemdi. Yerine geçecek birini aramıyordum.

"Ayak parmaklarına basmak istememiştim," dedi.

Başımı salladım. "Yapmadın. Ama bugün buraya bu bağlantıyı kurmak için gelmedim. Seni görmem gerekiyordu. Bu benim için bir kapanıştı. Daha fazlası için hazır değilim. Şimdi değil. Belki zamanla. Yine de Alvie hakkında bilgi edinmek isterim."

Sözlerimin onu incittiğini görebiliyordum ama bunlar gerçektir. Yirmi bir yıl önce beni terk ettiğini ve bir daha geri dönmediğini unutmaya hazır değildim. Onu affettiğimi fark ettim. Ama daha fazlasını istiyorsa, bu konuda ilerlemem zaman alacaktı.

Bana Alvie'den bahsetmeye başladı ve ben de Sebastian yanımdayken sorular sorarak onu dinledim. O sessiz kaldı, eli kalçamdaydı. Yemek sorunsuz geçti ve kendimi rahatlamış ve sohbetin tadını çıkarırken buldum. Bugün buradan ayrıldığımda, sadece yatağımın altındaki canavarın temelli gitmiş olmayacağını, aynı zamanda bana bıraktığı izin de artık peşimi bırakmayacağını biliyordum.

Hayatımda onsuz yaşayamayacağım tek bir kişi vardı. Sebastian benim geleceğimdi. O benim dünyamın merkezi haline gelmişti. Yakında bir gün tekrar sınanacağımı biliyordum ve bunu dört gözle bekliyordum. Sınavdan alnımın akıyla çıkacaktım. *Hadi bakalım patron.*

• ABBI HAKKINDA -

Abbi Glines, Rosemary Beach, Sea Breeze, Smoke Serisi, Vincent Boys, Boys South of the Mason Dixon ve The Field Party Serilerinin 1 numaralı New York Times, USA Today, Wall Street Journal ve Uluslararası çok satan yazarıdır. Ayrıca Sweet Üçlemesi ve Black Souls Üçlemesi'nin de yazarıdır. Hayaletlere inanır ve insanlara evlerine girmeden önce perili olup olmadığını sorma alışkanlığı vardır. Evi 1820'de inşa edilmiş ve sonunda kendi perili evine sahip ama onlar dost canlısı ruhlar. İngiliz olmak istediği için ikinci çayı içiyor ama ne yazık ki Alabama'da doğmuş olmasına rağmen şu anda New England'da yaşıyor (bu da onu İngilizlere biraz daha yakın hissettiriyor). Kendisine kaç kitap yazdığı sorulduğunda durup parmaklarıyla saymak zorunda kalıyor ve o zaman bile birkaçını unutuyor. Kilitlenip yazmadığı zamanlarda birinci sınıfa giden kızını eğlendiriyor, kitap okuyor (hayaletler de dahil olmak üzere evdeki herkes onu yeterince uzun süre yalnız bırakırsa), internetten alışveriş yapıyor (büyük Amazon Prime

bağımlılığı) ve bir sonraki Disney World tatilini planlıyor (ve şimdi büyük kızı Annabelle Disney'de çalıştığı için oraya sık sık gitmek için bir bahanesi var).

Abbi ile çevrimiçi olarak birkaç farklı şekilde bağlantı kurabilirsiniz. Sosyal medyayı ertelemek için kullanıyor.

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

Snapchat: abbiglines

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.